

ROALD DAHL

URIAȘUL BUN ȘI PRIETENOS

Ilustrații de Quentin Blake

ROALD DAHL

URIAȘUL BUN ȘI PRIETENOS

Traducere din limba engleză
de Leontina Rădoi

Ilustrații de Quentin Blake

Editura Patricia

București • 1993

Pentru Olivia

20 aprilie 1955 — 17 noiembrie 1962

Personajele din această carte sînt

OAMENII:

Regina Angliei

Mary, camerista Reginei

Domnul Tibbs, valetul Palatului

Comandantul armatei

Comandantul aviației

Și, bineînțeles, Sofi, fetița orfană.

URIAȘII:

Mîncă-Carne

Sfarmă-Oase

Sufocă-Sugrumă

Copil-Mestecătorul

Toacă-Carne

Înghite-Mate

Stoarce-Fete

Suge-Singe

Măcelarul

Și, bineînțeles, U.B.P.

Ora vrăjitoarelor

Sofi nu putea să doarmă.

O rază strălucitoare de lună se strecura prin spațiul dintre perdele exact pe perna ei.

Ceilalți copii din dormitor dormeau de câteva ore.

Sofi închise ochii și rămase nemișcată. Încearca a nu-știu-cita oară să adoarmă.

Degeaba. Raza de lună tăia camera ca o lamă argintie și i se oprea exact pe față.

Casa era cufundată într-o liniște absolută. Nici voci nu se auzeau venind de la parter, nici pași de la etajul de deasupra.

După perdele, fereastra era deschisă larg, dar nimeni nu se auzea pășind pe trotuar afară, nici mașini trecând pe stradă. Nu se auzea nici cel mai mic zgomot.

Sofi nu mai pomenise așa o liniște.

Probabil, își spusese, asta trebuia să fie, cum auzise, ora vrăjitoarelor.

Cineva îi șoptise odată că ora vrăjitoarelor era un moment special la mijlocul nopții, când toți copiii și toți adulții dorm adânc, și ființele întunericului ies din ascunzături și trăiesc într-o lume a lor.

Acum raza de lună strălucea mai tare ca niciodată pe perna ei. Sofi se hotărî să se dea jos din pat și să apropie bine perdelele.

Ești pedepsit dacă te dai jos din pat după stingere. Chiar dacă spui că trebuie să mergi la toaletă. Nu se acceptă nici o scuză și erai pedepsit oricum. Dar nu era nimeni acum; Sofi era sigură de asta.

Întinse mîna după ochelari, care erau pe scaunul de lingă patul ei. Aveau rame de oțel și lentile groase; nu putea să vadă nimic fără ei. Și-i puse la ochi, se strecură afară din pat și, în vîrfurile picioarelor, se îndreptă spre fereastră.

Cînd ajunse la perdele, Sofi ezită. Vroia să le dea la o parte, să se strecoare printre ele și să vadă cum e afară, dacă tot era trează la ora vrăjitoarelor.

Ascultă din nou. Liniște de moarte.

Dorința de a se uita afară era așa de mare, că nu-i putea rezista. Repede, dădu perdelele la o parte și se aplecă afară pe fereastră.

În lumina argintie, strada, pe care o știa așa de bine, părea alta. Casele păreau parcă înclinate și strimbe, ca în pozele din cărțile de povești. Erau palide și fantomatice, de un alb lăptos.

Peste drum era magazinul doamnei Rance, de unde se cumpărau nasturi, lînă și elastic. Nu părea real...

Sofi se uită mai departe, și mai departe.

Deodată îngheță. *Era ceva care venea din partea opusă.*

Ceva negru...

Ceva mare și negru...

Ceva foarte înalt, foarte negru și foarte subțire.

Cine?

Nu era un om. Nu putea să fie. Era de patru ori mai înalt decât cel mai înalt om. Era așa de înalt, încît capul depășea ferestrele de la etaj ale caselor. Sofi căscă gura să țipe, dar nu putu să scoată nici un sunet. Gîtul, ca și tot corpul, îi erau înghețate de spaimă.

Era ora vrăjitoarelor; acum era sigură.

Silueta înaltă și neagră venea spre ea. Se ținea foarte aproape de casele de vizavi, ascunzîndu-se în locurile umbroase, unde nu ajungea lumina lunii.

Se apropia mereu, aproape, și mai aproape. Nu se mișca continuu. Se mișca, se oprea, se mișca din nou și iar se oprea.

Făcea ceva; dar ce făcea, Sofi nu putea să-și dea seama.

Așa! Acum Sofi înțelegea. Se oprea în fața fiecărei case. Se oprea și se uita pe ferestrele de la etaj. Trebuia să se aplece ca să se uite.

Se oprea, se uita înăuntru, pe urmă se mișca pînă la fereastra următoare, se oprea din nou, se uita înăuntru și tot așa mereu.

Acum era aproape și Sofi putea să-l vadă mai clar. Uitîndu-se mai bine, Sofi decise că *trebuia* să fie O PERSOANĂ. Sigur nu era OM, dar, fără îndoială, era O PERSOANĂ.

O PERSOANĂ URIAȘĂ, probabil.

Sofi se concentrează cît putu, încercînd să vadă cît mai bine prin lumina tulbure a lunii. Uriașul (dacă asta era), purta o pelerină neagră.

Intr-o mină ținea ceva care arăta ca o TROMPETĂ LUNGĂ ȘI SUBȚIRE.

În cealaltă mină ținea o VALIZĂ MARE.

Uriașul se oprise acum în fața casei domnului și doamnei Goochey. Familia Goochey avea un magazin de

legume pe la mijlocul străzii principale și locuia deasupra. Copiii lor dormeau în camera dinspre stradă. Sofi știa asta.

Uriașul se aplecă pe fereastra camerei în care dormeau Michael și Jane. De pe partea cealaltă a străzii, Sofi îl urmărea ținându-și respirația.

Uriașul făcu un pas înapoi și-și puse valiza pe trotuar. Se aplecă și o deschise. Scoase ceva dinăuntru. Arăta ca un borcan de sticlă, din acelea cu capac, care se înșurubează. Desfăcu capacul și turnă ce era înăuntru în gura trompetei.

Sofi se uita tremurînd.

Văzu uriașul înălțîndu-se și băgînd trompeta prin fereastra deschisă a camerei în care dormeau copiii. Uriașul inspiră adînc și *pfuuu...* suflă în trompetă.

Nu se auzise nici un zgomot, dar Sofi înțelesese că ceea ce fusese în borcan fusese suflat prin trompetă în dormitorul copiilor.

Ce putea să fie?

În timp ce scotea trompeta afară și se aplecă să-și ia valiza, uriașul întoarse capul și aruncă o privire peste drum.

În lumina lunii, Sofi prinse, pentru o clipă, imaginea unei fețe lungi, palide și ridate, cu niște urechi enorme. Nasul îi era ascuțit ca o lamă de cuțit și, desupra lui, doi ochi strălucitori priveau direct la Sofi. Era ceva înspăimîntător, diavolesc în privirea lui.

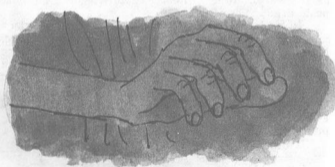
Sofi scoase un sunet de spaimă și făcu un salt înapoi. O luă la fugă, sări în pat și se ascunse sub pătură. Și acolo rămase, strînsă covrig și tremurînd din tot corpul.

Răpirea

Sub pătură, Sofi aștepta.

După vreun minut, ridică un colț al păturii și se uită afară.

Pentru a doua oară în acea noapte, Sofi simți sîngele înghețindu-i în vine. Încearcă să țipe, dar nu putu scoate nici un sunet. Acolo, la fereastră, perdelele erau trase la o parte și fața lungă, palidă și ridată a **PERSOANEI URIAȘE** privea înăuntru. Ochii negri și scînteietori fixau patul lui Sofi.

În secunda următoare, o mîna uriașă, cu degete gălbui, îndoite ca să apuce, pătrunse prin fereastră. După ea, un braț, un braț ca un trunchi de copac. Și brațul, și mîna, și degetele traversau camera spre patul lui Sofi.

De data asta, Sofi țipă de-adevăratelea, dar numai pentru o secundă, pentru că imediat mîna se strînse pe pătură și țipătul fu înăbușit în așternut.

Sofi, strînsă covrig sub pătură, cu degetele puternice împrejurul ei, se simți ridicată în aer și smulsă prin fereastră.

Dacă puteți să vă gîndiți la ceva mai înspăimîntător care să ți se întîmple la miezul nopții, tare aș vrea să aud și eu!

Groaznic era că Sofi știa exact ce se întîmpla cu ea, dar nu putea să vadă nimic. Știa că MONSTRUL (sau Uriașul) cu fața lungă și palidă și ochi periculoși o smulsese din pat la ora vrăjitoarelor, așa învelită în pătură și o trăgea prin fereastră.

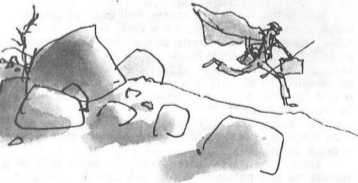
Ce a urmat a fost cam așa: După ce a scos-o pe Sofi afară pe fereastră, Uriașul a aranjat pătura în așa fel încît toate colțurile să fie prinse în palma uneia dintre mîini, cu Sofi înăuntru. Cu cealaltă mîină a luat valiza și trompeta și... pe-aici ți-e drumul!

Mișcîndu-se înăuntru păturii, Sofi reuși să-și împingă vîrfurile capului printr-un spațiu în partea de jos a palmei Uriașului. Se uita în jur. Casele fugeau și de o parte și de alta. Uriașul alerga de-a lungul străzii. Și alerga cu o așa viteză, încît pelerina flutura departe în spatele lui, ca aripile unei păsări. Fiecare săritură pe care o făcea avea lungimea unui teren de tenis. Cît ai clipi, erau afară din oraș, pe cîmpurile luminate de lună. Gardurile vii care separau culturile nu erau o problemă pentru Uriaș. Pur și simplu zbură peste ele. Un riu destul de mare apăru la un moment dat, dar îl traversară zburînd dintr-o săritură.

Sofi se strînse din nou covrig sub pătură. Fusese lovită de piciorul Uriașului ca un sac de cartofi. Săreau zburînd peste cîmpuri, copaci, rîuri, cînd un gînd înfricoșător se contură în capul lui Sofi: *«Uriașul se grăbește fiindcă îl e foame și vrea să ajungă acasă cît mai repede ca să mă mănînce la micul dejun.»*

Peștera

Uriașul alerga întruna. Dar acum Sofi simțea o schimbare ciudată în felul în care alerga. Parcă trecuse ca o mașină într-o viteză superioară. Alerga tot mai repede și, la un moment dat, Sofi nu mai putu să distingă clar peisajul. Vântul îi înțepa obrazii și-i dădură lacrimi-le. Își simțea capul împins înapoi și auzea vântul fluerîndu-i la urechi. Nu mai simțea picioarele Uriașului atingînd pămîntul. Avea senzația că zburau. Era imposibil să spui dacă zburau peste pămînt sau peste mare. Era ceva magic în picioarele lui. Vântul care-i venea din față era tot mai puternic, așa că Sofi trebui să-și tragă capul înapoi în pătură, fiindcă nu și-l mai putea ține împotriva curentului de aer.

Era oare posibil să traverseze oceanele? Lui Sofi parcă așa i se părea. Se strînse și mai bine în pătură și ascultă șuieratul vîntului.

Și rămase așa ore întregi.

Dintr-odată, vîntul nu se mai auzi. Viteza Uriașului încetinise și Sofi putu din nou să-i simtă picioarele împingînd pămîntul. Își scoase capul să se uite afară. Erau într-o țară cu păduri dese și rîuri repezi. Acum Uriașul încetinise mult și alerga mai normal, deși «normal» nu e cuvîntul potrivit să descrii un Uriaș care galopează. Sărea peste zeci de rîuri, foșnea și trosnea prin păduri, pe urmă, jos, cobora într-o vale și iar, sus, peste un lanț de dealuri, pînă cînd, la un moment dat s-au pomenit într-un peisaj pustiu, care nu semăna cu planeta noastră. Pămîntul era neted și gălbui, roci albastrii se vedeau ici și colo și copaci fără viață apăreau peste tot, ca niște schelete. Luna dispăruse demult și se iveau zorile.

Sofi, uitîndu-se prin pătură, văzu dintr-odată în fața ei un munte stîncos. Muntele era albastru închis și în jurul lui cerul se scîldea și scînteia în lumină. Liniuțe palid aurii se vedeau în jurul norilor, ca niște fulgi delicați de un alb ca de brumă. De o parte, de după munte, o margine subțire a soarelui de dimineață începuse să se ridice, roșu ca sîngele.

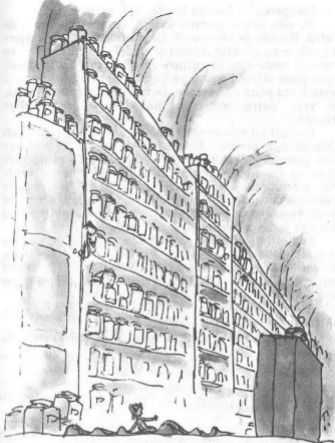
Chiar sub munte, Uriașul se opri. Pufăia din răsuputeri. Pieptul lui enorm se mișca înăuntru și înafară. Se oprise să-și tragă respirația.

În fața lor, sprijinit de munte, Sofi văzu un bolovan masiv și rotund. Era mare cît o casă. Uriașul întinse mîna și-l rostogoli într-o parte, de parcă ar fi fost o minge de fotbal și, acum, unde fusese piatra, apăruse o gaură neagră, imensă. Era așa de mare, încît uriașul nu trebuise să se aplece ca să intre înăuntru. Ajuns înăuntru, încă o mai ținea pe Sofi într-o mînă și valiza și trompeta în cealaltă.

Se întoarse și rostogoli piatra în dreptul găurii, așa încît intrarea în peștera lui secretă nu mai putea fi observată din afară.

Acum, că intrarea fusese astupată, nici o rază de lumină nu mai pătrundea în peșteră. Totul în jur era negru.

Sofi se simți coborîtă spre pămînt, după care Uriașul

dădu drumul păturii jos. Pașii lui se depărtară și Sofi rămase acolo, în întuneric, tremurând ca o frunză.

«Se pregătește să mă mănince, își spuse. Probabil că o să mă minince așa crudă cum sînt.

Sau poate o să mă fiarbă înainte.

Sau poate mă prăjește. O să mă pună într-o tigaie cu grăsime încinsă, ca pe o felie de șuncă.»

Încăperea se lumineă brusc. Sofi se uită în jur.

Se afla într-o cavernă uriașă, cu acoperiș înalt, de piatră. Pereții, de ambele părți, erau acoperiți de etajere și pe ele erau aliniată rînduri și rînduri de borcane. Erau borcane peste tot. În colțuri erau așezate în grămezi, unele peste altele. Fiecare scobitură sau cavitate în pereții peșterii era plină cu borcane. În mijloc era o masă înaltă, de vreo patru metri și lângă ea un scaun pe măsură.

Uriașul își scoase pelerina și o agăță de perete. Sofi văzu că sub pelerină Uriașul purta un fel de cămașă fără guler și o vestă murdară și veche, de piele, care părea să nu aibă nasturi. Pantalonii erau de un verde șters și mult prea scurți pentru picioarele lui. În picioarele goale purta un fel de sandale caraghioase, care nu știa de ce aveau niște găuri mari tăiate pe margini și una mare în față, prin care îi ieșeau degetele.

Sofi, stînd turcește pe podeaua peșterii, în cămașa de noapte, se uita la el prin ochelarii cu lentile groase și rame de oțel. Tremura ca o frunză în vînt și simțea parcă un deget de gheață alunecîndu-i în sus și-n jos de-a lungul șirii spinării.

— Ha! strigă Uriașul, mergînd spre ea și frecîndu-și mîinile. Ce are noi aici?

Vocea lui bubuitoare se lovi de pereții peșterii ca un tunet.

U.B.P.

Uriașul o culese pe Sofi cu o mină, o purtă de-a curmezișul încăperii și o așeză pe masă.

«Acum o să mă mănince», se gîndi Sofi.

Uriașul se așeză pe scaun atent la Sofi. Avea niște urechi enorme. Fiecare era mare cît o roată de camion și Uriașul putea să le miște înăuntru și înafară după cum poțtea.

— Eu este foame! tună el.

Zîmbi, arătîndu-și niște dinți mari și pătrați, care stăteau în gura lui ca niște felii uriașe de pîine albă.

— T-te rog, nu mă mînca, se bilbii Sofi.

Uriașul dădu drumul unui hohot de ris:

— Numai pentru că eu este uriaș, tu crede că este un canibou care îngușe oameni?! strigă el. Tu are dreptate aproape. Uriașii este toți caniboi și criminalii! Și ei îngușe frunze umane! Noi este în Țara Uriașilor acum. Uriașii este peste tot. Acolo, afară, il are pe faimosul Sfarmă-Oase. Sfarmă-Oase înghite două hapuri-papuri de frunze umane la cină în fiecare seară! Zgomotul de oase sfărîmate face crac-cranci la kilometri în jur.

— Au! zise Sofi.

— Sfarmă-Oase îngușe frunze umane numai din Turcia, zise uriașul. În fiecare noapte, Sfarmă-Oase se duce în Turcia și înghite turci.

Sentimentele patriotice ale lui Sofi se conturară brusc ll această remarcă și deveni dintr-odată arțăgoasă:

— De ce turci? se rățoi ea. Englezii ce au?

— Sfarmă-Oase spune că turcii are gust mult mai suculent și mai miambilicios! Sfarmă-Oase spune că frunzele umane din Turcia are o aromă mai binedispunătoare! Zice că turcii din Turcia are gust de pasăre... de găină... are gust de turcan!

— Probabil că da, zise Sofi.

— Sigur că da! strigă Uriașul. Fiecare frunză umană este inconfundabilă și diferită. Unele este bunidilioase, altele este cîhoribile. Grecii este cîhoribili. Nici un uriaș nu mănîncă greci, niciodată!

— De ce? întrebă Sofi.

— Grecii din Grecia are toți gust de grăsime și sînt grecioși, zise Uriașul.

— Probabil că și asta e adevărat, zise Sofi.

Se întrebă cu o tresărire de inimă cu ce o se termine discuția asta despre mîncat oameni. Orice ar fi, *trebuie* să pară interesată de ceea ce zice și să rîdă la glumele lui. Dar oare erau glume? Probabil că burta își ațîța apetitul vorbind despre mîncare.

— Cum ziceam, continuă el, toate frunzele umane are arome diferite. Frunzele din Panama are gust puternic de pălării.

— De ce de pălării? întrebă Sofi.

— Tu nu este foarte deșteaptă, zise Uriașul, mișcîndu-și urechile înăuntru și-nafară. Credeam că frunzele umane e pline de creier, dar capul tău e mai gol ca un doboleac.

— Îți plac legumele? întrebă Sofi, sperînd să mute discuția spre o hrană mult mai puțin primejdioasă.

— Tu încearcă să schimbi subiectul, zise Uriașul sec. Noi are bîldiscuție interesantă despre gustul frunzei umane. Frunza umană nu este o legumă.

— Dar, dar *plantele* au frunze, zise Sofi.

— Frunza *umană*, zise Uriașul. Frunzele umane are două picioare și plantele nu are picioare deloc.

Sofi nu-l mai contrazise. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-l enerveze.

— Frunzele umane, zise Uriașul, are dilioane de arome. De exemplu, frunzele umane din Țara Galilor * are gust golicios, de pește. Este ceva ciudat cu Țara Galilor.

— Vrei să spui *balene* *, zise Sofi. Whales este cu totul altceva.

---

* Joc de cuvinte: «Whales» — Țara Galilor și «whales» — balene se pronunță identic în limba engleză.

— Balenele e balene, zise Uriașul. Nu te miștojuca cu cuvintele. Îți dau acum alt exemplu: frunzele umane din Jersey are cel mai dezgustăcios, linos și gîdilicios la limbă gust. Frunzele umane din Jersey are gust de pulovere.

— Vrei să spui de jerseuri, zise Sofi.

— Iar te miștojoci cu cuvintele! strigă el. Nu mai face așa! Este un subiect serios și gravrăjitor. Pot să continui?

— Te rog! spuse Sofi.

— Danezii din Danemarca are gustul foarte apropiat de gustul ciine, continuă Uriașul.

— Sigur, zise Sofi. Au gust de dog danez.

— Greșit! strigă Uriașul, lovindu-se cu palmele peste coapse, danezii din Danemarca are gust de cline fiindcă are gust de *labrador*.

— Atunci ce gust au oamenii din Labrador? întrebă Sofi.

— De danezi! strigă triumfător Uriașul. Marele danez!

— Nu-i așa că te cam zăpăcești? zise Sofi.

— Eu este un uriaș zăpăcit. Dar încearcă. Și încă nu este așa de zăpăcit ca ceilalți uriași. Aia care galopează în fiecare seară la Wellington după cină.

— Wellington? Unde este Wellington?

— Capul tău este plin de muște storcite, zise Uriașul. Wellington este în Noua Zeelandă. Frunzele umane din Wellington are un gust extraordinar de miambunidilicios, zise uriașii care-i mănîncă.

— Și ce gust au oamenii din Wellington? întrebă Sofi.

— De generali, zise Uriașul.

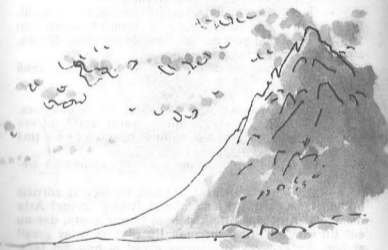
— Sigur, zise Sofi, ar fi trebuit să-mi imaginez.

Sofi hotărî că discuția ținuse destul. Dacă tot era să fie mîncată, mai bine s-o mănînce odată decît s-o țină așa.

— Ce fel de ființe umane mănînci *tu*? întrebă tremurînd.

— *Eu*? — urlă Uriașul, și vocea lui făcu să zornăie borcanele pe rafturi. Eu să mănînc frunze umane? Asta niciodată! Alții, da! Alții hăpăie în fiecare seară, dar nu eu! Eu este un uriaș anormal. Eu este un uriaș greșit și bun. Eu este singurul uriaș greșit și bun din țară. Eu este **URIAȘUL CEL BUN ȘI PRIETENOS!** Eu este U.B.P. Pe tine cum te cheamă?

— Pe mine mă cheamă Sofi, zise ea, venindu-i cu greu să creadă vestea bună pe care o auzise.

Uriașii

— Dar dacă ești așa de bun și prietenos, de ce m-ai luat din patul meu și ai fugit cu mine?

— Pentru că tu ai văzut pe mine, răspunse Uriașul cel Bun și Prietenos. Dacă cineva vede un uriaș, atunci el sau ea trebuie luată rapidiat.

— De ce? întrebă Sofi.

— Pentru că frunzele umane nu crede în uriași, așa-i? Frunzele umane nu crede că noi există.

— Eu cred, zise Sofi.

— Da, dar asta numai pentru că tu ai văzut pe mine! strigă U.B.P. Eu nu poate să lase pe *nimeni*, nici măcar pe fetițe, să vadă pe mine și să rămână acasă. Primul lucru pe care l-ar face ar fi să împrăpăștie vestepovestea că tu a văzut cu ochii tăi un uriaș și pe urmă o să înceapă o vânătoare de uriași, o vînzoagitație mare de frunze umane care caută uriașul care ai văzut tu. Toți o să tropăiască și o să fugărească pe mine cu cine știe ce ca să mă prindă și să mă închidă într-o cușcă ca să se holbeze la mine. O să pună pe mine într-o grădină zoologică sau într-o circolivie cu toți hipopotonții și crocaocodilii.

Sofi știu că uriașul avea dreptate. Dacă cineva raporta că văzuse un uriaș vînînd noaptea copii pe străzi, ar fi cu siguranță o agitație pe tot globul.

— Eu pariază cu tine, continuă U.B.P., că dacă nu te-aș fi furăpîit tu ai fi împrăștiat vestea peste tot, așa-i?

— Probabil că da, zise Sofi.

— Asta nu se poate! zise U.B.P.

— Și ce-o să se întîmple cu mine acum? întrebă Sofi.

— Dacă tu pleacă înapoi, o să spună la toată lumea, zise U.B.P., și, mai mult ca sigur, o să zbirnie teleflășui-

toarele și radiochițăitoarele. Nu poate decît să te țină cu mine pentru toată viața.

— A, nu! țipă Sofi.

— Ba da, zise U.B.P. Dar te previn, să nu se ducă să se vînzoplimbe afară din peșteră, că ăla o să-și fie sfîmirșitul. Acum o să-ți arăt cine o să te mănînce dacă prinde și cea mai mică firimitură de la tine.

Uriașul cel mare și prietenos o luă pe Sofi de pe masă și o duse la intrarea în peșteră. Rostogoli piatra uriașă într-o parte și zise:

— Uită-te afară, fetițo, și spune la mine ce vede.

Sofi, stînd în mîna uriașului, își aruncă privirea afară.

Soarele era sus acum, strălucind fără milă peste pămîntul pustiu, cu pietre albastre și copaci fără viață.

— Vede pe ei? întrebă U.B.P.

Sofi, încruntîndu-și privirea printre razele puternice de soare, văzu cîteva siluete enorme mișcîndu-se printre

pietre la vreo două-trei sute de metri în fața ei. Alți trei sau patru stăteau nemișcați pe pietre.

— Este Țara Uriașilor, zise U.B.P. Toți este uriași aici.

Era o imagine șocantă. Uriașii erau complet goi, cu excepția unei fuste scurte pe care o purtau în jurul taliei și pielea le era brună, arsă de soare. Dar ceea ce o alarma cel mai mult era dimensiunea lor. Erau colosali; de departe mai înalți și mai masivi față de Uriașul Bun și Prietenos în mîna căruia stătea acum. Și, vai, ce oribil arătau! Unii dintre ei aveau burți deformate și toți aveau brațe lungi și picioare mari. Erau prea departe de ea ca să le poată distinge fețele, și poate era mai bine așa.

— Dar ce fac acolo? întrebă Sofi.

— Nimic, zise U.B.P. Se umbălă și se tumbălă pe aici și așteaptă să vină noaptea. Pe urmă o să tropăie la locuri unde trăiește oameni, ca să găsească cina.

— Vrei să spui în Turcia, zise Sofi.

— Sfarmă-Oase în Turcia, sigur, zise U.B.P. Dar ceilalți o să filfiie prin alte locuri, ca Wellington pentru gust de generali sau Panama pentru gust de pălării. Fiecare are locul lui preferat.

— Dar în Anglia se duc vreodată? întrebă Sofi.

— Deseori, zise U.B.P. Zice că englezii are gust foarte bun de crodscalop.

— Nu sînt sigură că știu ce înseamnă asta, zise Sofi.

— Ce înseamnă, nu contează, zise U.B.P. Eu nu poate întotdeauna să aibă dreptate. De fapt, foarte des are nedreptate.

— Și toți uriașii ăștia fioroși se duc la noapte să mănînce oameni? întrebă Sofi.

— Toți ingușă frunze umane în fiecare noapte; toți, în afară de mine. De-aia o să-ți găsești sfirmîrșitul dacă vreunul pune gurlaba pe tine. O să fii slorbită ca o bucățică de plăcintă de doboleac, într-o singură înghițitură.

— Dar să mănînci oameni este oribil! strigă Sofi. Este îngrozitor. De ce nu-i oprește nimeni?

— Și cine, mă rog, să-i stopească?

— Nu poți tu? zise Sofi.

— Nici într-o mie de bani! strigă U.B.P. Toți uriașii mîncători de oameni e enormi și foarte fioroși! Este cel puțin de două ori lățimea mea și de două ori majestatea mea!

— De două ori mai înalți ca tine?!? de minună Sofi.

— Pe puțin! zise U.B.P. Tu îi vede la distanță, dar așteaptă să se apropie. Uriașii ăia are cel puțin o douăzeci de metri înălțime și mușchi puriași. Eu este chichineață, e ciot. Opt metri e ca sămînturile în Țara Uriașilor.

— Nu-ți face probleme pentru asta, zise Sofi. Păreră mea este că ești foarte bine. Pînă și degetele de la picioarele tale sînt cit niște cîrnați.

— Mai mari, zise U.B.P., arătînd mîndru de sine. Este mari ca niște cîrsalamuri.

— Cîți uriași sînt în total? întrebă Sofi.

— Nouă, cu toții, zise U.B.P.

— Asta înseamnă, zise Sofi, că în lume, în fiecare

noapte, nouă nefericiți sînt smulși, răpiți și mincați de vii?

— Mai mulți, zise U.B.P. Depinde, vezi, de cît de mari e frunzele umane. Frunzele japoneze e foarte mici, așa că mănîncă cam șase, ca să se sature. Alți, ca norvegienii sau americanii, este așa de mari, că doi sau trei este pe săturate.

— Dar uriașii ăștia revoltători se duc în toate țările de pe glob? întrebă Sofi.

— Toate țările, în afară de Grecia, răspunse U.B.P. Țara pe care o vizitează depinde de cum se simte uriașul. Cînd afară este foarte cald, uriașii se simte ca o sfirtigaie și atunci tropăie sus în bîrnord, să prindă un eschimos sau doi, să se răcorească. Un eschimos grăsun e ca un baton de înghețată pentru tine.

— Te cred pe cuvînt, zise Sofi.

— Și într-o bîrnoapte, cînd uriașii treburnițează de frig, se duce să-și bage nasul în țările calde, ca să îngușe niște frigendezi.

— Este absolut revoltător zise Sofi. Și dacă tu m-ai pune jos și eu n-aș duce la el, zise Sofi, chiar m-ar mânca?

— Ca pe o muscalbină! zise U.B.P. Mai mult, tu este așa de mică, că nici nu te mestecă. Primul care te vede te culege cu degetele și hap!, te duci ca o picătură de picapă.

— Hai să mergem înăuntru, zise Sofi, nu mai pot nici să mă uit la ei.

Incredibilele urechi

Înăuntru, în peșteră, Uriașul cel Bun și Prietenos o așază din nou pe Sofi pe masa imensă.

— Se simte conforbine în cămașa de noapte? întrebă el. Nu este birfrig?

— Mă simt bine, zise Sofi.

— Eu nu poate să nu se gîndească la biata mamă și tatăl tău, zise U.B.P. Trebuie că acum ei sare și se agită peste tot prin casă, strigînd: «Alo, alo, unde a plecat Sofi?»

— N-am mamă și tată, zise Sofi. Au murit amîndoi cînd eram bebeluș.

— O, sclătituță mică! zise U.B.P. Nu-i așa că simte lipsa la ei foarte tare?

— Nu prea. Pentru că nu i-am cunoscut, zise Sofi.

— Tu mă face trist, zise U.B.P., frecîndu-se la ochi.

— Nu fii trist, zise Sofi. Nimeni n-o să fie îngrijorat prea tare din cauza mea. Locul de unde m-ai luat este orfelinatul satului. Toți copiii de acolo sînt orfani.

— Tu ești norfană?

— Da.

— Și ciți este acolo?

— Zece, zise Sofi. Toate fetițe.

— Era bine la tine acolo? întrebă U.B.P.

— Nu-mi plăcea deloc, zise Sofi. Femeia care conduce orfelinatul se numește doamna Clonkers și dacă ne prindea că nu respectăm regulile, adică dacă te dădeai jos din pat noaptea sau dacă nu-ți împătureaui lucrurile, erai pedepsită.

— Și cum era pedepsirea?

— Ne încuia în pivniță o zi și o noapte, fără apă și fără mîncare.

— Cotoronțăitoarea naibii! se lamentă U.B.P.

— Era cumplit, zise Sofi. Ne era foarte frică, fiindcă erau șobolani acolo. Se auzeau cum mișună.

— Nenorocita de vrăjigodie! Asta e cea mai mare oroare pe care a auzit-o vreodată!

Deodată, o lacrimă enormă, care ar fi umplut o găleată, se rostogoli pe obrazul uriașului și căzu cu zgomot pe jos, făcînd o baltă.

Sofi se uita minunîndu-se: «Ce creatură ciudată și capricioasă, se gîndi ea. Cînd îmi spune că am capul plin de muște storcite, cînd i se înmoaie sufletul pentru mine fiindcă doamna Clonkers ne încuia în pivniță.»

— Ceea ce mă îngrijorează pe mine, zise Sofi, este că trebuie să stau în locul ăsta pentru tot restul vieții. Orfelinatul era groaznic, dar nu stăteam acolo toată viața.

— E numai vina mea, zise U.B.P., fiindcă te-am furăpit.

O altă lacrimă uriașă apăru în ochiul lui și căzu pe podea.

— Dar dacă mă gîndesc bine, n-o să stau chiar atît de mult, zise Sofi.

— La mine e teamă că da, zise U.B.P.

— Nu, n-o să stau, zise Sofi. Brutele alea de afară tot o să mă prindă mai devreme sau mai tîrziu și o să mă mănince la ceai.

— Eu nu lasă niciodată să se întîmple așa ceva, zise U.B.P.

Pentru cîteva momente, peștera rămase în liniște. Apoi Sofi zise:

— Pot să te întreb ceva?

— Zispune repede, zise U.B.P.

— Poți, te rog, să-mi spui ce făceai la noi în sat azinoapte? De ce băgai trompeta aia lungă în dormitorul copiilor Goochey și suflai în ea?

— A-ha! zise U.B.P., îndreptîndu-se dintr-odată în scaun. Acuma tu bagă nasul în treaba altora, ca o ciocotcnitoare!

— Și valiza care o cărai, zise Sofi. Ce este toată povestea asta?

U.B.P. se uită suspicios la fetița care stătea cu picioarele încrucișate pe masă.

— Tu cere la mine să aflu pardonsecrete mari, zise

el. Secrete pe care nimeni nu le-a auzit pînă acum.

— Nu spun la nimeni, zise Sofi. Jur! Cum aş putea? Sînt sechestrată aici pentru toată viaţa.

— Tu poate să spună la ceilalţi uriaşi.

— Nu, n-aş putea. Mi-ai spus că o să mă mîninţe în momentul cînd o să mă vadă.

— Aşa o să facă, zise U.B.P. Tu este o frunză umană şi frunzele umane este ca căpşuni cu prişcă pentru uriaşii ăia.

— Dacă o să mă mîninţe în momentul cînd o să mă vadă, n-o să am timp să spun o vorbă, nu? zise Sofi.

— N-o să ai, zise U.B.P.

— Atunci de ce-ai spus că aş putea să le spun?

— Pentru că eu este plinochi şi bizgîrdaci, zise U.B.P. Dacă ascultă la tot ce spune, o să capete durere de urechi.

— Te rog, spune-mi ce făceai în sat la noi, zise Sofi. Promit că poţi să ai încredere în mine.

— O să mă înveţe cum să facă un elefund? întrebă U.B.P.

— Ce vrei să spui? întrebă Sofi.

— Mi-ar place foarte mult să am un elefund, să călăresc pe el, zise visător U.B.P. Mi-ar place aşa de mult să am un elefund mare şi gresel, să călăresc pe el prin păduri verzi şi să culeg fructe piersucoase din pomi toată ziua. Asta este o ţară sfîrfierbinte şi pustristă, în care trăieşte noi. Nimic nu creşte în afară de cacaveţi. Mi-ar place să meargă în altă parte şi să culeagă fructe piersucoase dimineaţa devreme, pe spatele unui elefund.

Sofi fu mişcată de această ciudată mărturisire.

— Poate că într-o zi o să ai un elefant, zise ea. Şi fructe zemoase. Dar acum, spune-mi ce făceai în satul nostru?

— Dacă chiar vrea să ştie ce făcea în satul tău, zise U.B.P., sufla un vis în dormitorul copiilor ăloră.

— Suflai un vis? zise Sofi. Cum adică?

— Eu este un uriaş care suflă vise, zise U.B.P. Cînd toţi ceilalţi uriaşi tropăie cine ştie încotro ca să sloarbă frunze umane, eu se fofilează în alte locuri să sufle vise în dormitorul copiilor care doarme. Vise frumoase. Vise minunate şi aurii, care face pe copii bucuraţi.

— Stai puţin, zise Sofi. De unde iei tu visele astea?

— Le colecționează, zise U.B.P., fluturîndu-și brațul spre rîndurile de borcane de pe etajere. Are dilioane.

— Bine, dar nu poți să *colecționezi* un vis, zise Sofi. Visul nu este ceva ce poți să-l prinzi și să-l ții în mînă.

— Tu nu poate să înțeleagă asta, zise U.B.P. De aia eu nu dorește să spună la tine.

— Hai, te rog, spune-mi zise Sofi. O să înțeleg! Te rog! Spune-mi cum colecționezi vise. Spune-mi toată povestea!

U.B.P. se așeză confortabil pe scaun și-și încrucișă picioarele sub el.

— Visele, zise el, este lucruri misterioase. Zboară de jur-împrejur în aer ca niște bule cețoase și fîșoptitoare. Și caută mereu oameni adormiți.

— Poți să le vezi? întrebă Sofi.

— La început nu.

— Atunci cum poți să le prinzi, dacă nu le vezi? întrebă Sofi.

— A-ha! zise U.B.P. Acum ajunge la pardonsecretele cele mai întunecate!

— Nu spun la nimeni!

— Eu are încredere în tine, zise U.B.P.

Închise ochii și nu se mișcă pentru un moment, timp în care Sofi așteptă curioasă.

— Visul, zise el, cum zboară el filfiind noaptea prin aer, face un clingbîzsunet argintiu așa de slab, că este imposibil pentru o frunză umană să-l audă.

— Dar tu poți să-l auzi? întrebă Sofi.

U.B.P. îndreptă degetul arătător spre urechile lui mari cît roțile de camion pe care începu să le miște înăuntru și înafară.

— Le vezi? — întrebă el.

— N-ar putea să-mi scape, zise Sofi.

— S-ar putea să pară cam proposteroase la tine, zise U.B.P., dar trebuie să creadă că ele este cu totul extraobișnuite. Nu trebuie luate în rîsdicol.

— Sînt sigură de asta, zise Sofi.

— Cu ele poate să audă cel mai mic fisunet.

— Vrei să spui că poți să auzi sunete pe care eu nu pot să le aud? întrebă Sofi.

— Tu este surdă ca o gălușcă în comparație cu mine!

strigă U.B.P. Tu aude numai sunete bubuitoare cu per-furechile alea mici ale tale. Eu pot să aud toate secretele șopticioase din lume!

— Ca de exemplu, ce? întrebă Sofi.

— În țara ta, zise el, poate să audă zgomotul pașilor de gărgărițe care umblă pe frunze.

— Chiar așa? zise Sofi începînd să fie impresionată.

— Mai mult, eu aude pașii foarte tare, zise el. Cînd o gărgăriță merge pe o frunză, eu aude pașii «planc-planc», ca pașii de uriaș.

— Doamne, Dumnezeuule! zise Sofi. Și ce altceva poți să mai auzi?

— Poate să audă furnicile cum clănțâne una la alta cînd scurmă pămîntul.

— Vrei să spui că auzi furnicile cum vorbesc? întrebă Sofi.

— Fiecare cuvîntel! zise U.B.P. Deși nu înțelege limba.

— Zi-i mai departe! zise Sofi.

— Cîteodată, cînd noaptea este foarte senină, zise U.B.P., dacă potrivește urechile în direcția bună — și

în momentul ăsta își mișcă urechile în așa fel încît erau îndreptate spre tavan —, dacă le potrivește așa cînd noaptea e senină, poate să audă o muzică îndepărtată care vine de la stelele din cer.

Un tremur scurt traversă trupul lui Sofi. Rămase liniștită, așteptînd să continue.

— Urechile mi-a spus mie că te uitai pe fereastră azinoapte, zise U.B.P.

— Dar eu n-am făcut nici un zgomot, zise Sofi.

— A auzit cum bătea inima ta de peste drum, zise U.B.P.: tare ca o tobă.

— Spune mai departe, zise Sofi. Te rog!

— Poate să audă plantele și copacii.

— Vorbesc? întrebă Sofi.

— Nu chiar vorbește, zise U.B.P., dar face zgomete. De exemplu, dacă eu ajunge la o floare frumoasă și îi sucește codița pînă se rupe, floarea țipă. Poate să audă cum țipă, foarte clar.

— Vai de mine! se văită Sofi. Îngrozitor!

— Țipă cum ai țipa tu, dacă cineva sucește un braț pînă se desprinde de corp.

— Chiar e adevărat? întrebă Sofi.

— Tu crede că eu spune povești păcălicioase?

— E totuși greu de crezut.

— Atunci eu se oprește în momentul ăsta! zise U.B.P. supărat. Eu nu vrea să fie considerat fantasist.

— Nu, nu te consider în nici un fel, îl imploră Sofi. Te cred! Pe cuvîntul meu! Te rog, spune mai departe!

U.B.P. se uită la ea un timp cu o privire fixă și grea. Sofi îi susținu privirea și, treptat, fața i se destinse.

— Te cred, zise ea abia șoptit. Știa că-l ofensase.

— Eu nu aș fantasi la tine, zise U.B.P.

— Știu că nu, zise Sofi. Dar trebuie să înțelegi că nu pot să cred lucruri neobișnuite ca astea, așa, dintr-odată.

— Înțelege asta, zise U.B.P.

— Așa că, te rog să mă ierți, și continuă, zise ea.

— Cu copacii e la fel ca și cu florile. Dacă taie cu toporul, trunchiul unui copac mare, aude un zgomot care vine dinăuntru, din inima copacului.

— Ce fel de sunet? întrebă Sofi.

— Un muget slab, zise U.B.P. Este ca un sunet care-l face un om bătrîn care moare încet.

Se opri. Peștera era cufundată într-o liniște desăvîrșită.

— Copacii trăiește și crește exact ca mine și ca tine, zise el. Este vii. La fel și plantele.

Stătea foarte drept în scaun acum și palmele îi erau lipite una de alta, în dreptul pieptului. Fața i se lumina-se, iar ochii îi străluceau ca două stele.

— Așa sunete minunate și groaznice aude! zise el. Unele dintre ele nu ai dori să le auzi! Dar altele este ca o muzică de sărbătoare!

Părea transfigurat de gânduri. Fața îi era minunată, luminată parcă de un val de emoție.

— Mai spune-mi, zise Sofi în șoaptă.

— Să auzi șoricimea vorbind! zise el. Șoricimea vorbește tot timpul unii cu alții și eu îi aude tare, ca vocea mea.

— Și ce spun? întrebă Sofi.

— Asta numai șoricimea știe, zise el. Și păianjenii vorbește destul. Poate n-ai zice, dar păianjenii este niște clănțănitoare teribile. Și cînd își țese pînza cîntă, tot timpul! Cîntă mai frumos ca o miercîrlie.

— Și ce mai auzi? întrebă Sofi.

— Cele mai mari clănțănitoare este omizile, zise U.B.P.

— Ce zic?

— Se harțăceartă tot timpul, care o să fie cel mai frumos fluture. Numai asta zice.

— Acum plutește vreun vis pe-aici? întrebă Sofi.

U.B.P. mișcă urechile de jur-împrejur, ascultînd cu atenție. Scutură capul.

— Nu este nici un vis aici, zise el. Doar în borcane. Eu are un loc anume unde prinde vise. Ele nu vine foarte des în Țara Uriașilor.

— Și cum le prinzi?

— Așa cum face tu ca să prindă fluturi, zise U.B.P. Cu o plasă.

Se sculă în picioare și traversă peștera spre un colț. Sprijinit de perete era un băț de vreo opt metri, cu o plasă la capăt.

— Asta este prinzătorul de vise, zise el, luînd bățul

într-o mină. În fiecare dimineață se duce afară să prindă vise noi, să le pună în borcane.

Dintr-odată, păru că-și pierde interesul în conversație.

— Este foame la mine, zise el. E timpul de mîncare.

Cacaveți

— Dar dacă tu nu măninci oameni, ca ceilalți, zise Sofi, din ce trăiești?

— Asta este o problemă delicabilă și chinuicioasă pe aici, răspunse U.B.P. În țara asta pustristă, mâncări vesele ca ananași și porcotole pur și simplu nu crește. De fapt nu crește nimic în afară de o legumă extrem de cîhoribilă. Se numește cacavete.

— Cacavete? repetă Sofi. Așa ceva nu există!

U.B.P. se uită la Sofi și zîmbi, arătîndu-i vreo douăzeci din dinții lui pătrați și albi.

— Ieri nu credea în uriași, așa-i? Astăzi nu crede în cacaveți. Numai pentru că s-a întîmplată să nu vadă ceva cu sclipochii ăia mici ai tăi, nu crede că există! Atunci ce mai spune despre marele sareșotron?

— Poftim? zise Sofi.

— Dar despre cocoșar?

— Ce mai e și asta? zise Sofi.

— Sau despre năzbestie.

— Ce? întrebă Sofi.

— Sau crancicodil?

— Astea sînt animale? întrebă Sofi.

— Animale obișnuite, zise U.B.P., mulțumit de sine.

Eu nu este un uriaș foarte cunoscător, dar se pare la mine că tu este o frunză umană nimicștiutoare. Creierul tău e plin de lină de paie.

— Vrei să spui lină de oaie, zise Sofi.

— Ceea ce spune și ceea ce vrea să spună e două lucruri diferite, anunță cu măreție U.B.P. Acuma o să arate la tine un cacavete.

U.B.P. deschise larg un dulap masiv și scoase afară cel mai ciudat lucru pe care Sofi îl văzuse vreodată. Avea jumătate din lungimea unui om normal, și era mult mai gros. Era gros la mijloc cit un butoi, negru, cu dungi

albe în lungime și acoperit peste tot cu niște noduri mari.

— Asta este revoltăciosul cacavete! strigă U.B.P., fluturîndu-l într-o parte și-n alta. Îl urăște! Il scuipățuiește! Il repungă! Da, fiindcă refuză să înghită frunze umane ca ceilalți uriași, trebuie să îngușe toată viața cacaveți. Dacă nu, aș fi numai oale și piese.

— Vrei să spui piele și oase, zise Sofi.

— Știu că este «piele și oase», zise U.B.P., dar te rog înțelege că n-are ce să facă dacă zice cîte o dată cuvintele bulibamestecate. Eu încercă tot timpul să vorbească cît poate de bine.

Uriașul cel Bun și Prietenos deveni dintr-odată așa de pierdut, încît Sofi se întristă.

— Îmi pare rău, zise ea, n-am vrut să te rănesc.

— N-a existat niciodată nici o școală în Țara Uriașilor, zise U.B.P. trist.

— Dar n-ar fi putut mama ta să te învețe? întrebă Sofi.

— *Mama mea?* strigă U.B.P. Uriașii nu are mamă! Tu trebuie să știe asta.

— Nu, n-am știut, zise Sofi.

— Cine a auzit de *femeie* uriaș? strigă U.B.P., rotindu-și cacavetele deasupra capului ca un baston. Nu există așa ceva! Niciodată n-o să existe. Uriașii e toți bărbați!

Sofi era puțin încurcată.

— În cazul ăsta, întrebă ea, cum te-ai născut?

— Uriașii nu se naște, răspunse U.B.P. Uriașii *apare*, și asta e tot ce poate să spună. *Apare*, pur și simplu, ca soarele și stelele.

— Și tu când ai apărut? întrebă Sofi.

— Eu cum ar putea să știe așa ceva? zise U.B.P. A fost așa demult, că nu poate să numere.

— Vrei să spui că nu știi nici măcar *cîți ani ai?*

— Nici un uriaș nu știe așa ceva, zise U.B.P. Tot ce știe este că e foarte bătrîn și uscofilit. Poate la fel de bătrîn ca Pămîntul.

— Și ce se întîmplă cînd uriașii mor? întrebă Sofi.

— Uriașii nu moare niciodată, răspunse U.B.P. Cîteodată dispăre, și atunci nimeni nu știe unde. Dar cei mai mulți trăiește, și trăiește, ca niște întinde-timpi.

U.B.P. ținea încă impunătorul cacavete în mîna stîngă și acum băgă un capăt în gură și mușcă din el o bucată mare. Începu să mestece și zgomotul care se auzea era cel pe care-l face gheața cînd se sparge.

— E scîrbălos! vorbi el cu gura plină, împrăștiind în jur bucăți mari de cacavete, ca niște gloanțe, în direcția în care se afla Sofi. Sofi țopăia pe masă, ferindu-se de ele.

— E desguștricit! gilgii el. E grețoscuipabil! E mu-ciimpuțit. Încearcă și tu scîrbăloșenia asta de cacavete! Hai, încearcă!

— Nu, mulțumesc, spuse Sofi, trăgîndu-se înapoi.

— Numai asta o să ingușe de acum încolo, așa că mai bine încearcă, să te obișnuiești, zise U.B.P. Hai, sclătituță mică, încearcă!

Sofi luă o mușcătură mică.

— *Ptiu!* făcu ea. Oh, Doamne! Ajutor! (sclipă tot afară). Are gust de piele de broască! spuse ea gîfîind. Și de pește stricat!

— Mai rău! strigă U.B.P., rizind răsunător. La mine se pare că are gust de ouă clocioase și de viermișcători.

— Chiar trebuie să mîncăm așa ceva? întrebă Sofi.

— Trebuie, dacă nu vrea să ajungă așa de subțire că n-o să se mai vadă prin caerul transparent.

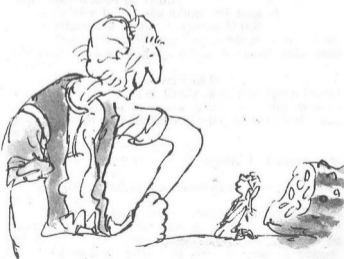
— Prin *aerul transparent*, zise Sofi. Caer e cu totul altceva.

Din nou un zîmbet neputincios apăru pe fașa lui U.B.P.

— Cuvintele, zise el, este așa o problemă zgîndăreață și chinuitoare pentru mine, toată viața. Tu trebuie să aibă răbdare și să nu mă mai conoprească. Ți-am spus înainte, eu știe *exact* ce cuvinte vrea să spună, dar într-un fel sau altcumva, ele iese întotdeauna scâlpcocite.

— Asta se poate întîmpla oricui, zise Sofi.

— Nu așa cum se întîmplă la mine, zise U.B.P. Eu vorbește cea mai îngrozitoare limbă bengleză.

- Eu cred că vorbești minunat, zise Sofi.
- Da? întrebă U.B.P., luminîndu-se. Chiar crezi?
- Pur și simplu minunat! repetă ea.
- Țsta este cel mai frumos cadar care l-am primit vreodată! strigă U.B.P. Ești sigură că nu bați mișto de mine?
- Bineînțeles că nu, zise Sofi. Îmi place la nebunie felul cum vorbești.
- Ce minunat! strigă U.B.P., strălucind de bucurie. Ce veserie buculoasă pe capul meu, așa, dintr-o parte!
- Ascultă, zise Sofi, nu *trebuie* să mîncăm cacaveți. Pe cîmpurile din jurul satului meu cresc tot felul de legume, care mai de care mai bune: morcovi, conopidă... Poți să iei de acolo cînd te mai duci.
- U.B.P. își ridică mîndru în aer capul lui mare.
- Eu este un uriaș onorabil, zise el. Eu mai bine roade cacaveți scîrbaloși decît să fure de la alții.
- Dar *pe mine* m-ai furat, zise Sofi.
- Nu te-am furat foarte tare, zise U.B.P., zîmbind drăgăstos. Și, oricum, tu nu ești decît o fetiță mică.

Suge-Sînge

La un moment dat, un sunet puternic veni prin gura peșterii și o voce ca un tunet strigă:

— Ronț! Este acolo Ronț? Te aude bîlborosind! La cine bîlborosește tu, Ronț?

— Atenție! șopti U.B.P. Este Suge-Sînge!

Dar înainte să termine de vorbit, piatra de la intrare se rostogoli într-o parte și un uriaș de vreo douăzeci de metri, de două ori și mai bine înălțimea lui U.B.P., intră, aplecîndu-se, în peșteră. Era gol, cu excepția unei bucăți de cîrpă în jurul taliei.

Sofi era pe masă. O bucată mare de cacavete se afla pe masă, lingă ea. Se ascunse după ea.

Creatura intrase tropăind în peșteră și stătea acum drept, dominîndu-l pe U.B.P.

— Cu cine bîlborosea adineauri? tună el.

— Bîlborosea singur, răspunse U.B.P.

— Draci-vîrcolaci? strigă Suge-Sînge. Gîndaci uscați! tună el. Tu vorbește cu o frunză umană, asta crede la mine!

— A, nu, nu! se văicări U.B.P.

— Bab dab! bubui el. Crede că tu a furăpît o frunză umană și a adus-o în gaura ta ca să o țină ca pe o pisicline. Acum eu o dibuiește și o îngușe înainte de cină, ca gustare.

Bietul U.B.P. era îngrozit.

— N-nu e nimeni aici! se bîlbîi el. Pă-pleacă și lă-la-să-mă-n-pace!

Suge-Sînge îndreptă un deget ca un trunchi de copac spre U.B.P.:

— Ronțaitor mîrșă-parși-viclean! Bețivan de pîrțîn-sticlă! Trosnitor de fișînpocuri! Eu se duce acum să caute prin-prejumările! zise Suge-Sînge, apucîndu-l pe U.B.P. de un braț. Și tu o să ajute la mine să găseas-

că! Împreună o să dibochească bunătatea de frunzuliță umană! strigă el.

U.B.P. avea de gînd s-o măture cumva pe Sofi jos de pe masă imediat ce găsea momentul prielnic și s-o ascundă la spate. Dar momentul prielnic nu se ivi. Sofi, ascunsă după bucata enormă de cacavete, se uita la cei doi uriași depărtîndu-se de masă. Suge-Sînge era o arătare hidoasă și înspăimîntătoare. Avea pielea roșie-maronie, acoperită de un păr negru pe piept, pe brațe și pe burtă. Pe cap, părul era lung, închis la culoare și încurcat. Fața îi era rotundă și dezgustătoare, cu ochi mici, ca niște găuri negre. Nasul era mic și turtit, dar gura era enormă, cuprinzîndu-i aproape toată fața, de la o ureche la cealaltă, ca o pereche de cremvurști violeți, așezați unul peste altul. Dinții, galbeni și ascuțiți, ca niște bucăți de piatră, ieșeau afară printre cele două buze violete și rîuri de salivă îi curgeau pe barbă. Nu era deloc greu de crezut că bruta înfiorătoare mîncă bărbați, femei și copii în fiecare noapte.

Suge-Sînge, ținîndu-l încă pe U.B.P. de braț, examinează rîndurile după rînduri de borcane.

— Tu și borcanele tale zornăitoare! strigă el. Ce pune în ele?

— Nimic care să intereseze la tine! răspunse U.B.P. La tine interesează numai să îngușe frunze umane.

— Și tu e prost ca o mișcăcoadă de ciine! urlă Suge-Sînge.

«În curînd Suge-Sînge o să se întoarcă, se gîndea Sofi, și o să se uite pe masă». Dar era imposibil să sară de acolo. Era la patru metri înălțime. Și-ar fi rupt picioarele. Cacavetele, deși era mare cît un butoi uriaș, n-o putea ascunde pe Sofi în deplină siguranță, fiindcă Suge-Sînge putea să-l ridice de pe masă. Sofi examinează bucata mușcată. Avea niște semințe înăuntru, fiecare mare cît un pepene, prinse într-o substanță gelatinoasă. Cu grijă să nu fie văzută, Sofi se aplecă în față și scoase șase din aceste semințe în așa fel, încît în mijlocul cacavetelui rămase o gaură suficient de mare ca să încapă în ea, ghemuită ca o minge. Se strecură în ea. Locul era ud și lipicios, dar n-avea importanță din moment ce o salva de la a fi mîncată de vie.

Acum Suge-Sînge și U.B.P. se întorceau la ma-

să. U.B.P. stătea parcă să leșine de frică. Se gîndea că în orice moment Sofi putea să fie descoperită și mincată.

Dintr-odată, Suge-Sînge apucă bucata de cacavete. U.B.P. se uită la masa goală. «Sofi, unde este tu?» se gîndi cu disperare. «N-avea cum să sară de pe masă. Unde se ascunde la tine, Sofi?»

— Asta e scîrbăloșenia de gunoi stricat care mănîncă la tine? bubui Suge-Sînge, ținînd bucata rămasă de cacavete. Trebuie să fie zbanghit să îngușe așa balatură.

Pentru moment, Suge-Sînge păru că uitase de Sofi.

U.B.P. se gîndi să-l încurajeze:

— Asta e cacavetele binedispunător, zise el. Asta îngușe eu vesel, ziua și noaptea. Tu nu a încercat niciodată, Suge-Sînge?

— Frunzele umane e mai interesante, zise Suge-Sînge, căpătînd parcă interes.

— Ia la tine o ronțăitură, zise U.B.P., devenind din ce în ce mai optimist. Se gîndea că dacă-l putea face pe Suge-Sînge să ia o mușcătură din leguma respingătoare, gustul ei oribil îl va face să fugă afară din peșteră.

— Cu plăcere te lasă să guste, continua el. Dar roagă la tine să nu îngușe pe tot, cînd o să vadă ce miambilicios este. Lasă la mine o bucățică pentru cină!

Suge-Sînge se uita suspicios cu ochii lui mici, ca de porc, la cacavete.

Sofi, ascunsă înăuntru, începu să tremure.

— Nu mă șmecherește cu vorba, nu? zise Suge-Sînge.

— Niciodată! strigă U.B.P. cu pasiune. Ia o mușcătură și este sigur că o să strige «Vai ce miambilicios și minunatic este!»

U.B.P. văzu gura lacomă a lui Suge-Sînge salivînd din ce în ce mai tare la posibilitatea unei gustări neașteptate.

— Vegegumele face foarte bine la tine, continuă el. Nu este sănăcios să mănînce numai carne.

— Numai de data asta, zise Suge-Sînge, are să guste bălăturile tale. Dar te avertizează că dacă este împucios, ți-l storcește în capul tău zăpăcit.

Ridică cacavetele și începu să-l înalțe spre gură.

Era un drum de vreo 18 metri prin aer. Sofi ar fi vrut să țipe «NU!», dar asta i-ar fi adus sigur moartea. Ascunsă printre semințele lipicioase, se simți ridicată sus, tot mai sus. Deodată, se auzi un «cranci», cînd Suge-Sînge mușcă o bucată mare. Sofi îi văzu dinții galbeni apropiindu-se la cîțiva centimetri de capul ei. Se făcu întuneric beznă. Era în gura lui. Simți un miros greu, de carne stricată. Așteptă ca dinții lui să facă încă o dată «cranci» și se rugă să moară dintr-odată.

— Oaah! răcni Suge-Sînge. Iaah! ziih!

Scuipă, și toate bucățile de cacavete care erau în gura lui, împreună cu Sofi, zburară prin peșteră.

Dacă ar fi fost aruncată cu forța asta de perete, cu siguranță că Sofi ar fi murit. Dar se lovi de cutele pelerinei lui U.B.P., care era atîrnată de perete, după care căzu pe pămînt, fără să poată face o mișcare. Ajunsă jos, se mișcă în patru labe și se ascunse după marginea pelerinei. Se ghemui și rămase acolo.

— Gîndac porcesc! urlă Suge-Sînge. Porc rîmător!

Se repezi la U.B.P. și-i storci ceea ce mai rămăsese din cacavete în cap. Fragmente din dezgustătoarea legumă țîșniră în toate direcțiile.

— Nu place la tine? întrebă cu nevinovăție U.B.P., scărpinându-se în cap.

— Să placă?!? strigă Suge-Singe. A fost cel mai dezguscîrbos gust care mi-a ajuns la dinți. Trebuie să fie țăcănit ca să sloarbă bălături din astea! Ar putea în fiecare noapte să țopăie vesel ca o chiftea și să îngușe frunze umane.

— Să îngușe frunze umane este un lucru rău și plin de cruzime, zise U.B.P.

— E vesel și binedispunător! strigă Suge-Singe. Și la noapte o să țopăi în Chile și am să înguș niște chilandezi. Vrea să știe de ce în Chile?

— Eu nu vrea să știe nimic, zise U.B.P. cu demnitate.

— A ales Chile pentru că s-a săturat de gustul de eschimoși. Este important să măninci mîncare rece pe vreme sfîrfirtbinte și cei mai reci după eschimoși e chilandezii*. Frunzele umane din Chile este foarte hapciu-reci.

— Oribil! zise U.B.P. Ar trebuie să fie rușine la tine!

— Ceilalți uriași zice că vrea să se ducă în Anglia, să îngușe niște pochii de școală, zise Suge-Singe. Mie îmi place foarte tare pochii de școală englezi. Are gust bun, cernealocărtos. Poate o să se răzgîndească și o să meargă în Anglia cu ei.

— Tu este dezgustător, zise U.B.P.

— Și *tu* este o insultă pentru uriași, strigă Suge-Singe. Nu este destul de bun pentru un uriaș. Ești un guzgan zborșit! Ești un chițăitor neisprăvit! Ești o... bogoasă cu prișcă!

Și cu aceasta Suge-Singe ieși afară din peșteră. U.B.P. se repezi la gura peșterii și rostogoli bolovanul înapoi.

— Sofi, șopti el. Sofi, unde este tu, Sofi?!?

Sofi ieși de sub marginea pelerinei.

— Aici sînt, zise ea.

U.B.P. o ridică și o ținu tandru în palma mîinii sale.

— Ah, eu este așa fericit să te găsească într-o singură bucată!

* Chilly = racoros.

— Am fost în gura lui, zise Sofi.

— A fost «ce»? întrebă U.B.P.

Sofi îi povesti totul așa cum se întâmplase.

— Eu zicea la el să mănânce împuciosul de cacavete, și tu era tot mereu în el! se lamentă U.B.P.

— N-a fost distracție mare! zise Sofi.

— Uită-te la tine, pochil amărit! se văicări el. Este tot acoperit de cacavete și scuipat de uriaș.

Începu s-o curețe cât de bine putea.

— Eu urâște pe ceilalți uriași acum mai mult ca niciodată, zise el. Știe ce mi-ar plăcea?

— Cel! zise Sofi.

— Mi-ar plăcea să-i facă să dispară pe toți!

— Tare mi-ar place să pot să te ajut, zise Sofi. La-să-mă să mă gîndesc, ca să văd dacă pot găsi o cale.

Frobscot și fîspîrțuri

Acum, lui Sofi nu numai că-i era îngrozitor de foame, dar i se făcuse și foarte sete. Acasă, la ora asta, și-ar fi terminat demult micul dejun.

— Ești sigur că nu e nimic de mîncare pe aici în afară de cacaveții ăștia dezgustători și puturoși?

— Nici o sfiromitură! zise U.B.P.

— Atunci îmi dai, te rog, puțină apă? zise ea.

— Apă? zise U.B.P., încruntîndu-se tare. Ce-i aia apă?

— Se bea, zise Sofi. Tu ce bei?

— Frobscot! anunță U.B.P. Toți uriașii bea frobscot!

— Este tot așa de rău ca și cacaveții? întrebă Sofi.

— Rău? strigă U.B.P. Niciodată nu este rău! Frobscotul e dulce și viu!

Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre al doilea dulap uriaș. Îl deschise și scoase din el o sticlă de vreo doi metri înălțime. Lichidul dinăuntru era verde deschis și sticla era pe jumătate plină.

— Asta este frobscot! strigă el, ținînd mîndru sticla în aer, de parcă ar fi conținut cine știe ce raritate de vin.

— Miambiliciosul și acibulatul frobscot! strigă el.

Scutură sticla și lichidul verde începu parcă să fiarbă cu acid.

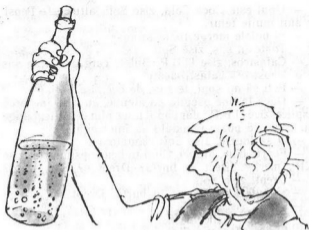
— Dar, uite! Bulele ies *invers*! strigă Sofi.

Și era adevărat: în loc să meargă în sus și să se spargă la suprafață, bulele erau aruncate în jos și se spargeau la fundul sticlei.

— Ce vrea să spună cu «*invers*»? întrebă U.B.P.

— În băuturile noastre acidulate, bulele întotdeauna merg în sus și se sparg deasupra, zise Sofi.

— În sus e *invers*! strigă U.B.P. Nu poate să meargă

în sus. Asta este cel mai murdpenibil lucru pe care l-am auzit vreodată.

— De ce spui așa ceva? întrebă Sofi.

— Tu întreabă pe mine «de ce?»? strigă U.B.P., fluturînd sticla enormă în sus și în jos, ca și cum ar fi dirijat o orchestră. Vrea să spună că tu nu înțelege *de ce* este o pardongreșală să meargă bulele în sus în loc să meargă în jos?

— Ai zis la început că este murdpenibil; acum spui că este pardongreșală. Care din ele este adevărat? întrebă Sofi politicoasă.

— Amîndouă! strigă U.B.P. Este murdpenibil și pardongreșit să lași bulele să meargă în sus, în loc de în jos. Dacă nu înțelege de ce, înseamnă că tu este o măcăitoare de rațe! Pe cinstea mea, capul tău trebuie să fie plin de oracabroaște și bizgîrdaci și eu este cutremurat să vadă cum gîndește la tine.

— Și de ce n-ar trebui bulele să meargă în sus? întrebă Sofi.

— Îți explică, zise U.B.P., dar spune-mi întii cum spune la tine la frobscotul tău?

— Unul este Coca-Cola, zise Sofi; altul este Pepsi. Dar sînt multe feluri.

— Și bulele merge *toate* în sus?

— Toate în sus, zise Sofi.

— Catastros, zise U.B.P. Bulele care merge în sus este o dezastroză catastroasă!

— Poți să-mi spui, te rog, de ce? zise Sofi.

— Dacă la tine ascultă cu atenție, eu o să încerc să explice, zise U.B.P.; dar capul tău e plin de fîlfîsgoange și nu crede că poate vreodată să înțeleagă.

— O să încerc, zise Sofi răbdătoare.

— Foarte bine, atunci. Cînd tu bea pepsitura ta, zise U.B.P., merge direct în burtă? Drept e? Sau stîng?

— Drept! zise Sofi.

— Și bulele merge tot în burtă. Drept sau stîng?

— Drept! zise Sofi.

— Și bulele fîsîie în sus?

— Sigur, răspunse Sofi.

— Asta înseamnă, zise U.B.P., că bulele fîsîie în gît și în gură la tine și face un zgomotibil de rîgîială!

— Se întîmplă din cînd în cînd, zise Sofi. Și ce-î așa mare lucru o mică rîgîială din cînd în cînd? E chiar caraghios!

— Să rîgîie e murpenibil, zise U.B.P. Uriașii nu rîgîie niciodată.

— Dar cu băutura *ta*, zise Sofi, cum îi spuneai?

— Frobscot, zise U.B.P.

— Cu frobscotul, zise Sofi, bulele în burtă se duc *în jos* și poți avea un rezultat mult mai neplăcut.

— De ce neplăcut? întrebă U.B.P. încruntîndu-se.

— Pentru că, zise Sofi roșind un pic, dacă se duc în jos, în loc de în sus, ies afară prin altă parte, cu un zgomot mult mai supărător și neplăcut.

— Un fîspîrț? strigă U.B.P., fixînd-o cu privirea. Noi, uriașii, face fîspîrțuri tot timpul; Fîspîrțurile e un semn de fericire. E muzică la noi în ureche. Nu spune la mine că fîspîrțurile e interzise la frunzele umane!

— Este considerat extrem de grosolan, zise Sofi.

— Dar și la voi fîspîrțîie din cînd în cînd, nu? întrebă U.B.P.

— Toată lumea fîspîrțîie, dacă așa se spune aici, zise Sofi. Regii și reginele, președinții și stelele de cinema,

toți fispîrții. Și bebelușii fispîrții. Dar e foarte nepolitic să vorbești despre asta.

— Rîsdicol, zise U.B.P. Dacă toată lumea face fispîrturi, de ce nu este politic să vorbești despre asta? Eu acum am un gogiț din frobscot și tu o să vadă fericitul rezultat.

U.B.P. scutură sticla cu putere. Lichidul verde deschis țîșni și făcu o mulțime de bule. Îi scoase dopul și luă o înghițitură zgomotoasă.

— E vesel! La mine place la nebunie!

Pentru cîteva momente, Uriașul cel Bun și Prietenos rămase nemișcat și pe fața lui ridată începu să se aștearnă o imagine de extaz. Deodată, ca și cum cerul s-ar fi deschis deasupra lui, uriașul începu să se înalțe în zbor, cu cele mai răsunătoare zgomote grosolane pe care Sofi le auzise vreodată. Ricoșau din pereții peșterii cu un bubuit ca de tunet și borcanele de pe etajere începură să sune. Dar cel mai surprinzător lucru era forța exploziilor, care-l propulsa pur și simplu pe uriaș în aer ca o rachetă.

— Opaaa! strigă el. Asta este fispîrțială pentru tine!

Sofi izbucni într-un hohot de rîs. Nu se putea abține.

— Hai și tu! strigă el, împingînd gîtul sticlei spre Sofi.

— N-ai o ceașcă? zise Sofi.

— Nu are cești. Numai sticla.

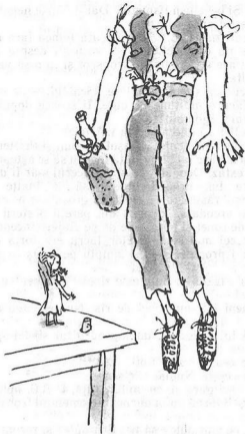
Sofi deschise gura și, cu multă grijă, U.B.P. aplecă sticla spre ea și îi turnă puțin din nemaipomenitul frobscot pe gît.

Doamne, ce bun putea să fie! Era dulce și reconfortant. Avea gust de frișcă cu vanilie și cu o slabă aromă de zmeură. Și bulele o făceau să se simtă minunat! Le simțea sărînd ca o minge în stomac și spărgîndu-se în toate direcțiile. Le simțea ca pe milioane de spiriduși dansînd în burta ei și gîdilînd-o cu degetele de la picioare. Era minunat!

— E minunat! strigă ea.

— Mai așteaptă puțin, zise U.B.P., fluturînd din urechi.

Sofi simți bulele mergînd în jos, tot mai jos și,

dintr-o dată, inevitabil... explozia! Se auzi ca un sunet de trompetă și, la rîndul ei, și Sofi făcu pereții să sune cu o rezonanță de tunet și un fel de muzică în același timp.

— Bravo! strigă U.B.P., fluturînd sticla. E bine pentru un începător! Haide, mai bea!

Călătorie în Țara Viselor

După ce petrecerea cu frobscot se termină, Sofi se așează din nou pe masă.

— Se simte mai bine acum? întrebă Uriașul cel Bun și Prietenos.

— Mult mai bine, mulțumesc! zise Sofi.

— Ori de câte ori se simte trist, câteva gogilțuri de frobscot dă la mine dispoziție de țopșotron.

— Trebuie să recunosc că a fost o experiență, zise Sofi.

— E zvicbirniitor! zise U.B.P. E gloriuflător! Se întoarse, făcu câțiva pași prin peșteră și-și luă plasa de prins vise.

— Eu pleacă acum să prindă sușfilvise pentru colecția mea. Face asta în fiecare zi, fără să sară niciuna. Vrea să meargă cu mine?

— Nu, mulțumesc frumos, zise Sofi. Cu toți uriașii pîndind afară, nu merg.

— Te înfășoară frumos în buzunarul de la vestă, zise U.B.P. N-o să te vadă nimeni.

Înainte ca Sofi să mai poată spune ceva, o luă de pe masă și o băgă în buzunarul vestei. Era destul loc.

— Vrea o găurică prin care să se uite afară? întrebă el.

— Am găsit una, zise ea.

Găsise o gură mică în buzunarul vestei și, dacă-și punea un ochi lipit de ea, putea să vadă afară foarte bine. Uriașul se aplecă și-și umplu valiza cu borcane goale, închise capacul, luă valiza într-o mină, bățul cu plasa la cap în cealaltă, și se îndreptă spre intrarea peșterii.

Imediat ce ajunse afară, U.B.P. porni la drum pe pământul acela galben, sterp și ferbinte, cu copaci fără viață și bolovani albaștri, unde Sofi văzuse mai devreme uriașii.

Sofi stătea pe vine în buzunarul vestei de piele, cu unul din ochi lipit de gaură. Văzu grupul de uriași la vreo trei sute de metri depărtare.

— Ține respirația! Șopti U.B.P. în jos, spre buzunarul vestei. Strânge pumnii! Așa! o să treacă pe lângă ceilalți uriași! Îl vede pe ăla care țopăie? Cel mai mare, care este cel mai aproape de noi?

— Îl văd, îi răspunse Sofi în șoaptă, scuturându-se toată.

— E cel mai urit dintre toți! Și cel mai mare. Îl cheamă Mîncă-Carne.

— Lasă, nu-mi mai spune nimic despre el, zise Sofi.

— Are 20 de metri înălțime, zise U.B.P. încet, în timp ce se depărta. Înghite frunze umane ca pe niște bucăți de zahăr: două sau trei deodată.

— Mă faci să îmi fie frică, zise Sofi.

— E frică și la mine. Devine săltăreț ca un hopgreiere ori-de-cite-ori Mîncă-Carne este prin apropiere.

— Ține-te mai departe de el, îl rugă Sofi.

— Nu e posibil, răspunse U.B.P. El aleargă ușor, de două ori mai repede decît mine.

— Hai să ne întoarcem, zise Sofi.

— Dacă ne întoarcem, e mai rău, zise U.B.P. Dacă vede că fug de ei, aleargă toți după mine și aruncă cu pietre.

— Dar pe tine nu te mîncă, nu? întrebă Sofi.

— Uriașii nu îngușe niciodată alți uriași, zise U.B.P. Se ceartă, se bate, dar niciodată nu se îngușe. Frunzele umane e mult mai gustoase pentru ei.

Uriașii îl văzură pe U.B.P. și toate capetele erau îndreptate spre el, urmărindu-l cum se apropie. U.B.P. avea de să-i depășească din depărtare, prin partea dreaptă.

Prin gaura ei, Sofi îl văzu pe Mîncă-Carne înaintînd să le țină calea. Nu se grăbea. Se îndrepta încet spre acel punct prin care U.B.P. trebuia să treacă. Ceilalți se luaseră după el.

Sofi numără nouă uriași și-l recunoscu pe Suge-Sînge în mijlocul lor.

Uriașii se plectiseau. N-aveau ce face la noapte. Era

ceva amenințător în mersul lor legănat, îndreptându-se spre U.B.P.

— Vine ronțăitorul! Tună Mincă-Carne. Ho! Ho! Acolo! Ronțăitorul! Unde fleascăplească în graba mare?

Întinse un braț și-l apucă pe U.B.P. de păr. U.B.P. nu se zbătea. Rămase nemișcat și zise:

— Fii așa de bun și lasă părul meu, te rog, Mincă-Carne!

Mincă-Carne îi dădu drumul și făcu un pas înapoi. Ceilalți se așezaseră de jur-împrejur și așteptau să înceapă spectacolul.

— Așa, fisghiorțăitorule! tuna Mincă-Carne. Noi toți vrea să știe *unde* tropăi tu în fiecare zi pe lumină. *Nimeni* nu trebuie să tropăie pînă nu se face întuneric. Frunzele umane poate să te vadă și să înceapă vînătoarea de uriași și *noi nu vrea* așa ceva, nu?

— Noi nu vrea? strigară ceilalți uriași. Du-te înapoi la peșteră, ronțăitorule!

— Eu nu tropăie în nici o țară de frunze umane, zise U.B.P. Eu merg în *alte* locuri.

— Eu crede, zise Mincă-Carne, că tu prinde frunze umane și le ține la tine în peșteră, ca pe pisicîini.

— Are dreptate, zise Suge-Singe. L-a auzit mai de vreme flencănind cu unul dintre ele în peșteră.

— Poate la tine să caute, de să întoarcă peștera cu josul în sus! Poate să caute în fiecare culpătură și crățisor! Nu e nici o funză umană acolo, nici o frunză de salată sau de copac, sau de vită; nici un fel de frunză, de nici un fel!

Sofi se ghemui ca un șoarece în buzunarul lui U.B.P. De-abia îndrăznea să respire. Era îngrozită la gîndul că-i putea veni să strănute. Cea mai mică mișcare sau zgomot ar fi dat-o de gol. Prin gaura ei îi vedea pe uriași incolțindu-l pe U.B.P. Ce creaturi respingătoare! Toți aveau ochii mici, ca de porc și guri enorme, cu buze ca niște cremvurști. Cînd Mincă-Carne vorbea, îi putea vedea pentru o clipă limba. Era închisă la culoare, ca o friptură uriașă și neagră. Fiecare dintre ei avea mai mult de două ori decît înălțimea lui U.B.P.

Deodată, Mincă-Carne aruncă în față două brațe uriașe și-l apucă pe U.B.P. de talie. Îl aruncă sus, în aer, ca pe o clătită, și strigă:

— Prinde-l, Sufocă-Sugrumă!

Sufocă-Sugrumă îl prinse. Ceilalți uriași se împrăștiau împrejur, formînd un cerc mai mare, fiecare la vreo douăzeci de metri depărtare, pregătindu-se parcă pentru un joc.

Acum Sufocă-Sugrumă îl arunca în aer și striga:

— Prinde-l, Sfarmă-Oase!

Sfarmă-Oase alergă cîțiva pași înainte și-l prinse U.B.P., care cădea rostogolindu-se prin aer; îl balansa o dată și-l arunca din nou, cît putu de sus:

— Prinde-l, Copil-Mestecătorule! striga el.

Și așa mai departe... Se jucau cu U.B.P. de parcă ar fi fost o minge, întrecîndu-se care să-l arunce mai sus. Sofi își infipse cu o putere unghiile în buzunarul vestei, ca să nu iasă afară cînd era cu capul în jos. Se simțea de parcă ar fi fost închisă într-un butoi care cădea pe cascada Niagara. Și de fiecare dată era spaima că vreun uriaș îl scapă pe U.B.P. și cade strivindu-se de pămînt.

— Prinde-l, Toacă-Carne!...

— Prinde-l, Înghite-Mate!...

— Prinde-l, Storce-Fete!...

— Prinde-l Suge-Sînge!...

— Prinde-!... Prinde-!... Prinde-!...

Într-un sfîrșit, se plictisiră de joc și-i dădură drumul lui U.B.P., jos, pe pămînt. Era amețit și descompus. Îi dădură cîteva lovituri și strigară:

— Gonește, ronțăitorule! Hai, să vedem la tine cât de tare poate să gonească!

U.B.P. o luă la goană. Ce altceva putea face?

Uriașii culeseseră pietre de pe jos și aruncau acum după el. U.B.P. reuși să se ferească:

— Crevete crăntănitor! strigau. Troglodit tolo-mac! Pitic pocit! Ronțăitor respingător!

Dar U.B.P. scăpase acum de ei și, în câteva momente, uriașii nu se mai vedeau, pierduți dincolo de orizont.

Sofi scoase capul din buzunar:

— Nu prea mi-a plăcut, zise ea.

— Aoleu! zise U.B.P. Aoleu și mai departe! Ori era într-o dispoziție caprizătoare astăzi, ori ba! Îmi pare rău că a trebuit să aibă o distracție săltăreață ca asta.

— N-a fost mai rău ca pentru tine, zise Sofi. dar, spune-mi, ar putea chiar să te rănească?

— Eu nu are niciodată încredere în ei, zise U.B.P.

— Dar cum fac, de fapt, ca să prindă oameni? întrebă Sofi.

— De obicei bagă o mină prin fereastra dormitoarelor și-i furăpește din pat.

— Cum ai făcut și tu cu mine!

— Aa, dar eu nu te mănincă, zise U.B.P.

— Și cum altfel îl mai prind? întrebă Sofi.

— Uneori, zise U.B.P., Frunzele umane înoată prin apă, ca peștii, și numai capul îl ține afară; și, dintr-odată, apare o mină uriașă și păroasă și-i adună.

— Și pe copiii?

— Deseori pochii. Pochii care construiește castele de nisip pe plajă. Pochii nu sînt așa de tari ca mama-marele bătrîne, așa zice Copil-Mestecătorul.

Vorbind, U.B.P. alerga cu viteză peste cîmpuri. Sofi stătea acum drept, în picioare, și se ținea bine cu amîndouă mîinile de buzunarul vestei. Capul și umerii îi erau afară și vîntul îi flutura părul.

— Și mai cum prind oameni? întrebă ea.

— Fiecare are felul lui special în care prinde frunze umane, zise U.B.P. Lui Toacă-Carne îi place să se prefacă că este un copac. Stă în picioare, în parc, noaptea, pe întuneric și ține crengi mari deasupra capului. Așteaptă acolo pînă cînd apare o familiei veselă să mănince sub copac. Toacă-Carne are cina!

— Vai de mine! plînsese Sofi.

— Lui Înghite-Mațe îi place la oraș, continuă U.B.P. Înghite-Mațe stă culcat pe acoperișurile a două case înalte, în orașele mari. Stă acolo confortabil mersi și se uită la frunzele umane care merge pe stradă, dedesubt, și cînd vede pe unul care pare că are o miamaroma bună, îl prinde. Întinde numai mîna în jos și-l culege cum culege maimuța o alună. Zică că e bine să alegi ce măninci la cină. Zice că este ca și cum ai alege dintr-un menu.

— Dar oamenii nu-l văd? întrebă Sofi.

— Niciodată nu-l vede. Nu uita că este întunegric afară. Și Înghite-Mațe are brațul iute. Brațul lui merge sus și jos, mai repede ca veverițele.

— Dar cu toți oamenii care dispar noaptea, în mod

sigur că trebuie să fie cineva care să se intereseze de ei, zise ea.

— Lumea este Țopuriașă, zise U.B.P. Este sute de țări diferite. Uriașii e șmecheri. Are întotdeauna grijă să nu forfotească în aceeași țară prea des. Ei le șmecheschimbă tot timpul.

— Dar chiar și așa..., zise Sofi.

— Nu uita, zise U.B.P., frunzele umane dispere mereu și fără să-i îngușe uriașii. Frunzele umane se omoară între ele mult mai mult decât uriașii omoară pe ele.

— Dar ei nu se mănincă unii pe alții, zise Sofi.

— Nici uriașii nu mănincă unii pe alții, zise U.B.P. Nici nu se omoară unii pe alții. Nici crocacidii nu omoară crocacidii. Nici pisicile nu omoară pisici.

— Dar omoară șoareci, zise Sofi.

— Dar nu omoară *din rasa lor*, zise U.B.P. Frunzele umane e singurele animale care se omoară între ele.

— Nici șerpii veninoși nu se omoară între ei? întrebă Sofi.

Căuta cu disperare altă creatură care se comportă așa de rău ca oamenii.

— Nici șerpii veninoși nu se omoară unii pe alții, zise U.B.P. Nici creaturi crude ca teigrii sau rinosteroșii. Nici unul nu omoară unul de-al lor. Tu ai gândit vreodată la asta?

Sofi tăcu.

— Eu nu înțelege frunzele umane deloc, zise U.B.P. Tu este frunză umană și zice că este dezgustibil și oribitor ca uriașii să mănince frunze umane. Drept sau stâng?

— Drept, zise Sofi.

— Dar frunzele umane se omoară unii pe alții *tot timpul*, zise U.B.P. Trage cu armurile, se urcă sus în aioane și dă drumul la boambe în capul altor în fiecare săptămână. Frunzele umane omoară *mereu* alte frunze umane.

Avea dreptate. *Bineînțeles* că avea dreptate, și Sofi știa asta. Începuse chiar să se îndoiască de faptul că oamenii erau mai buni decât uriașii.

— Chiar și așa, zise Sofi, apărîndu-și rasa, cred că este inacceptabil ca uriașii aștia netrebnci să meargă în fiecare noapte să mănince oameni. Oamenii nu le-au

făcut lor, niciodată vreun rău!

— Dar ce zice atunci micul porgrasun în fiecare zi? întrebă U.B.P. «Eu nu face nici un rău la frunzele umane, așa că de ce să mă mănince pe mine?»

— O, Doamne! zise Sofi.

— Frunzele umane face reguli care să le placă *la ele*, continua U.B.P. Dar regulile lor nu este bune și pentru porgrasuni. Drept e sau stîng?

— Drept, zise Sofi.

— Uriașii și ei face reguli. Dar regulile lor este bune pentru frunzele umane. *Fiecare* face reguli care să mulțumească numai *pe ei*.

— Dar ție nu-ți place că bestiile de uriași mănîncă oameni în fiecare noapte, nu? întrebă Sofi.

— Nu, răspuse cu fermitate U.B.P. Dar un drept nu face cît doi stîngi. Se simte bine acolo jos, în buzunarul meu?

— Mă simt bine, zise Sofi.

După asta, dintr-odată, U.B.P. intră din nou în viteza lui maximă. Începu să țîșnească înainte, cu săriturile lui fenomenale. Viteza lui era de necrezut. Peisajul deveni din nou neclar și Sofi trebui să-și tragă în jos capul din furtuna de deasupra, ca să nu-i fie zburat de pe umeri. Se ghemui în buzunar și ascultă vîntul care vijîia. Dar de data asta, U.B.P. nu rămase în viteză maximă pentru multă vreme. I se păru că avusese de trecut un obstacol: un munte înalt poate, un ocean sau un deșert; dar odată trecut, încetini pînă ajunse la fuga lui obișnuită și Sofi putu din nou să scoată capul și să se uite afară. Observă dintr-odată că se aflau acum într-o climă mai blîndă. Soarele dispăruse dinapoia unui strat de vapori. Aerul devenea din ce în ce mai răcoros. Pămîntul părea plat, fără nici un copac, și Sofi nu putu distinge nici o culoare. Ceața devenea tot mai groasă, aerul tot mai rece și totul se vedea din ce în ce mai șters, pînă cînd nu mai văzu decît alb și gri în jurul ei.

Erau într-o țară cu vălătuci de ceață și vapori fantomatici. Era parcă un fel de iarbă, dar nu era verde. Era gri-cenușie. Nu era nici un semn că ar fi locuită de vreo vietate și nu se auzea nici un sunet, cu excepția pașilor uriașului înaintînd în ceață.

Dintr-odată se opri.

— În fine, a ajuns! anunță el. Se aplecă, o scoase pe Sofi din buzunar și o puse pe pământ. Sofi era încă în cămașa de noapte și picioarele îi erau goale. Tremura și se uita în jur la vălătucii de ceață și la vaporii fantomatici.

— Unde sîntem acum? întrebă ea.

— Este în Țara Viselor, zise U.B.P. De aici începe să apară visele.

Prinzînd vise

Uriaşul cel Bun şi Prietenos îşi puse valiza jos. Se aplecă în așa fel, încît fața lui să ajungă cit mai aproape de Sofi.

— De acum încolo, noi trebuie să fie liniștiți ca niște șochitei, șopti el.

Sofi încuviință. Vălătuci de ceață se roteau în jurul ei. Își simțea obrazii umezi și în păr i se formau picături de rouă.

U.B.P. deschise valiza și scoase afară cîteva borcane goale. Le așeză pe pămînt cu capacele desfăcute, gata să fie umplute. După asta, se înalță drept în aer. Capul îi era acum la înălțime și apărea și dispărea printre rotocoalele de ceață. În mîna dreaptă ținea bățul lung cu plasa de prins vise.

Sofi, încruntîndu-și privirea în sus, văzu prin ceață cum urechile enorme ale uriaşului începură să se miște, îndepărtîndu-se de cap. Se mișcau încet, înainte și înapoi.

Brusc, U.B.P. țîşni într-o săritură înaltă și, cu o mișcare largă, trase plasa prin ceață cu un zgomot șuierător.

— Prins! strigă el. Un borcan! Un borcan! repede, repede, repede!

Sofi luă repede un borcan și-l ținu deasupra capului. Uriaşul îl luă, lăsă încet plasa în jos și, cu foarte mare grijă, turnă ceva absolut invizibil din plasă în borcan. Dădu drumul plasei și astupă repede gura borcanului cu mîna.

— Capacul! șopti el. Capacul de la borcan, repede!

Sofi luă capacul de jos și i-l întinse. Uriaşul îl înșurubă bine. Era încîntat. Ținea borcanul lîngă ureche și asculta cu atenție.

— Este unul clipitor de gene! șopti el cu o bucurie abia stăpînită în glas. Este... este chiar și mai bun. Este

un fizvrăjit! Este un fizvrăjit auriu!

Sofi se uita fix la el.

— Ce bine, ce bine! zise el, ținînd borcanul în fața lui. Asta o să facă la un sugăr o noapte foarte fericită, cînd o să sufle înăuntru.

— Ești sigur că este unul bun? întrebă Sofi.

— Unul bun? strigă U.B.P. Este un fizvrăjit auriu! Nu prinde des unul din astea! Îi dădu borcanul lui Sofi și zise:

— Te roagă să stea nemișcată, ca o stea de mare, acum. Se gîndește că poate o să fie o forfoteală de fizvrăjite sus, astăzi. Și te roagă frumos nu mai respira! Face prea mult zgomot jos acolo.

— Dar n-am mișcat nici un mușchi, zise Sofi.

— Să nu miște! spuse U.B.P. cu severitate.

Din nou se ridică la toată înălțimea lui, ținîndu-și plasa pregătită. După asta, urmă o lungă perioadă de liniște, de așteptat și de ascultat și, în cele din urmă, cu o țîșnitură bruscă uriașul sări. Se auzi aceeași vijială a plasei trasă cu putere prin aer.

— Alt borcan! strigă el. Repede, repede, repede!

Cînd cel de-al doilea vis fu închis în siguranță în borcan și capacul înșurubat bine, U.B.P. duse borcanul din nou la ureche.

— A, nu! strigă el. Oh, mătura-mi-aș mătura! Oh, mînca-mi-aș cacaveții!

— Ce s-a întîmplat? întrebă Sofi.

— Este un trocoșat! țipă el. Vocea îi era plină de furie și supărare. Doamne, salvează-ne suflurile! se văicări el. Izbăvește-ne de cel vulpean! Diavolul dansează de-a dibla mea.

— Ce tot vorbești acolo? zise Sofi.

U.B.P. devenea din ce în ce mai îndurerat.

— Oh, sparge-mi-aș arcada! se văicărea el, fluturînd borcanul prin aer. A venit atîta drum ca să prindă vise minunate și aurii, și ce prinde eu?

— Ce prinzi? întrebă Sofi.

— Prinde un trocoșat înfricoșător! se văicări el. E un vis foarte, foarte urit! Mai rău ca un vis foarte urit! Este un coșmar.

— Vai de mine! zise Sofi. Și ce-o să faci cu el?

— Nu-l lasă niciodată să plece! se văicări el. Da-

că-l scapă, atunci un sugăr o să aibă o noapte agisperi-
cioasă! Este trocoșat, sfărînimos! Îl explodează cum ajun-
ge acasă!

— Coșmarele sînt înspăimîntătoare. Am avut unul
odată și m-am sculat plină de sudoare peste tot!

— Cu asta s-ar scula plină de țipete peste tot! zise
U.B.P. Asta ar face dinții tăi să stea pe vîrfuri! Dacă
ar intra la tine, ar face sîngele tău să înghețe în țurțuri
și pielea ta să se desfacă și să cadă în fișii.

— Chiar așa de urît?

— Mai rău! Este un șurubadînc adevărat!

— Parcă ziceai că e trocoșat! zise Sofi.

— Este un trocoșat! zise exasperat U.B.P. Dar este
și șurubadînc și bang-gong! Este toate trei, înfășurate

într-unul; Ah, ce se bucură că l-a închis bine. Tu, bestie
răutăcioasă, tu! striga el, ținînd borcanul sus și uitîn-
du-se înăuntru. Niciodată n-o să mai bangsperie frun-
zulițe umane sugare!

Sofi, care acum se uita atent în borcan, strigă tare:

— Îl văd! E ceva acolo înăuntru!

— Bineînțeles că este ceva acolo înăuntru! Tu se
uita la înfricoșătorul trocoșat.

— Dar tu mi-ai spus că visele sînt invizibile.

— Ele este întotdeauna invizibile pînă este capturate,
spuse U.B.P. După asta, ele pierde pușin din invizibilitate.

Pe asta îl vede foarte clar.
În borcan, Sofi putea acum să distingă un contur roșu-violet, palid, ceva care arăta ca un amestec între o bulă de gaz și o bucată de jeleu. Se mișca violetul înăuntru, lovindu-se de pereții borcanului și schimbându-și într-una forma.

— Mișună peste tot! strigă Sofi. Încearcă să scape! O să se spargă în bucățele!

— Cu cât este mai rău, cu atât este mai agitat când este prins! zise U.B.P. E la fel ca animalele sălbatice. Dacă este animal fioros și îl pune în cușcă, face o turbagitație grozavă. Dacă este un animal drăguț, ca un cucurigel sau o oacabroasca, stă liniștit. Visele e la fel. Asta e un coșmar îngrozitor și clocofierbinte. Uită-te la el cum se lovește de pereții borcanului!

— Mi se face frică! zise Sofi.

— Pe mine ar face bolnav un vis ca ăsta, dacă ar intra la mine înăuntru într-o noapte întunerică.

— Și pe mine la fel, zise Sofi.

U.B.P. își aranjă acum borcanele în valiză.

— Gata? întrebă Sofi. Acum plecăm?

— Eu este foarte supărat de trocoșatul ăsta de bangong șurubadic, zise U.B.P., nu mai are chef să prindă nimic. Gata pentru astăzi!

Curînd, Sofi fu așezată din nou în buzunarul vestei și purtată cu viteza maximă spre casă. Cînd, în fine, ieșiră din ceață și ajunseră din nou pe pămîntul gălbui și sterp, toți ceilalți uriași erau întinși pe pămînt și dormeau adînc.

Un trocoșat pentru Mîncă-Carne

— Ei are întotdeauna cincizeci de clipiri înainte să meargă să vîneze frunze umane, zise U.B.P. Se opri apoi cîteva secunde, ca să se poată uita la ei. Uriașii doarme numai din cînd în cînd, zise el. Nu așa de mult ca frunzele umane. Frunzele umane e leșinate după somn. A trecut vreodată prin minte ca o frunză umană de cincizeci de ani a petrecut douăzeci de ani dormind adînc?

— Trebuie să recunosc că nu m-am gîndit niciodată la asta, zise Sofi.

— Tu trebuie să se gîndească, zise U.B.P. Imaginează la tine! Frunza umană care spune că are cincizeci de ani, a dormit adînc douăzeci de ani, de nici măcar nu știa unde era! Nu făcea nimic! Nici măcar nu se gîndea la nimic!

— E cam ciudat gîndul ăsta, zise Sofi.

— Ezanct! zise U.B.P. Așa că se încearcă să spună la mine este că frunza umană care spune că are cincizeci de ani nu are cincizeci de ani, are numai treizeci.

— Dar eu? zise Sofi. Eu am opt ani.

— Tu nu are opt deloc! zise U.B.P. Bebelușii de frunze umane și pochiții mici ca tine doarme jumătate din timp, așa că tu are numai patru ani.

— Am opt ani, zise Sofi.

— Tu crede că are opt, zise U.B.P., dar a petrecut numai jumătate din viața ta cu ochii deschiși. Tu are numai patru ani, și nu mai contrapățina pe mine. Țiștibiști certăreți și plîngăcioși ca tine nu trebuie să contrapatineze poame în vîrstă ca mine, cu o sută de ani mai bătrîne.

— Dar uriașii cît de mult dorm? întrebă Sofi.

— Ei nu pierde prea multă vreme sforăind, zise U.B.P. Două, trei ore e de ajuns.

— Tu cînd dormi? întrebă Sofi.

— Chiar și mai puțin, răspunse U.B.P. Eu doarme

numai o dată la o lună plină.

Sofi, prin gaura buzunarului, se uit la cei nouă uriași care dormeau. Arătau și mai monstruos decît atunci cînd erau treji. Răstigniți pe pămîntul galben, acopereau suprafața unui teren de fotbal. Cei mai mulți erau întinși pe spate, cu gurile larg deschise și sforăiau ca niște furnale. Zgomotul lor era înfiorător.

Deodată, U.B.P. sări brusc în aer.

— Pe urechile mele! A venit la mine cea mai șugubeață idee!

— Ce? întrebă Sofi.

— Stai! strigă el. Nu mîna așa! Ține-ți fusta! Așteaptă să vadă ce-o să facă!

O luă la fugă spre peșteră, cu Sofi ținîndu-se bine de marginea buzunarului. Rostogoli la o parte bolovanul și intră. Era nerăbdător și se mișca repede.

— Stai acolo unde ești, miericică dulce, zise el, și o să aibă amândoi o boangă-goangă de pomană!

Lasă jos plasa de prins vise, dar valiza rămase în mână. Din două salturi ajunse în partea cealaltă a peșterii și cu cealaltă mână culese în grabă trompeta cu care îl văzuse Sofi prima dată în sat. Cu valiza într-o mână și trompeta în cealaltă, țîșni afară din peșteră.

«Ce-o fi vrînd să facă acum?» se întrebă Sofi în gînd.

— Scoate capul afară bine, zise U.B.P., ca să vadă ce se întîmplă.

Cînd se apropie de uriașii care dormeau, U.B.P. încetini goana și începu să se miște cu grijă. Se apropie în vîrfurile picioarelor de monștrii care dormeau. Sforăiau la fel de tare. Erau respingători, scirboși, înspăimîntători. U.B.P. mergea printre ei în vîrfurile picioarelor. Tre-

cu pe lângă Inghite-Mațe, pe lângă Suge-Sînge, apoi depăși pe Toacă-Carne și pe Copil-Mestecătorul. Se opri în dreptul lui Mîncă-Carne. Își îndreptă degetul arătător spre el și, uitîndu-se în jos, spre Sofi, îi făcu cu ochiul. Ingenunchie cu grijă, deschise valiza și scoase afară borcanul în care se afla teribilul trocoșat.

În acest moment, Sofi ghici ce avea să se întîmple mai departe. «Vai de mine! gîndi ea. Poate să fie periculos!» Se lăsă în buzunar, în așa fel încît numai virful capului și ochii îi erau afară. Vroia să fie gata să se ascundă imediat în cazul în care lucrurile n-ar fi mers cum trebuie.

Erau la vreo trei metri în fața lui Mîncă-Carne. Zgomotul care îl făcea sforăind era dezgustător. Din cînd în cînd, între buzele întredeschise se forma un balon mare de salivă care se spargea, umplîndu-i toată fața.

U.B.P., concentrându-se la maximum, să nu facă nici un zgomot, deșurubă capacul și turnă tracoșatul violaceu și năbădăios în gura trompetei. Puse celălalt capăt între buze și îndreptă instrumentul spre fața lui Mîncă-Carne. Inspiră adînc și... pfluu!... Suflă cu putere.

Sofi văzu un nor roșiatic transparent îndreptîndu-se spre fața uriașului. Pentru o fracțiune de secundă pluti deasupra feței lui, după care dispăru. Parcă ar fi fost aspirat prin nasul uriașului, dar totul se petrecuse atît de repede, încît Sofi nu era sigură.

— Acum, mai bine să se furișeze undeva în siguranță, șopti U.B.P.

Se depărtă, țopăind vreo sută de metri, după care se opri. Se lăsă pe vine.

— Acum, zise el, așteaptă explozia!

N-avură mult de așteptat. Deodată, aerul parcă fu despicat de cel mai îngrozitor răcnet pe care Sofi îl auzise

vreodată. Mincă-Carne, cu cei 20 de metri ai lui, se ridică în aer și căzu din nou cu o bufnitură puternică. Pe urmă începu să se contorsioneze, să se înșurubeze și să sară din ce în ce mai violent. Era înfricoșător.

— Iiiuu! răcni Mincă-Carne. Aiiii! Ouuuu!

— Încă doarme, șopti U.B.P. Trocoșatul de coșmar a început.

— Așa-i trebuie, zise Sofi. Nu putea să simtă nici un fel de milă pentru bruta care mînca copii ca pe niște bucăți de zahăr.

— Ajutor! țipă Mincă-Carne. Vine după mine! Mă prinde!

Învălmășeala de mîini și de picioare aruncate în aer devenea tot mai amenințătoare. Era impresionant să vezi

o creatură masivă ca asta mișcându-se cu atita energie necontrolată.

— E Jack! Mincă-Carne. E netrebnciosul și hoțomanul de Jack! Vine după mine! Mă bîtăbate! Mă sulițea-ză! Mă bîldineacă! Este Jack cu vrejul de fasole! Aoleu, nimic nu-i stă în cale!

Mincă-Carne se zvîrcolea pe pămînt ca un șarpe uriaș în ghearele morții.

— Fie-ți milă de mine, Jack! Nu mă omori!

— Cine este Jack, de care vorbește? șopti Sofi.

— Jack este singura frunză umană de care e frică la uriași. Este îngroziți de Jack, fiindcă a auzit că omoară uriași.

— Ajutor! țipă Mincă-Carne. Ai milă de un biet uriaș

amărit! Ah, vrejul de fasole! Vine la mine cu vrejul cu țepi! Te implora, Jack! Te roagă să nu bată la mine cu vrejul înfigeînțepător!

— La noi, uriașii, șopti U.B.P., nu prea știe multe despre frunza umană de temut pe nume Jack. Știe numai că este cunoscut pentru că omoară uriași și că are ceva care se cheamă vrej de fasole. Știe că vrejul de fasole este un obiect înfricoșător, cu care Jack omoară uriași.

Sofi nu-și putu stăpîni un zîmbet.

— Ce tot zîmbocește? întrebă U.B.P., ușor iritat.

— Îți spun eu mai tîrziu, zise Sofi.

Coșmarul înspăimîntător pusese acum stăpînire pe uriaș în așa măsură, încît tot corpul i se înfășurase în noduri.

— Nu, Jack! Eu nu mănîncă la tine! țipă Mîncă-Carne. Eu nu mănîncă niciodată frunze umane! Jura că n-a îngușat niciodată nici o frunză umană în toată viața mea!

— Mincinos! zise U.B.P.

În momentul acela, unul din pumnii strînși ai lui Mîncă-Carne îl pocni pe Toacă-Carne exact în gură. În același timp, unul din picioarele lui îl lovi pe Înghite-Mațe direct în burtă. Cei doi uriași se treziră instantaneu și țîșniră drept în picioare.

— A măturat la mine un pumn drept în gură! strigă Toacă-Carne.

— La mine a umflat un picior drept în mațe! urlă Înghite-Mațe.

Cei doi se repeziră la Mîncă-Carne și începură să-i toarne pumni și picioare unde nimereau.

Buimăcitul Mîncă-Carne se sculă șocat. Ieșea dintr-un coșmar și intra la altul. Intră răcnind în bătălie. În zăpăceala de pumni și picioare, unul după altul, uriașii care încă mai dormeau, erau loviți, călcați în picioare. Nu peste multă vreme, toți erau în picioare, gata de orice. Se loveau cu pumnii și picioarele, se zgîiau și se mușcau cit de tare puteau. Sîngele curgea peste tot. Nasuri erau mușcate și dinți săreau afară ca grindina. Uriașii răcneau, mugeau, blestemau și, pentru mai multe minute, un zgomot ca de bătălie a răsunit pe cîmpia galbenă.

U.B.P. zîmbea cu gura pînă la urechi, într-o delectare absolută.

— Place la mine, cînd vede așa scărmăneală! zise el.

— Or să se omoare între ei, zise Sofi.

— Niciodată! răspuse U.B.P. Bestiile se scărmănește așa tot mereu. Curînd se face noapte și o să țopăie cu toții să-și umple burdihanele.

— Blestemă și înjură mizerabil, zise Sofi. Îi urăsc!

Întorcîndu-se în liniște în peșteră, U.B.P. zise încet:

— A folosit bine coșmarul, nu?

— Excepțional! zise Sofi. Bravo ție!

Vise

Uriaşul cel Bun și Prietenos stătea acum la masă și-și făcea tema. Sofi stătea cu picioarele încrucișate pe masă și-l privea cum lucrează. Borcanul de sticlă care conținea singurul vis bun pe care-l prinseseră se afla între ei. U.B.P., cu mare grijă și răbdare, desena ceva pe o foaie de hîrtie, cu un creion uriaș.

— Ce scrii acolo? îl întrebă Sofi.

— Fiecare vis trebuie să aibă o etichetă pe borcan, zise el. Cum să găsească altfel pe cel care are nevoie în graba mare?

— Bine, dar nu poți să știi exact ce este în vis doar ascultînd înăuntru, nu? întrebă Sofi.

— Eu poate, zise U.B.P., neridicîndu-și privirea.

— Cum? Numai prin felul în care zbirnie?

— Da! Mai puțin sau mai mult are dreptate. Fiecare vis de pe lume face o bizmuzică diferită. Și clăpăugele, și filfiitoarele mele de urechi este în stare să înțeleagă muzica.

— Cînd spui «muzică», înțelegi «melodii»?

— Eu nu înțelege melodii.

— Atunci ce înțelegi prin «muzică»?

— Frunzele umane are muzica lor, drept sau stîng?

— Drept! zise Sofi. Tot felul de muzică.

— Și cîteodată frunzele umane e impresionate cînd ascultă muzica minunoasă. Îi furnică pe șira spinării. Drept sau stîng?

— Drept, zise Sofi.

— Deci, muzica spune *ceva* la ei. Trimite mesaj. Nu cred că frunzele umane înțelege exact mesajul, dar place la ei oricum.

— Corect, zise Sofi.

— Dar cu urechile astea clăpăuge și filfiitoare ale mele eu nu numai că aude muzica pe care o face visele,

dar chiar o și înțelege.

— Adică, cum o înțelegi? întrebă Sofi.

— Adică o citește, zise U.B.P. Vorbește la mine. Este ca o limbă slănină.

— Asta mi se pare greu de crezut, zise Sofi.

— Este sigur că la tine este greu de crezut și că există extrafereștri care vine de pe alte planete.

— Bineînțeles că nu cred așa ceva, zise Sofi.

U.B.P. o privi grav cu ochii lui uriași.

— Speră să nu se supere pe mine, zise el, dar frunzele umane crede că este foarte deștepte și în realitate nu este așa. Cele mai multe nu are mai multă minte decât niște simburi de cacavete.

— Poftim? zise Sofi.

— Problema cu frunzele umane este, continuă el, că ele refuză să creadă în orice dacă nu vede cu cli-pochii lor. Extrafereștii sigur că există. Se întâlnește cu

ei tot mereu. Eu poate să și vorbească cu ei. Își întoarse privirea spre bucata de hirtie și, mulțumit de sine, începu să scrie.

Sofi se apropie să poată citi ce scrisese pînă atunci. Literele erau imprimate grosolan, neterminate. Scria așa:

VISU IESTE DESPER CU SALVEAZA LO PROFESORU DELA ÎNEC. SARE ÎN RIU DE PE UN POD ÎNAL. TRAGE PROFESORU AFARA LA MÎL ȘI FACE RESPIRAȚIE GURA LA NAS...

— Respirație cum? întrebă Sofi.

U.B.P. se opri din scris și ridică încet capul. Ochii i se opriră pe fața lui Sofi.

— A spus la tine și mai înainte, spuse el liniștit. Eu nu am avut norocul să poată să meargă la școală. Face foarte multe greșeli, dar nu e vina mea. Încearcă cum poate. Tu este fetiță drăgălașă, dar nu uita la tine că nici tu nu este domnișoara Știe-Tot.

— Îmi pare rău, zise Sofi. Iartă-mă! E foarte urît din partea mea să te tot corectez așa.

U.B.P. se uită la ea fix încă câteva secunde, după care își aplecă din nou capul și-și continuă munca încet și cu migală.

— Dar, spune-mi, te rog, zise Sofi, dacă tu suflai visul ăsta în dormitor la mine, când eu dormeam, chiar aș fi început să visez cum îmi salvam profesorul sărind de pe un pod?

— Mai mult, zise U.B.P. Mult mai mult. Dar eu nu poate să scribleze tot visul pe o bucățică de hirtie. Sigur că e mai mult decît atît.

U.B.P. puse creionul jos și-și așeză imensa ureche lîngă borcan. Ascultă cu atenție vreo jumătate de minut.

— Da, zise el, încuviințînd cu mișcări solemne din cap, în sus și în jos. Visul continuă frumos. Și are un sfîrșit foarte caracomic.

— Cum se termină? zise Sofi. Hai, te rog, spune-mi!

— Tu ar visa că, dimineața următoare, după ce salvează profesorul din rîu, cînd ajunge la școală, găsește toți cinci sute de pochii adunați în curte și pe directorul școlii în picioare, zicînd: «Eu vrea ca toată școala să aplaude la Sofi, pentru că este așa de curajoasă și a salvat viața eminentului profesor de aritmetică, domnul Figgins, care a fost împins din greșeală în rîu de profesoara de gimnastică, domnișoara Hopșotron.» Și toată școala aplaudă și strigă: «Bravo, bine Sofi!» și, după asta, toată viața chiar cînd greșește socotelile și le amestencilcește, domnul Figgins îi dă tot nota zece și scrie «foarte bine, Sofi», în carnet. Pe urmă se scoală.

— Așa vis, mai zic și eu! zise Sofi.

— Sigur că place la tine, zise U.B.P. Este un fizvrăjit auriu.

Linse spatele etichetei și o lipi pe borcan.

— De obicei, continuă el, eu scrie mai mult pe etichetă. Dar acum tu se uită la mine și nu poate să se concentreze.

— Mă duc să stau în altă parte, zise Sofi.

— Nu se duce, zise el. Uite la tine în borcan. Eu crede că la tine poate să vadă visul ăsta.

Sofi se uită în borcan și acolo, înăuntru, văzu conturul a ceva palid, translucid, de mărimea unui ou de găină. Avea o nuanță pală de albastru-verzui, ca apa

mării și se mișca încet și elegant. Stătea liniștit pe fundul borcanului, dar își schimba forma, pulsînd încet din toată masa lui, ușor, de parcă respira.

— Se mișcă! strigă Sofi. E viu!

— Sigur că e viu.

— Ce-i dai să mănince? întrebă Sofi.

— Nu trebuie mîncare, spuse U.B.P.

— Bine, dar asta nu este cruzime? zise Sofi. Toate viețuitoarele au nevoie de hrană. Chiar copacii și plantele.

— Și vîntul este viu, zise U.B.P. Se mișcă, îl simte pe obraji și pe mîini. Dar nimeni nu-i dă de mîncare.

Sofi tăcu. Extraordinarul uriaș îi tulbura ideile.

— Visele nu are nevoie de nimic, zise U.B.P. Dacă este unul bun, așteaptă în pace, tot mereu, pînă dă drumul să facă treaba lui. Dacă este unul rău, se zbate să iese afară.

U.B.P. se ridică în picioare și se îndreptă spre una din multele etajere și așeză borcanul lîngă miile de alte borcane.

— Te rog, poți să-mi arăți și alte vise? întrebă ea.

U.B.P. ezita.

— Nimeni nu le-a văzut niciodată, zise el. Dar te lasă pe tine să se uite puțin.

O luă pe Sofi de pe masă și o așeză pe palma uriașă a mîinii lui; o duse aproape de etajere.

— Aici este unele din cele mai bune. Fizvrăjite aurii.

— Mai aproape, te rog, să pot să citesc etichetele, zise Sofi.

— Etichetele spune numai bucățele din ele, zise U.B.P.

Ele e mult mai lungi. Etichetele este ca să aducă aminte la mine.

Sofi se concentra să citească. Prima etichetă era destul de lungă. Era lipită de jur-împrejur și Sofi trebuia să întoarcă borcanul ca să citească. Scria așa:

«AZI STĂ ÎN CLASA ȘI DESCOPERA CĂ DACĂ SE UITĂ LA PROFESOARA ÎNTRUN FEL SPECIAL, EU POTE SĂ ADOARMA PE EA. AȘA CA SE UITĂ LA EA ȘI LA URMA ÎI CADE CAPU PE CA-

TEDRA ȘI ADOARME PEFUND. SFORAIE TARE ȘI ATUNCI INTRA DIRECTORU ȘI STRIGA: «SCOALATE DOMNIȘOARA PLUMRIDGE! CUM ÎNDRAZNEȘTE SĂ DOARMA ÎN ORA! DUTE ȘI IAȚ-I PALARIA ȘI PALTONU ȘI PARASEȘTE ȘCOALA PENTRU TO-DEAUNA! ESTE CONCEDIATĂ!» DAR IMEDIAT ADOARME ȘI PE DIRECTOR ȘI SE DARÎMA LA PO-DEA CA O GRAMADĂ DE PELTEA ȘI STA ACOLO ÎNTRU MOVILA ȘI SFORAIE MAI TARE CA DOMNIȘOARA PLUMRIDGE. ȘI PORMA AUDE VOCEA LU MAMA CARE ZICE: «SCOALATE, MICU DEJUN E GATA!»

— Ce vis caraghios, zise Sofi.

— Este un cling-bing, zise U.B.P. Este un pardon poznaș!

Dedesubtul marginii etichetei, Sofi văzu visul stînd liniștit pe fundul borcanului, ca celălalt, dar parcă puțin mai mare.

— Ai vise separate pentru băieți și pentru fete? întrebă Sofi.

— Sigur că da, zise U.B.P. Păi dacă dă un vis de fete la un băiat, chiar dacă e un vis caracomîc și poznaș,

băiatul cînd se trezește zice ce troglodeală de vis mai e și asta?!

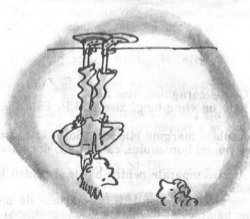
— Băieții așa ar zice, răspunse Sofi.

— Pe etajera asta toate visele e de fete, zise U.B.P.

— Pot să citesc eticheta de pe un vis de băieți? întrebă Sofi.

— Da, zise U.B.P., și o ridică pe Sofi mai sus, la o altă etajeră. Pe cea mai apropiată etichetă scria:

„IȘI FACE O PERECE DE CISME ESTRAORDINARE ȘI CÎN LE PUNE POATE SA MEARGA ÎN SUS PE PERETELE DELA BUCĂTĂRIE. ACUMA MERGE CU CAPU ÎN JOS PE TAVAN ȘI CÎND SORA MEA INTRA, ÎNCEPE SA ȚIPE LA MINE CUM FACE EA: «CE DRACU FACE ACOLO SUS PE TAVAN?» ȘI IO SE UITA LA EA ȘI ZÎMBESTE: «ȚIAM SPUS CĂ MA FACE SA SE URCE PE PEREȚI ȘI A REUȘIT!»”

— Asta mi se pare destul de prostesc, zise Sofi.

— La băieți nu pare, zise U.B.P., zîmbind. Asta este alt cling-bing. Haide, că a văzut destul acum.

— Lasă-mă să mai văd unul de băieți, te rog! zise Sofi.

Pe eticheta următoare scria:

„TELEFONU SUNA LA NOI ACASA ȘI TATA RASPUNDE CU VOCEA LUI IMPORTANTA: «LA TELEFON!». PORMĂ SE FACE ALB LA FAȚA ȘI VOCEA LUI SUNA CARAGIOS. SPUNE: «CUM? CINE?» ȘI PORMĂ SPUNE: «DA, DOMNULE, SIGUR, DOMNULE, DA SÎNTE-ȚI SIGUR CĂ CU MINE DORIȚI SA VORBIȚI ȘI NU CU FIUL MEU?» FATA LU TATA SE SCHIMBA LA CULUARE DIN ALB ÎN VIOLET ȘI ÎNGITE MEREU CAȘICUM AR AVEA UN RAȘ IN GÎT ȘI LA URMA ZICE: «DA, DOMNULE, IMEDIAT, DOMNULE» ȘI PORMĂ SE ÎNTOARCE LA MINE ȘI ZICE CU RESPECT: «CUNOAȘTE LA TINE PE PREȘEDINTELE STATELOR UNITE?» ȘI EU ZICE: «NU, DA EL A AUZIT DE MINE». PORMĂ ARE O DISCUȚIE

LUNGA LA TELEFON ȘI ZICE: «ARE SĂ SE OCUPE DE ASTA, DOMNULE PREȘEDINTE. DUMNEAVOASTRĂ O SĂ STRICAȚI TOT, DACĂ FACEȚI CUM SPUNETI». ȘI OCII LU TATA IESE DIN ORBITE ȘI PORMĂ AUDE VOCEA ADEVĂRATA A LU TATA, CARE ZICE: «SCOALATE LENEȘULE CA IAR ÎNTÎRZIE LA ȘCOALA»”

— Aa, băieții sînt nebuni! zise Sofi. Mai lasă-mă puțin!

Începu să citească următoarea etichetă:

„FACE BAIE ȘI DESCOPERA CA DACA APASA TARE PE BURIC SIMTE CEVA CIUDAT ȘI DINTRO DATĂ PICIOARELE NU SE MAI VEDE NICI MÎINILE. DE FAPT A DEVENIT INVIZIBIL. EU ESTE TOT ACOLO DA NIME NU POATE SĂ MĂ VADA. NICI EU. MAMA INTRA ȘI ZICE: «UNDE O FI COPILU ALA, ERA ÎN CADA ACUM UN MINUT ȘI MAI MULT CA PRECIS NU S-A SPALAT CUM TREBUIE». ȘI IO ZICE: «SÎNT AICI» ȘI EA ZICE: «UNDE?» ȘI EU ZICE: «AICI» ȘI EA ZBIARA: «HENRY, VINO REPEDE!» ȘI CÎND VINE TATA SE SPALA ȘI VEDE SĂPUNU ZBURÎND ÎN AER, DA PE MINE NU MĂ VEDE ȘI ZICE: «UNDE EȘTI, BAIETE?» ȘI EU ZICE: «AICI!» ȘI EL ZICE: «UNDE?» ȘI EU ZICE: «AICI» ȘI EL ZICE: «SĂPUNU, BAIETE! SĂPUNU ZBOARA ÎN AER!» ȘI PE URMA APASĂ IAR ȘI DEVINE VIZIBIL. TATA DA PE DINAFARĂ DE BUCURIE ȘI ZICE: «TU IESTE BAIATU INVIZIBIL. ACUM O SĂ SE DISTREZE DE MINUNE». ȘI DUPĂ CE IESE DIN BAIE, SE ȘTERGE, PUNE HALATU ȘI PAPUCI ȘI APASĂ PE BURIC DIN NOU, CA SĂ DEVINA INVIZIBIL ȘI PLEACA AFARĂ. ȘI BINE ÎNȚELES CA NUMA IO E INVIZIBIL, NU ȘI LUCRURILE DUPĂ MINE, ȘI CIN LUMEA VEDE UN

HALAT CU PAPUCI PE STRADĂ SE FACE PANICA ȘI LUMEA STRIGA: «O FANTOMA!». ȘI LUMEA ZBIARA ÎN STÎNGA ȘI ÎN DREPTA ȘI UN POLIȚIST SOLID FUGE CA SĂ SALVEZE ȘI CEL MAI MIȘTO ÎL VEDE PE DOMNU GRUMMIT DE ALGEBRA IEȘIND DINTRUN BAR ȘI SE DUCE LA EL ȘI ÎI FACE «BAU!» ȘI EL ȚIPA ÎNGROZITOR ȘI INTRA LA LOC ȘI CIND SE SCOALA SE SIMTE UȘOR CA O FULPANA".

— Asta e chiar ridicol, zise Sofi, dar în același timp nu putu rezista tentației de a apăsa și ea pe buton, ca să vadă dacă se întâmplă ceva. Dar nu se întâmplă nimic.

— Visele e lucruri misterioase, zise U.B.P. Frunzele umane nu le înțelege. Nici profesorii lor cei mai deștepți nu le înțelege. A văzut destul?

— Doar asta, zise Sofi. Asta e ultimul.

Începu să citească.

„A SCRIS O CARTE ȘI E AȘA DE INTERESANTA CA NU POATE SĂ LASE. DE CIND CITEȘTE PRIMUL RÎND ESTE CAPTURAT CA NU SE MAI OPREȘTE

PINA LA CAPAT. PE TOATE SRTAZILE OAMENI SE CIOCNEȘTE UNI DE ALȚI FINCA STA CU FAȚA ÎN CARTE, ȘI DENTIȘTI CITEȘTE ȘI ÎNCEARCA SA PU-UNĂ PLOMBE ÎN A CELAȘI TIMP, DA LA NIMENI NUI PASA CĂ CITEȘTE ȘI EI. ȘOFERI CITEȘTE CÎND CONDUCE ȘI MAȘINILE SE CIOCNEȘTE PESTE TOT. CHIRURGI CITEȘTE CÎN OPEREAZA PE CRE-ER, PILOȚI CITEȘTE ȘI AJUNGE LA SAHARA ÎN LOC DE LONDRA. FOTBALIȘTI CITEȘTE PE TEREN FIN-CA NU SE POATE OPRI ȘI ALERGATORI OLIMPICI CITEȘTE LA CONCURS. TOȚI TREBE SA VADA CE SENTIMPLA MAI DEPARTE ȘI CÎND SE SCOALA ÎN-CA MAI SIMTE UN FLUTURE ÎN BURȚA DE FERICI-RE CĂ ESTE CEL MAI MARE SCRITOR DIN LUME

ȘI MAMA INTRA ȘI ZICE «MAM UITA ÎN CAIETU
TAU ASEARĂ ȘI SCRİ CUMPLIT, LA FEL ȘI PUN-
TUAȚIA.»

— Ajunge acum, zise U.B.P. este dilioane și dilioane
și a obosit mina ținându-te sus.

— Dar în partea cealaltă, ce fel de vise sînt? întrebă
Sofi. De ce ai etichete așa de mici?

— Este pentru că într-o zi a prins așa de multe,
că n-a avut timp și putere să scrie etichete lungi. Dar
e destul ca să aducă aminte.

— Pot să mă uit? întrebă Sofi.

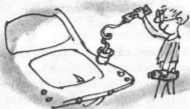
Deși obosise și-l dorea brațul, U.B.P. o purta pe
Sofi spre borcanele pe care le arăta. Sofi citi repede, una
după alta:

— Ce nu înțeleg eu, zice Sofi, este cum ai reu-
șit, totuși, să înveți să scrii.

«SE URCA PE MUNTELE EVEREST NUMAI CU
PISICA.»

UTS «INVENTEAZA O MAȘINA CARE MERGE CU
PASTA DE DINȚI.»

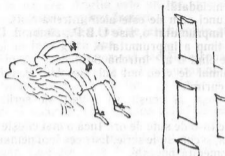
«POATE SA FACĂ SA SE APRINDA ȘI SA SE
STINGĂ BECUL DOAR DĂCĂ SE CONCENTREAZĂ».

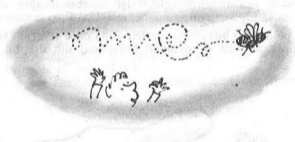
«ARE NUMA OPT ANI DAR CREȘTE O BARBA
SPLENDIDĂ CA UN TUFIȘ ȘI TOT CEILALȚI BAIETI
MOARE DE INVIDIE.»

«POATE SA SARA DE PE UN GEAM DE LA ORI-
CE ÎNALȚIME ȘI SĂ PLUTEASCA PÎNĂ JOS.»

«ARE O ALBINĂ CARE O ȚINE ÎN CASA ȘI FACE
O MUZICA DE ROCENROL DÎND ZBUARA.»

— Ah, tocmai se gindea cît mai este pînă tu întrebă
asta.

— Considerînd că n-ai fost niciodată la școală, mi
se pare extraordinar! Cum ai făcut să înveți?

U.B.P. traversă peștera și deschise o ușiță secretă
în perete. Scoase de acolo o carte veche și jerpelită. După

dimensiunile obișnuite, cartea era normală, dar arăta ca un timbru în mîna lui U.B.P.

— Într-o noapte, zise U.B.P., sufla un vis pe o fereastră și a văzut cartea asta pe noptiera unui băiat. Vroia foarte tare cartea, dar nu putea s-o fure. Nu face așa ceva niciodată.

— Atunci cum de este aici? întrebă Sofi.

— A împrumutat-o, zise U.B.P., zîmbind. Doar pentru scurt timp a împrumutat-o.

— De cînd o ai? întrebă Sofi.

— Numai de vreo opt ani, zise U.B.P. O s-o pună la loc în curînd.

— Și așa ai reușit să înveți să scrii? întrebă Sofi.

— A citit-o de sute de ori. Încă o mai citește și învață cuvinte noi, și cum să le scrie. Este cea mai nemaicîntătoare și impomenită poveste.

Sofi luă cartea din mîna lui și citi tare:

— «Nicholas Nickleby.»

— De Dahl's Chickens, zise U.B.P.

— De cine?

În momentul acela, afară se auzi un zgomot nemaipomenit, ca cel pe care-l fac caii cînd aleargă.

— Ce-i asta? strigă Sofi.

— E ora la care uriașii își ia zborul spre alte țări, ca să îngușe frunze umane, zise U.B.P. și o ascuse iute pe Sofi în buzunarul vestei, după care se grăbi spre intrarea peșterii și rostogoli bolovanul din dreptul ei.

Sofi, uitîndu-se prin gaura buzunarului, avu timp să-i vadă pe uriași trecînd în galop.

— Unde se duce în seara asta? strigă U.B.P. după ei.

— Țișnește în braga mare în Anglia, răspunse Mîncă-Carne, în trecere. Anglia este un loc splendid și are chef de niște pochii englezi fraiezi.

— Io știe unde este o casă de fete hihotițe, zise Stoarce-Fete, și-mi lasă gura apă.

— Și io știe unde este o casă de băieți tropăiți, strigă Înghite-Mațe. Tot ce așteaptă e să ia o mină plină. Băieții englezi e maimdilicoși. Să te lingi pe dește și nu altceval!

În cîteva secunde, toți cei nouă uriași dispărură fără urmă.

— Ce-a vrut să spună, întrebă Sofi, scoțîndu-și capul din buzunar. Ce-i aia casă de fete hihotițe?

— Vrea să spună școală de fete, zise U.B.P. O să le mănince în buchete.

— Nu se poate! strigă Sofi.

— Și băieții de la școala de băieți, zise U.B.P.

— Asta nu trebuie să se întîmple! strigă Sofi. Trebuie să-i oprim! Nu putem să stăm așa și să nu facem nimic.

— Dar nu poate să facă nimic, zise U.B.P. Este neputincioși ca o coadă de cal.

Se așează jos pe un bolovan albastru, de lingă intrare.

— Acum poate să meargă afară, dacă vrea, pînă se întoarce ei, zise U.B.P.

Soarele coborîse după orizont și se făcea întuneric.

Marele plan

— Trebuie neapărat să-i oprim! striga Sofi. Pune-mă înapoi în buzunar și hai să fugim după ei și să prevenim pe toată lumea din Anglia.

— Risdicol și neposibil, zise U.B.P. Ei merge de două ori mai repede ca mine și o să termine de îngușat când noi o să fie de abia la jumătatea drumului.

— Dar nu putem să stăm așa, fără să facem nimic! se văicări Sofi. Cîte fete și ciți băieți or să mănince în noaptea asta?!?

— Mulți, zise U.B.P. Mîncă-Carne are o poftă de mîncare terumbilă.

— O să-i smulgă din pat cînd dorm!

— Cum scoate mazărea din păstaie, zise U.B.P.

— Nici nu pot să mă gîndesc la așa ceva! plîns Sofi.

— Atunci nu te gîndește! zise U.B.P. De ani și ani eu stă aici pe scaunul ăsta de piatră, fiecare noapte și suferă pentru frunzele umane pe care ei le îngușă. Dar a trebuit să se obișnuiască cu asta. Nu poate să facă nimic. Dacă n-ar fi fost un chiștoc de uriaș ronțăitor de opt metri, atunci ar fi încercat. Dar așa, totul este în afară, pe fereastră.

— Tu știi întotdeauna unde se duc? întrebă Sofi.

— Întotdeauna, răspuse U.B.P. În fiecare seară țipă la mine cînd tropăie pe lîngă peșteră. Alaltă seară strigă: «A plecat la doamna Sippi și la doamna Sourî*, să le îngușe pe amîndouă!»

— Revoltător, zise Sofi. Îi urăsc!

Sofi și Uriașul cel Bun și Prietenos stăteau unul lîngă altul pe bolovanul albastrui, în întunericul care

---

* (Miss — doamnă, în lb. engleză), de unde, în text se vorbește de fapt despre Mississippi și Missouri, fluvii în America de Nord!

se lăsase. Sofi nu se simțise niciodată mai neajutorată ca acum. După un timp, se ridică în picioare și strigă cu năduf:

— Nu mai pot să suport! Gîndește-te la bieteles fete și la săracii băieți care or să fie mîncați de vii în cîteva ore! Nu putem sta fără să facem nimic! Trebuie să mergem după ei!

— Nu! zise U.B.P.

— Trebuie! zise Sofi. De ce nu vrei să mergi?

U.B.P. oftă și scutură capul cu putere.

— Ți-a spus de cinci, șase ori pînă acum, zise el. Și a treia e ultima dată! Eu nu vrea să fie văzut de frunzele umane!

— De ce nu?

— Dacă mă vede, o să mă pună într-o grădină zoologică, cu toate jagrafele și caromizile.

— Prostii! zise Sofi.

— Și pe tine o să te trimită la norfelinat, continuă el. Frunzele umane mari nu e cunoscute pentru bunătate de suflet. Este mucigașe și nezburătoare.

— Dar asta nu este adevărat! strigă Sofi minioasă. Unii sînt chiar foarte buni și generoși.

— Cine? zise U.B.P. Spune la mine unul.

— Regina Angliei! zise Sofi. Nu poți să spui că este mucigașă și nezburătoare.

— Păi... zise U.B.P.

— Nu poți nici să spui că este țîști-biști sau bună-de-nimic, zise Sofi, din ce în ce mai minioasă.

— Mîncă-Carne tare-ar mai vrea s-o îngușe, zise U.B.P., zîmbind.

— Pe cine? Pe Regină? strigă Sofi, împietrită.

— Da, răspunse U.B.P. Mîncă-Carne zice că n-a mîncat niciodată o regină și că probabil are o aromă speciabilă.

— Cum îndrăznește? strigă Sofi.

— Dar Mîncă-Carne zice că e prea mulți soldați în jurul palatului și nu îndrăznește.

— Bine face! zise Sofi.

— Zice că i-ar place foarte mult să îngușe un soldat din ăia îmbrăcați frumos în roșu, dar se gîndește la pâlăriile alea de blană, că i se lipește în gît.

— Ți doresc să se sufocel! zise Sofi.

— Mîncă-Carne e foarte gribuliu, zise U.B.P.

Sofi tăcu pentru cîteva momente, după care ochii îi luciră de bucurie și strigă:

— Știu! Pe cuvîntul meu că știu!

— Ce știe? întrebă U.B.P.

— Ce-i de făcut! strigă Sofi. Mergem la Regină!
Ce idee nemaipomenită! Dacă mergem să-i spunem Re-

ginei ce vor să facă bestiile de uriași, ea o să știe ce-i de făcut.

U.B.P. se uită în jos la ea cu tristețe și scutură capul.

— Ea n-o să creadă niciodată pe tine, zise U.B.P. Nici într-o lună de luni.

— Ba cred că da.

— Niciodată, zise U.B.P. O să-i sune ca o poveste de amorțit pochiii și Regina o să rîdă și o să spună «Ce umoasă gomflată!».

— Ba n-o să spună!

— Bineînțeles că o să spună, zise U.B.P. A spus la tine că frunzele umane nu crede în uriași.

— Atunci trebuie să găsim o cale s-o facem să creadă, zise Sofi.

— Și cum o să poată la tine să intre înăuntru, în primul rînd? întrebă U.B.P.

— Stai puțin acum, zise Sofi. Stai puțin, că am acum o altă idee.

— Ideile tale e pline de muște uscate, zise U.B.P.

— Asta care ți-o spun acum, nu e. Zici că dacă-i spunem Reginei n-o să ne creadă?

— Sigur că nu! zise U.B.P.

— Dar noi n-o să-i spunem! zise Sofi entuziasmată. Nu e nevoie să-i spunem! O s-o facem să viseze!

Asta este și mai spumflată! zise U.B.P. Visele e frumoase, dar nimeni nu crede în ele. Cînd se trezește spune: «Slavă Domnului că n-a fost decît un vis!»

— Nu-ți face probleme cu asta! zise Sofi. Asta aranjez eu.

— Nu poate să aranjeze! zise U.B.P.

— Ba pot! zise Sofi. Dar la început trebuie să te întreb un lucru foarte important, poți tu să faci pe cineva să viseze ce vrei tu?

— Orice, zise U.B.P., cu mîndrie.

— Dacă ți-aș spune că aș vrea să visez că zbor într-o cadă de baie, cu aripi argintii, poți să mă faci să visez asta?

— Pot, zise U.B.P.

— Dar cum? întrebă Sofi. Cu siguranță că n-ai un vis exact ca ăsta în colecția ta.

— Nu are, zise U.B.P., dar poate să facă imediat un amestec.

— Cum poți să faci amestecul? întrebă Sofi.

— Este cam ca la prăjitură, zise U.B.P. Dacă pune cantitate bună din lucruri diferite, iese așa cum vrea: mai dulce, mai crescută, cu stafide sau umflată tare ca un cozonac. La fel și cu visele.

— Zi mai departe! zise Sofi.

— Are dilioane pe etajere, drept sau sting?

— Drept! zise Sofi.

— Are vise despre căzi de baie o sumedenie. Are vise despre aripi argintii, la fel. Tot ce are de făcut este să le amestece cum trebuie și are un vis cum tu zboară într-o cadă de baie cu aripi argintii.

— Înțeleg acum, dar nu știam că poți să amesteci două vise.

— La vise le place să fie amestecate, răspunse U.B.P. Se simte foarte singure acolo, în borcanele de sticlă.

— Bine, zise Sofi. Acum, spune-mi, ai vise despre Regina Angliei?

— O grămadă, zise U.B.P.

— Dar despre uriași?

— Sigur, zise U.B.P.

— Dar despre uriași care mănîncă oameni?

— Puzderie! zise U.B.P.

— Dar despre fetițe ca mine?

— Astea e cele mai obișnuite. Are borcane și borcane de vise cu fetițe.

— Și poți să le amesteci așa cum spun eu?

Sofi era din ce în ce mai entuziasmată.

— Bineînțeles! Dar cum poate să ajute pe noi un vis? Eu crede că tu bate șaua pe altă iapă!

— Stai puțin! zise Sofi. Ascultă cu atenție: vreau să faci un amestec pe care să-l suflî în dormitorul Reginei Angliei, cînd doarme. Și uite cum o să fie visul.

— Stăteai puțin! zise U.B.P. Cum poate să ajungă suficient de aproape de dormitorul Reginei, ca să poată să sufle visul? Vorbește valiberne!

— Asta îți explic mai tîrziu, zise Sofi. Acum, te rog, ascultă cu atenție. Uite cum este visul pe care vreau să-l faci. Asculți?

— Da, zise U.B.P.

— Vreau ca Regina să viseze că nouă uriași oribili, fiecare de douăzeci de metri înălțime, se duc în Anglia noaptea. Trebuie să viseze și numele lor. Cum îi cheamă?

— Mincă-Carne, Sufocă-Sugrumă, Sfarmă-Oase, Copil-Mestecător, Toacă-Carne, Înghite-Mațe, Storce-Fete, Suge-Singe și Măcelarul.

— Să viseze toate numele astea, zise Sofi. Și să viseze că se duc în Anglia exact la ora vrăjitoarelor și răpesc fete și băieți din paturile lor. Să viseze că bagă mîna pe fereastră și-i iau din paturile lor și...

Sofi se opri.

— Îi mîncă pe loc sau îi duc undeva mai în-
tîi? întrebă ea.

— De obicei îi bagă direct în gușă, ca pe floricele, zise U.B.P.

— Pune asta în vis, zise Sofi. Și pe urmă... pe urmă, visul trebuie să spună că pleacă în Țara Uriașilor, unde nimeni nu poate să-i prindă.

— Asta e tot? întrebă U.B.P.

— Bineînțeles că nu, zise Sofi. Trebuie să-i explicăm Reginei că există Uriașul Bun și Prietenos, care poate să-i spună unde trăiesc, ca să poată ea să trimită soldații și toată armata, să-i captureze.

Trebuie să viseze un singur lucru, dar foarte important: că există o fetiță pe care o cheamă Sofi, și care stă pe fereastra ei, și care poate să-i spună unde se ascunde Uriașul cel Bun și Prietenos.

— Unde se ascunde? întrebă U.B.P.

— Ajungem și la asta, zise Sofi. Și Regina visează visul ăsta, da?

— Da, zise U.B.P.

— Și cînd se trezește, primul gînd o să fie: «Ah, ce vis îngrozitor! Ce bine că n-a fost decît un vis!» Și pe urmă, ridică capul de pe pernă și ce vede?

— Ce vede? întrebă U.B.P.

— Vede o fetiță, pe care o cheamă Sofi, și care stă la ea pe fereastră, adevărată, exact în fața ei!

— Și cum o să fie tu acolo, poate să te-ntrebe?

— Tu o să mă pui acolo, zise Sofi. Și acum vine partea frumoasă. Dacă cineva visează că este o fetiță

care stă pe lereastră lui, pe urmă se scoală și o vede acolo, înseamnă că visul a devenit realitate, nu?

— Începe să înțeleagă încotro călărește, zise U.B.P. Dacă Regina vede că partea asta este adevărată, poate să crede că și restul este adevărat.

— Asta este! zise Sofi. Dar o să trebuiască s-o conving eu de asta.

— Și spune că vrei visul să arate că Uriașul Bun și Prietenos vorbește cu Regina?

— Neapărat! zise Sofi. Tu ești singurul care poate să-i spună unde poate să-i găsească pe ceilalți uriași.

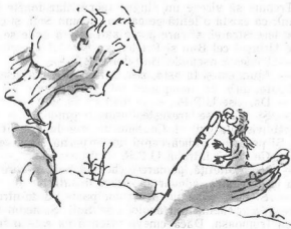
— Și cum o întâlnește eu pe Regina? întrebă U.B.P. Eu nu vrea să fie împușcat de soldați.

— Soldații sînt numai în fața Palatului, zise Sofi. În spate este o grădină mare și nu sînt soldați acolo niciodată. Este un gard cu țepi de fier în jurul grădinii, ca să nu intre nimeni, dar tu poți să sari peste el.

— Cum de știe la tine atît de bine lucrurile astea despre Palatul Reginei? întrebă el.

— Anul trecut eram în alt orfelinat, zise Sofi. Era în Londra și ne duceam să ne plimbăm încoace și încolo.

— Mă ajută să găsească Palatul? întrebă

U.B.P. Eu n-a îndrăznit în viața mea să se tupileze în jurul Londrei.

— Ți arăt eu drumul, zise Sofi încrezătoare.

— I-e frică de Londra, zise U.B.P.

— Nu-ți fie! zise Sofi. E plină de străzi înguste și întunecoase și nu umblă nimeni pe stradă la ora vrăjitoarelor.

U.B.P. o luă pe Sofi cu grijă între degetul arătător și degetul mare și o așeză în palma celeilalte mâini.

— Este foarte mare Palatul Reginei? întrebă el.

— Uriaș! răspunse Sofi.

— Atunci cum găsește dormitorul?

— Cu asta te descurci tu. Se presupune că ești foarte bun la asta.

— Și este absolut sigură că Regina nu pune la mine într-o grădină zoologică, cu toate caromizile?

— Sigur că nu! zise Sofi. O să fii un erou. Și n-o să mai măninci cacaveți niciodată.

Sofi îi văzu ochii uriașului mărindu-se. U.B.P. își linse buzele:

— Vorbește serios? zise el. Chiar vorbește serios? N-o să mai mănince niciodată dezgustătorii de cacaveți?

— Nici dacă vrei, zise Sofi. Ființele umane nu cultivă cacaveți.

Și cu asta îl convinse. U.B.P. se sculă în picioare.

— Când vrea să amestece visul? întrebă el.

— Acum, zise Sofi. Imediat!

— Și când merge la Regină? întrebă el.

— În noaptea asta, zise Sofi. Plecăm imediat, după ce faci visul.

— Acum? strigă el. De ce gărăbăneala asta?

— Dacă nu putem salva copiii din noaptea asta, cel puțin să-i salvăm pe cei de mâine, zise Sofi. Și, toate ca toate, dar mi s-a făcut grozav de foame. N-am mâncat de douăzeci și patru de ore.

— Atunci să se apuce de treabă, zise U.B.P.

Sofi îi dădu un pupic pe degetul mare.

— Știam eu că o să faci asta, zise ea. Hai să ne grăbim!

Amestecînd vise

Era întuneric bine. Se lăsase noaptea. U.B.P., cu Sofi în palmă, înaintă în interiorul peșterii și aprinse din nou lumina aceea strălucitoare, care nu se știe de unde venea. O așeză pe Sofi pe masă.

— Stai acolo, te roagă, și nu ciripi. Are nevoie să audă numai liniște cînd amestecă un vis complicat.

Se depărtă în grabă și scoase afară un borcan mare și gol, de mărimea unei mașini de spălat. Îl ținea la piept și se îndreptă spre etajerele cu mii și mii de borcane mai mici, conținînd visele capturate de-a lungul timpului.

— Vise despre uriași, își spuse el, citind etichetele. Uriașii care îngușe frunze umane... nu, nu asta... nici asta... asta da!... Și asta!

Luă borcanele în grabă și le desfăcu capacele. Turnă visele în borcanul uriaș, pe care-l ținea la piept. Sofi privea cu atenție globul verzui căzînd în borcanul mare.

U.B.P. se îndreptă spre altă etajeră.

— Acum, bombăni el, vrea un vis despre fete hihotite și băieți tropăiți.

Devenise foarte încordat. Sofi putea să-și imagineze surescitarea lui în timp ce se mișca înainte și înapoi printre borcane. Trebuia să fi fost cincizeci de mii de vise, toate la un loc. Dar U.B.P. părea să știe locul fiecărui.

— Vise despre o fetiță, murmură el, și vise despre mine... despre U.B.P. ... haide, haide... unde să fie astea?...

Și tot așa, cam o jumătate de oră, după care U.B.P. găsi toate visele de care avea nevoie și le turnă în borcanul mare. Puse borcanul pe masă. Sofi îl privi, dar nu zise nimic. Înăuntru, în borcan, Sofi putea să vadă vreo cincizeci de forme ovale, verzui și gelatinoase, toate pulsînd încet, dar fiecare separat.

— Acuma le amestecă, anunță U.B.P. Se duse la dulapul unde păstra sticla de frobscot și scoase de acolo un tel uriaș. Era unul din acelea cu un miner sus, pe care-l învârți cu un dispozitiv ca de mixer, care se rotește. Îl băgă în borcan.

— Uite! zise el. Începu să învîrtă minerul repede.

Bucăți de verde și albastru, ca niște flăcărui, săriră înăuntrul borcanului. Curînd, conținutul borcanului se transformă într-o spumă albastră-verzuie.

— Vai, săracele de ele, plinse Sofi.

— Nu le doare, zise U.B.P., învîrtind de mîner. Vi-sele nu e ca frunzele umane sau ca animalele. N-are creier. E făcute din zozime.

După vreun minut, U.B.P. se opri din bătut. Borcanul cel mare era plin acum pînă la gură de o spumă cu bule mari. Erau aproape la fel de mari ca baloanele de săpun pe care le facem cu apa, numai că erau mult mai lucioase și aveau culori minunate fluturînd pe suprafața lor.

— Uită-te! zise U.B.P.

Încet, balonul cel mai din vîrf se desprinse, se ridică din gura borcanului și începu să plutească prin peșteră. Următorul făcu la fel și, în curînd, peștera se umplu de sute de baloane lucitoare și colorate. Era o priveliște minunată. Privindu-le, Sofi realiza că se îndreptau spre ieșirea peșterii, care rămăsese deschisă.

— Ies afară! șopti Sofi.

— Sigur, zise U.B.P.

— Unde se duc?

— Asta este bucatele mici de vise, care nu le folosește! zise U.B.P. Se duce înapoi, la țara cețoasă, să se unească cu vise potrivite!

— Nu prea înțeleg, zise Sofi.

— Visele e pline de mister, zise el. Nu încearcă să înțeleagă. Uită-te în borcan și vede visul care-l vrea pentru Regină.

Sofi se întoarce și privi în borcan. Pe fund, ceva se zbătea sălbatic, sărind în sus și-n jos, lovindu-se de pereții borcanului.

— Doamne, zise Sofi, ce-i asta?

— Asta este! zise U.B.P. mîndru.

— Dar este... este oribil! strigă ea. Sare, vrea să iasă afară!

— Asta fiindcă este un trocoșat, zise U.B.P. Este un coșmar.

— Aoleu, doar n-o să-i dai Reginei un coșmar! zise Sofi.

— Dacă visează uriași care mănîncă fete și băieți, ce vroia să fie decît un coșmar?! zise U.B.P.

— A, nu! strigă Sofi.

— Ba da, zise U.B.P. Un vis care vede pochii mîncăți de uriași este cel mai înfricoșător trocoșat care există. Este un șoc-bang-gong. Este un șurubadinc arțăgos. Este toate înfășurate. Este la fel ca ce a suflat la Mîncă-Carne, mai rău încă!

Sofi se uită atent la coșmarul înfricoșător care se zbătea în borcanul uriaș. Era mult mai mare ca celelalte. Era de forma și mărimea unui — să spunem — a unui ou de curcan. Și era gelatinos și cu lucirii strălucitoare roșii-violacee în interior. Era alarmant să-l privești cum se aruncă cu putere de pereții borcanului.

— Nu vreau ca Regina să aibă un coșmar, zise Sofi.

— Crede că Regina o să fie bucurată să aibă așa coșmar care să o ajute să salveze frunzele umane de la pieire? Drept sau stîng?

— Presupun că ai dreptate, zise Sofi. Trebuie să facem asta.

— O să treacă repede la ea, zise U.B.P.

— Ai pus toate lucrurile importante în el? întrebă Sofi.

— Când o să-l sufle în dormitorul Reginei, ea o să viseze fiecare detălităliuță care ai cerut tu la mine să viseze.

— Și cu mine pe fereastră? întrebă Sofi.

— Partea asta e foarte bună.

— Și cu Uriașul cel Bun și Prietenos?

— A pus o parte lungă cu asta, zise U.B.P.

În timp ce vorbea, luase un borcan mai mic și acum turna repede coșmarul care continua să se zbată în borcanul mai mic și înșurubă capacul.

— Asta este! anunță el. Acum e gata.

Își aduse valiza și băgă borcanul în ea.

— De ce-ți iei toată valiza, când ai un singur borcan, întrebă Sofi. Poți să pui borcanul în buzunar!

U.B.P. se uită în jos la ea și zîmbi:

— Pe urechile mele, zise el, luînd borcanul din valiză. Capul tău nu este plin de mire, cum am crezut. Vede că tu nu s-a născut ieri.

— Mulțumesc frumos, domnule, zise Sofi, făcînd o mică reverență pe masă.

— Este gata de plecare? întrebă U.B.P.

— Da, gata! zise Sofi. Inima începu să-i bată cu putere, gîndindu-se la drumul pe care urmau să-l facă. Ce vroiau ei să facă era un lucru nebunesc; puteau să ajungă chiar și la închisoare.

U.B.P. își puse pelerina lui neagră. Puse borcanul în buzunarul pelerinei. Luă trompeta de suflat vise și se întoarse spre Sofi, care era pe masă.

— Borcanul este în buzunar. Tu sta tot acolo?

— Nu, țipă Sofi. Nu stau lângă coșmarul ăla înfricoșător!

— Atunci unde stă? întrebă el.

Sofi se uită la el pentru câteva momente, după care zise:

— Dacă ai fi așa de drăguț să-ți întorci una din urechile tale în sus așa, ca o farfurie, aș putea să stau foarte bine acolo.

— Pe frobscotul meu! Asta este o idee geniabilă! zise U.B.P.

Își întoarse încet urechea dreaptă în sus. Era ca o cochilie uriașă întoarsă spre cer. O ridică pe Sofi și o așeză înăuntru. Urechea, care era mare cit o tavă imensă de servit la masă, avea înăuntru aceeași configurație, cu șanțuri și creste, ca urechea unui om. Era foarte confortabil.

— Sper să nu cad jos, în gaură, zise Sofi, depărtându-se de gaura urechii.

— Are grijă la tine, zise U.B.P. Altfel poate să dea la mine o croncănitoare durere de ureche.

— Lui Sofi îi plăcea că putea acum să-i șoptească direct în ureche.

— Gîdilă la mine puțin. Te roagă, nu micșuna pe acolo!

— O să încerc! zise Sofi. Gata?

— Auuu! urlă U.B.P. Nu mai face asta!

— N-am făcut nimic! zise Sofi.

— Tu vorbește prea tare! Uită că eu aude fiecare pițicăit de cincizeci de ori mai tare ca alții, și tu țipa chiar în urechea mea!

— Aoleu, murmură Sofi, am uitat de asta!

— Vocea ta se aude ca tubuituri de bunete!

— Iartă-mă, șopti Sofi, așa e mai bine?

— Nu!, strigă U.B.P. Aude ca un vînt de tornată sau ca un urangutan!

— Atunci, cum pot vorbi cu tine? șopti Sofi.

— Nu vorbește, plînse amărîtul uriaș. Te roată, nu vorbește! Fiecare cuvîntel cade ca o bombă în urechea mea!

Sofi încercă să vorbească ținîndu-și respirația.

— Așa e mai bine? întrebă ea.

Vorbise așa de încet, că nu-și auzise vocea.

— Așa e bine, zise U.B.P. Acum aude frumos. Ce încerca să spună adineauri?

— Întrebam dacă putem pleca.

— A plecat! strigă U.B.P., îndreptîndu-se spre ieșirea peșterii. A plecat să întâlnească pe Magistrata Sa Regina!

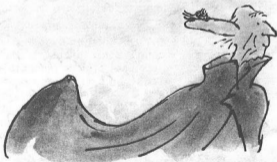
Afară rostogoli bolovanul imens în dreptul intrării și se lansă în galopul său uriaș.

Călătorie la Londra

Pământul deșert și gălbui rămânea în urmă neclar și lăptos în lumina lunii, pe măsură ce Uriașul cel Bun și Prietenos se depărta în salturi lungi.

Sofi, îmbrăcată tot în cămașa de noapte, se rezema confortabil într-o scobitură din urechea dreaptă a lui. Se afla, de fapt, lângă marginea din exterior a urechii, în partea de sus, unde se pliază puțin în interior, astfel încît, în urechea uriașului, Sofi avea ca un fel de acoperiș care o proteja perfect de vîntul care venea cu viteză din față. Mai mult, stătea întinsă pe pielea uriașului, care era caldă și moale, aproape ca o catifea.

«Nimeni — își spuse ea — n-a călătorit vreodată într-un confort mai mare ca mine acum.»

Sofi se uită pe după marginea urechii la pământul dezolant din Țara Uriașilor, care țîșnea din direcția opusă. Se mișcau cu siguranță, foarte rapid. U.B.P. sărea din pământ ca o minge, de parcă ar fi avut rachete în

loc de degete la picioare, și fiecare salt pe care-l făcea îl ridica la vreo sută de metri deasupra pământului. Dar încă nu ajunsese la cea mai mare viteză a lui, când pământul nu se mai distingea clar, iar picioarele nu mai atingeau altceva decât aerul. Asta deabia urma.

Sofi nu dormise de multă vreme. Era foarte obosită. Îi era cald și se simțea bine. Așipi. Nu-și dădu seama cât dormise, dar când se trezi și se uită din nou peste marginea urechii, peisajul se schimbase complet. Erau acum într-o țară verde, cu munți și păduri. Era încă întuneric, dar luna strălucea puternic pe cerul senin.

Pentru prima dată de când plecaseră, Uriașul vorbi:

— Uită-te, repede, repede, acolo! zise el, îndreptînd virful trompetei într-un anume loc.

Sofi încercă să privească exact în direcția indicată. Tot ce văzu la început prin întunericul umed fu un nor mare de praf, la vreo trei sute de metri depărtare.

— Este ceilalți uriași, care țopăie acasă, după ce a îngușat cina, zise U.B.P.

După un timp, Sofi îi văzu și ea. Le văzu pe toate cele nouă brute, monstruoase, jumătate dezbrăcate, tropăind de-a lungul peisajului, împreună. Galopau în echipă, cu gîturile aplecate în față, cu brațele îndoite din coate și burțile legănîndu-se în sus și-n jos. Salturile pe care le făceau erau incredibile; viteza, amețitoare. Picioarele lor bufneau și trăsneau, împingînd pămîntul și lăsau o diră de praf în spatele lor. După zece secunde, nu se mai văzură.

— Multe festițe și mulți baleței nu mai doarme acum în paturile lor, zise U.B.P.

Sofi simți că i se face rău.

Dar întîlnirea cu ceilalți uriași o făcu să se mobilizeze și mai tare să-și ducă planul la bun sfîrșit.

După vreo oră, Uriașul își încetini mersul.

— Este în Anglia cum, zise el dintr-odată.

Deși era întuneric, Sofi putu să vadă că se aflau într-o țară cu cîmpuri verzi și garduri vii care despărțeau culturile. Erau dealuri acoperite de copaci și din cînd în cînd drumuri cu mașini, ale căror lumini se vedeau mișcîndu-se de-a lungul lor.

De fiecare dată cînd ajungeau la un drum, U.B.P. sărea peste el și se depărta în viteză. Nici un conducător auto nu putea distinge nimic, decît poate o umbră neagră zburînd deasupra lor.

Dintr-odată, o lumină ciudată, portocalie, apăru pe cerul întunecat în fața lor.

— Se apropie de Londra, zise U.B.P.

Încetini mult și începu să se uite în jur cu îngrijorare.

De o parte și de alta apăreau grupuri de case. Dar încă nu erau luminate. Era prea devreme ca cineva să fie treaz.

— Este posibil să fim văzuți, zise Sofi.

— Nu mă vede niciodată, zise U.B.P., încrezător. Uită la tine că eu face drumul ăsta de ani și ani. Nici o frunză umană n-a zărit o dată pe mine.

— Eu te-am văzut, zise Sofi.

— Ah, zise el. Da, dar tu a fost prima.

Pentru o jumătate de oră plutiră atît de atent, de lin și liniștit, încît Sofi, ghemuită în urechea uriașului,

nu-și dădu seama de ce se petrecea afară. Erau pe străzi. Erau case peste tot. Și magazine. Și lămpi strălucitoare pe străzi, și mașini cu farurile aprinse. Dar nimeni nu-l observa pe U.B.P. Sofi nu înțelegea cum făcea. Se mișca într-un fel ciudat, de parcă se topea în propria lui umbră. Aluneca — pentru că ăsta era cuvântul cel mai potrivit ea să descrie felul în care se mișca. Aluneca, deci, dintr-un loc întunecat în altul, mișcându-se într-una, alunecând într-una de-a lungul străzilor Londrei, cu pelerina lui neagră amestecându-se în umbra nopții.

Era posibil ca vreun plimbăreț târziu să fi văzut o umbră înaltă și neagră alunecând lin de-a lungul străzii întunecate și umede, dar chiar dacă-l văzuse, n-ar fi putut să-și creadă ochilor. Și-ar fi scos imediat gândul din minte, ca pe o iluzie, acuzându-se singur că vede lucruri care nu există.

În cele din urmă, Sofi și U.B.P. ajunseră într-un loc larg, plin de copaci. Se vedea un drum care-l străbătea și un lac. Nu era nimeni aici și, pentru prima dată de când plecaseră din peșteră, cu ore înainte, U.B.P. se opri.

— Ce s-a întâmplat? șopti Sofi, ținându-și respirația.

— Eu este puțin în inscurmătură, zise el.

— Te-ai descurcat extraordinar, zise Sofi în șoaptă.

— Nu, zise el. Este ponclet zăpăcit. S-a pierdut.

— Cum așa?

— Pentru că a vrut să ajungă în centrul Londrei și a ajuns într-o pășune verde.

— Nu fii caraghios! șopti Sofi. Sîntem în centrul Londrei. Se numește *Hyde Park*. Eu știu exact unde sîntem.

— Glumește!

— Nu, jur că nu! Sîntem aproape de Palat.

— Adică aproape de Palatul Reginei? strigă U.B.P.

— Da, este vizavi, șopti Sofi. De aici preiau eu totul.

— Încotro merge? întrebă U.B.P.

— Drept înainte.

U.B.P. înainta prin parcul pustiu.

— Acum oprește! Vezi sensul ăla giratoriu? întrebă Sofi.

— Da, vede!

— Este *Hyde Park Corner*.

Chiar și acum, cînd mai era numai o oră pînă la răsăritul soarelui, traficul era abundent în *Hyde Park Corner*.

Sofi șopti:

— În centrul sensului giratoriu este un arc de marmură, cu o statuie cu un cal și călăreț deasupra. Vezi?

U.B.P. se uită printre copaci:

— Îl vede, zise el.

— Dacă ai alerga foarte repede, crezi că ai putea să sari peste *Hyde Park Corner*, peste arcul de marmură, cal și călăreț, și să aterizezi pe trotuar în partea cealaltă?

— Ușor! zise U.B.P.

— Ești sigur? Absolut sigur?

— Absolut! zise U.B.P.

— Orice s-ar întâmpla, nu poți ateriza în mijlocul sensului giratoriu.

— Nu te mai agițița atîta? zise U.B.P. Pentru mine asta e o mică țopăială. Ce atîta gîndăzgîndăreală!

— Atunci, sari! șopti Sofi.

U.B.P. porni într-un galop nebun de-a curmezișul parcului și chiar înainte de gardul care-l separa de stradă se lansă într-o săritură gigantică. Zbură pe deasupra *Hyde Park Corner*-ului și ateriză lin, ca o pisică, pe trotuarul de pe cealaltă parte.

— Exceptional! șopti Sofi. Acum, repede, peste zid!

Chiar în fața lor, mărgînînd trotuarul, era un zid de cărămidă cu niște țepi înfricoșători de-a lungul lui, pe marginea de sus. O aplecare scurtă, o săritură ușoară și U.B.P. fu de cealaltă parte.

— Am ajuns! șopti Sofi, neîncăpîndu-și în piele de bucurie. Sîntem în curtea din spate a Palatului Reginei!

Palatul

— Pe sandalele mele! șopti U.B.P. Chiar asta este?

— Asta este Palatul, șopti Sofi, ca răspuns.

La o distanță nu mai mare de o sută de metri, printre copacii înalți ai grădinii, peste iarba proaspăt tunsă și rondurile îngrijite de flori, se zărea, prin întuneric, conturul clădirii masive a Palatului Reginei Angliei. Era construit din piatră albă și dimensiunile lui îl puseră pe Uriaș pe gânduri.

— Dar casa asta trebuie că are o sută de dormitoare, pe puțin! zise el.

— Cel puțin! încuviință Sofi.

— Atunci eu este amestecat, zise U.B.P. Cum poate la mine să găsească pe cel în care doarme Regina?

— Hai să mergem puțin mai aproape, să ne uităm, șopti Sofi.

U.B.P. se strecură printre copaci în direcția Palatului. Dintr-odată se opri, impietrit. Urechea în care se afla Sofi se mișca roată împrejur.

— Hei, șopti Sofi, mă scapi afară!

— Ssst! șopti U.B.P. Aude ceva!

Se opri lângă un pile de tufișuri. Aștepta. Urechea încă se mai mișca dintr-o parte în alta. Sofi se apucă cu putere de marginea ei, ca să nu cadă afară. U.B.P. arăta cu degetul spre o despicătură între tufișuri. Și acolo, nu mai departe de cincizeci de metri văzu un om mergând pe gazon. Avea un ciine de pază, pe care-l ținea în lesă.

U.B.P. rămase nemișcat ca o statuie. La fel și Sofi. Omul și ciinele se depărtară, pînă se pierdură în întuneric.

— Tu ai spus la mine că nu este soldați în grădina din spate, șopti U.B.P.

— Nu era soldat, șopti Sofi. Era un fel de paznic. Trebuie să fim atenți.

— Eu nu este prea îngrijorat, zise U.B.P. Pleștilea astea de urechi ale mele aude pînă și zgomotul pe care-l face un om care respiră de cealaltă parte a grădinii.

— Cit mai e pînă se face lumină? întrebă Sofi.

— Puțin, răspuse U.B.P.

Se strecură mai departe prin grădina imensă și Sofi observă încă o dată cum părea că se topește în umbră oriunde pășea. Pașii lui nu făceau nici un zgomot.

Dintr-odată, se pomeniră în fața pereților din spatele Palatului. Capul lui U.B.P. se afla la nivelul ferestrelor de la ultimul etaj și Sofi, din urechea lui, avea aceeași vedere. La toate ferestrele de la acel etaj perdelele erau trase. Nu se vedea nici o lumină. În depărtare, se auzea zgomotul surd al traficului din *Hyde Park Corner*.

U.B.P. se opri și-și întoarse cealaltă ureche, nu cea în care se afla Sofi, spre prima fereastră.

— Nu! șopti el.

— Ce ascuți? întrebă Sofi.

— Respirația! șopti el. Eu poate să spună dacă este o frunză umană femeie sau bărbat, după sunetul respirației. Are un bărbat aici. Sforăiește puțin.

Înaintă mai departe, presîndu-și pelerina lui lungă și neagră de peretele clădirii. Ajunse la fereastra următoare. Ascultă.

— Nu, șopti el.

Înaintă din nou.

— Camera asta e goală, șopti el.

Ascultă la ferestrele următoare și de fiecare dată scutura capul și trecea mai departe.

Cînd ajunse la fereastra din centrul clădirii, ascultă, dar nu plecă mai departe.

— A-ha! Este o femeie care doarme aici!

Sofi simți un fior de-a lungul șirii spinării.

— Cine să fie? șopti ea.

U.B.P. își puse un deget la buze. Întinse mîna prin fereastra deschisă și dădu perdelele la o parte, cu grijă. O strălucire portocalie, de lumină de noapte, se strecură înăuntru și pereții se luminară puțin.

Era o cameră minunată, cu un covor pufos, scaune

tapisate și un pat. Pe pernă se rezema capul unei femei care dormea. Imediat, Sofi își dădu seama că se uită la o figură pe care o văzuse pe timbre, pe monede, în ziare, toată viața ei. Pentru câteva momente rămase fără grai.

— Asta este? șopti U.B.P.

— Da, șopti Sofi.

U.B.P. nu mai pierdu vremea. Întii, cu multă grijă, începu să ridice în sus partea de jos a ferestrei. Era expert în ferestre. Deschisese mii de-a lungul anilor, ca să-și sufle visele în dormitoarele copiilor. Unele erau înțepenite, altele se mișcau lovindu-se de margini; altele scriș-

neau. Fu încântat să descopere că fereastra Reginei aluneca în sus ca mătasea. O împinse cât se putea, ca să aibă loc Sofi să stea pe margine. Apoi apropie perdelele.

După asta, cu degetul arătător și degetul mare, o prinse pe Sofi, o scoase din ureche și o așeză pe marginea ferestrei, cu picioarele atârându-i înăuntru, dar acoperită de perdea.

— Acuma să nu se bălângăne înapoi, șopti U.B.P. Trebuie să se țină bine cu amîndouă mîinile de giurgiuvea.

Sofi ascultă și făcu întocmai.

Era vară la Londra, și noaptea nu era rece; dar Sofi era îmbrăcată numai în cămașă de noapte. Ar fi dat orice pentru un halat care să-i țină cald și să o ascundă de ochii grădinarului. Albul cămășii de noapte putea să sară în ochi în întunericul nopții.

U.B.P. scoase borcanul din buzunar și desfăcu capacul. Turnă prețiosul vis în gura trompetei și o trecu printre perdele mult în interiorul camerei, îndreptînd-o spre locul unde văzuse că se afla patul. Inspiră adînc, își umflă obrazii și, puuff..., suflă. Își trase înapoi trompeta, ușor, ca pe un termometru.

— Stă bine acolo? întrebă el în șoaptă.

— Da, murmură Sofi.

Era împietrită de emoție, dar hotărîtă să nu se lase să se vadă. Se uita în jos, pe după umăr. Pămîntul părea la kilometri depărtare. Se afla la o înălțime care-i dădea fiori.

— Cît de mult îi trebuie unui vis pînă începe să acționeze? șopti ea.

— La unele vise le trebuie o oră, șopti U.B.P. La altele mai mult sau mai puțin, dar pînă la urmă toate găsește drumul.

Sofi nu spuse nimic.

— Se duce să aștepte în grădină, șopti U.B.P. Dacă are nevoie, cheamă la mine și vine foarte repede.

— O să mă auzi? întrebă ea.

— Uită de astea? șopti U.B.P. zîmbind și arătîndu-și urechile.

— La revedere! șopti Sofi.

Pe neașteptate, U.B.P. se aplecă și o sărută ușor pe obraz. Lui Sofi îi veni să plîngă.

Cînd se întoarce să-l vadă, nu mai era acolo. Se
topise, pur și simplu, în întunericul grădinii.

Regina

Zorii apărură în cele din urmă, și marginea soarelui, galbenă ca lămâia, apăru pe după acoperișul caselor din dreptul Gării Victoria. După un timp, Sofi îi simți căldura pe spate și fu mulțumită. În depărtare, auzi un ceas de biserică bătînd. Numără bătăile. Era ora șapte.

Îi venea cu greu să creadă că ea, Sofi, o fetiță orfană, fără nici un fel de importanță în lume, era în acest moment pe fereastra dormitorului Reginei Angliei, cu Suverana însăși dormind dincolo de perdele, la mai puțin de cinci metri depărtare. Ideea i se părea absurdă. Nimeni nu făcuse asta pînă atunci. Gîndul îi dădea fiori.

Ce se întimpla dacă visul nu-și făcea efectul? Nimeni, nici chiar Regina, n-ar mai fi crezut povestea care urma să o spună.

Probabil că nimeni nu se trezise vreodată să găsească un copil mic după perdele, pe pervazul ferestrei. Regina avea să aibă un șoc. Cine n-ar avea?

Cu răbdarea unei fetițe care are ceva foarte important de spus, Sofi aștepta nemișcată. Cît mai dura? se întreba ea.

Zgomote înăbușite ajungeau acum pînă la ea, din inima Palatului. Pe urmă, dintr-odată, auzi după perdele o voce adormită în dormitor. Era o voce neclară, a unui om care vorbește în somn.

— O, nu! se tîngui vocea. Nu! Să-i oprească cineva! Nu-i lăsați! Nu pot să suport! Este oribil! Nu! Nu! Nu!...

«Visează», își spuse Sofi. Trebuia să fie groaznic. Lui Sofi i se făcu milă de ea. Dar *trebuia* să viseze asta.

După asta se auziră citeva oftaturi și se așternu din nou liniștea.

Sofi așteptă. Se uită după umăr. Era îngrozită că

ar putea să vadă omul cu ciinele uitându-se la ea. Dar în grădină nu era nici un paznic. O ceață palidă de vară plutea deasupra ei ca un fum. Era o grădină enormă, foarte frumoasă, cu un lac de o formă ciudată în depărtare. Era o insulă pe lac și rațe care pluteau pe apă.

Înăuntru, în cameră, Sofi auzi un zgomot care nu putea fi altceva decât o bătaie în ușă. Auzi clanța întorcându-se și pe cineva intrând.

— Bună dimineața, Maiestate! spuse o voce de femeie.

Era vocea unei femei în vîrstă.

Urmă o pauză, după care se auzi un clinchet de porțelan și argint.

— Doriți tava pe pat sau pe masă?

— Oh, Mary! S-a întîmplat ceva îngrozitor!

Era vocea pe care o auzise de atîtea ori la radio și la televizor, mai ales în zilele de Crăciun. Îi era familiară.

— Ce s-a întîmplat, Doamnă?

— Am avut cel mai înspăimîntător vis din viața mea! Un coșmar! A fost groaznic!

— Îmi pare rău, Doamnă! Nu vă necăjiți! Sînteți trează acum, visul s-a terminat. A fost doar un vis, Doamnă.

— Știi ce-am visat, Mary? Am visat că fete și băieți erau răpiți din dormitoarele lor și mîncăți de niște brute dezgustătoare de uriași! Uriașii băgau mîinile pe ferestrele dormitoarelor internatelor și trăgeau copiii afară din așternut! Prima dată a fost un internat de fete, pe urmă unul de băieți. Era așa de... clar, Mary! Așa de real!

Din nou nu se mai auzi nimic. Sofi aștepta. Tremura de nerăbdare. De ce liniștea asta? De ce cealaltă voce, camerista, nu zice nimic?

— Ce se întîmplă, Mary? întrebă vocea cunoscută. Iarăși se așternu liniștea.

— Mary! Ești albă ca cearșaful! Nu te simți bine?

Se auzi apoi un zgomot de farfurii, de tacîmuri ciocnite, care nu puteau să însemne decât că tava cu care venise camerista fusese scăpată pe jos.

— Mary! vocea cunoscută sunase abrupt. Așează-te jos, imediat! Arăți de parcă ai leșina în momentul ăsta.

Nu trebuie să-ți faci atâtea probleme numai pentru că am avut un coșmar.

— Acesta... nu acesta... este motivul, Doamnă!

Vocea cameristei avea un tremur puternic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, care este motivul?

— Imi pare foarte rău de tavă, Doamnă!

— O, nu-ți face probleme de tavă! Dar de ce ai scăpat-o? De ce te-ai făcut albă ca o fantomă, dintr-odată?

— N-ați văzut ziarele încă, nu-i așa, Doamnă?!?

— Nu, ce scrie în ele?

Sofi auzi foșnetul ziarelor care îi erau înminate.

— Este ce-ați visat dumneavoastră, Doamnă!

— Nu se poate, Mary? Unde?

— Pe prima pagină, Doamnă. Titlul cu litere mari.

— O, Doamne! strigă vocea binecunoscută. Optsprezece fete au dispărut misterios din paturile lor la Școala Roedean? Paisprezece băieți au dispărut de la Eton! S-au găsit oase lângă ferestrele dormitoarelor!

Urmă din nou o pauză punctată de sunete de uimire și de spaimă ale vocii binecunoscute, pe măsură ce articolul era citit literă cu literă.

— Oh, ce oribil! strigă vocea binecunoscută. Este absolut înspăimântător! Oase sub ferestre! Ce s-a întâmplat? Săracii copii!

— Dar, Doamnă... nu înțelegeți, Doamnă...

— Să înțeleg ce, Mary?

— Copiii au fost răpiți exact cum ați visat, Doamnă!

— Nu de uriași, Mary!

— Nu se spune nimic de uriași, dar partea cu băieții și fetele care au dispărut din dormitoare... ați visat atât de clar și chiar așa s-a întâmplat. De asta m-am schimbat la față și am scăpat tava.

— Mă simt tulburată și eu puțin, Mary.

— Vă aduc din nou micul dejun, Doamnă, și mă îngrijesc să se facă curat.

— Nu! Nu pleca, Mary! Stai o clipă!

Sofi își dorea să poată vedea înăuntru în cameră, dar nu îndrăznea să tragă perdelele. Vocea binecunoscută începu să vorbească din nou:

— Am visat într-adevăr despre copiii aceia, Mary. Ce spun este clar în mintea mea ca lacrima.

— Cred că ați visat, Doamnă.

— Dar nu înțeleg ce căutau uriașii în toată povestea. Asta nu poate să fie adevărat.

— Pot să trag perdelele, Doamnă? O să ne simțim amîndouă mai bine. Este o zi frumoasă.

— Te rog.

Cu un zgomot scurt, perdelele fură trase într-o parte. Camerista țipă.

Sofi îngheță pe giurgiuveaua ferestrei.

Regina, stînd în pat cu ziarul «Times» în mină, aruncă o privire ascuțită spre fereastră. Fu rîndul ei să înghețe de frică, dar nu țipă, cum făcuse camerista. Reginele au prea mult control de sine ca să facă așa ceva. Stătea pur și simplu în pat, cu ochii lărgiți de spaimă și albă la față, uitîndu-se fix la fetița care apăruse acolo pe pervazul ferestrei, în cămașă de noapte.

Sofi se simțea ca de piatră.

Și, curios, Regina părea și ea pietrificată. Te-ai fi așteptat să fie surprinsă ca mine sau ca tine dacă am vedea dintr-odată o fetiță stînd pe giurgiuveaua ferestrei, dimineața, la prima oră. Dar Regina nu părea surprinsă. Părea de-a dreptul înspăimîntată.

Camerista, o femeie de vîrstă mijlocie, cu o beretă ciudată pe vîrfurile capului, fu prima care-și reveni:

— În numele lui Dumnezeu, ce-ți închipui că faci acolo? strigă ea supărată la Sofi.

Sofi se uită cu disperare la Regină, cerîndu-i ajutorul din priviri.

Regina încă se mai uita la Sofi. Mai bine-zis se holba la ea. Gura îi era întredeschisă și ochii îi erau rotunzi, ca două farfurii. Fața binecunoscută, cu trăsături regulate, era plină de neîncredere.

— Ascultă domnișoară, strigă furioasă camerista, cum ai ajuns aici?

— Nu pot să cred, murmură Regina. Pur și simplu nu pot să cred.

— O dau afară, Doamnă! Imediat! zise camerista.

— Nu, Mary! Nu face așa ceva!

Regina vorbise atît de poruncitor, încît camerista făcu un pas înapoi. Se întoarse și privi la Regină. Ce-i venise? Camerista părea în stare de șoc.

Cînd Regina vorbi din nou, vocea îi suna ca un șoptit strangulat:

— Spune-mi, Mary, chiar este o fetiță pe giurgiuvea-ua ferestrei, sau încă mai visez?

— Stă acolo, Doamnă. E clar ca lumina zilei! Dar numai Dumnezeu știe cum a ajuns acolo. Maiestatea Voastră nu visează de data aceasta.

— Dar asta este exact ce am visat! strigă Regina. Am visat și asta! Am visat că era o fetiță pe fereastra mea și vorbea cu mine.

Camerista, cu mâinile încrucișate pe pieptul apretat al șorțului alb, se uita la stăpîna ei cu un aer de neîncredere totală pe figură. Situația o depășea. Se simțea pierdută. Nu era pregătită să se descurce într-o astfel de situație.

— Ești reală? o întrebă Regina pe Sofi.

— D-d-da, Maiestatea Voastră, murmură Sofi.

— Și cum te cheamă?

— Sofi, Maiestatea Voastră.

— Și cum ai ajuns acolo, pe fereastra mea? Nu, nu-mi răspunde la asta! Stai puțin! Am visat și asta! Am visat că un uriaș te-a pus acolo!

— Este adevărat, Maiestatea Voastră, zise Sofi. Camerista dădu drumul unui hohotit și-și plesni mîinile peste față.

— Controlează-te, Mary! zise Regina cu asprime. Se întoarse apoi spre Sofi:

— N-ai vorbit serios cu uriașul, nu-i așa?

— Ba da! Maiestatea Voastră! Este în grădină acum.

— Oare?!? se miră Regina. Absurditatea întregii situații o ajută să se recompună. Deci, uriașul este în grădină, nu-i așa? zise ea zîmbind.

— Este un uriaș bun, Maiestate, zise Sofi. Nu trebuie să vă fie frică de el.

— Sînt încîntată să aflu asta, zise Regina, zîmbind în continuare.

— Este prietenul meu cel mai bun, Maiestate.

— Ce frumos! zise Regina.

— Este un uriaș foarte drăguț, Maiestate.

— Sînt sigură de asta, zise Regina. Dar de ce ați ținut să mă vedeți?

— Cred că ați visat și asta, în parte, Maiestatea Voastră, șopti Sofi, calmă.

Asta o făcu pe Regină să tresară. Zîmbetul îi dispăru de pe față. Cu siguranță visase și asta. Își amintea acum, la sfîrșitul visului, cum că uriașul și fetița veniseră să-i ceară să-i găsească pe cei nouă uriași sălbatici care mîncau oameni. «Ai grijă — își spuse Regina —, păstrează-ți calmul! Asta este foarte aproape de nebunie!»

— Ați visat asta, nu-i așa, Maiestatea Voastră? zise Sofi.

Camerista era cu totul în afară de ceea ce se petrecea

în jurul ei. Stătea înmărmurită și se holba când la una, când la cealaltă.

— Da, murmură Regina. Când îmi spui, îmi dau seama că am visat și asta. Dar cum de știi tu ce am visat?

— Oh, asta e o poveste mai lungă, Maiestatea Voastră. Vreți să-l chem pe Uriașul cel Bun și Prietenos?

Regina se uita la fetiță.

Fetița se uita direct la Regină, cu fața deschisă și cât se poate de serioasă.

Regina nu știa ce să aleagă din toată povestea.

Se întreba dacă Sofi nu cumva își bătea joc de ea.

— Pot să-l chem? insistă Sofi. O să vă placă de el foarte mult.

Regina inspiră adânc. Se bucura că nu era nimeni de față în afară de credincioasa ei cameristă.

— Foarte bine, zise ea. Poți chema Uriașul. Nu, așteaptă puțin! Mary, vino-ți în fire și adu-mi halatul și papucii!

Camerista făcu ce i se ceruse. Regina coborî din pat și își puse un halat roz pal și papuci.

— Poți să-l chemi acum, zise Regina.

Sofi își întoarse capul spre grădină și strigă:

— U.B.P., Maiestatea Sa, Regina Angliei, dorește să te vadă!

Regina traversă camera și stătea acum la fereastră, lângă Sofi.

— Dă-te jos de pe marginea ferestrei! zise ea. Poți să cazi de acolo în orice moment!

Sofi sări jos și stătea acum în picioare, lângă Regină, în fața ferestrei deschise. Mary, camerista, stătea în spatele lor. Mîinile îi erau înfipite cu putere în șolduri și avea aerul să spună: «Nu vreau să particip la aiureala asta!»

— Nu văd nici un uriaș, zise Regina.

— Așteptați, vă rog, spuse Sofi.

— Pot s-o iau acum de aici, Doamnă? zise camerista.

— Du-o jos și dă-i micul dejun, zise Regina.

Chiar atunci se auzi un foșnet în tufișurile de lângă lac și... U.B.P. ieși din ascunzătoare.

Cu cei opt metri înălțime, purtînd pelerina neagră cu grația unui aristocrat, cărindu-și încă trompeta într-o mină, U.B.P. pășea măreț de-a lungul gazonului

grădinii, înspre fereastră.

Camerista țipă.

Regina suspină.

Sofi făcu cu mina.

U.B.P. nu se grăbea. Avea multă demnitate în felul cum se apropia. Când ajunsese suficient de aproape de fereastră, se opri și făcu o plecăciune grațioasă:

— Magistratea Voastră, eu este umalul vostru servitor!

Făcu din nou o plecăciune.

Avînd în vedere că vedea pentru prima dată în viața ei un uriaș, Regina rămăsese neobișnuit de calmă.

— Sîntem încîntate să vă cunoaștem, zise ea.

Jos, grădinarul se apropia traversînd gazonul, cu roaba. Privirea lui întîlni picioarele lui U.B.P., în stînga lui. Se mișcă apoi în sus, de-a lungul enormei înălțimi a corpului lui imens, după care strînse mînerul roabei, oscilă, pendulînd în aer și căzu în genunchi, prăbușindu-se pe iarbă și pierzîndu-și cunoștința.

Nimeni nu-l observase.

— O, Magistrate! strigă U.B.P. O, Regină! O, Mărisa Voastră Aurie! O, Rigă! O, Rigă de Linii drepte! O, Sultană! Eu a venit aici cu mica mea prietenă, Sofi... să vă...

U.B.P. ezită căutînd un cuvînt.

— Să mă ce? zise Regina.

— Să vă sistăm! zise U.B.P., strălucind.

Regina privea încurcată.

— Cîteodată vorbește cam caraghios, Maiestatea Voastră! zise Sofi. N-a mers niciodată la școală.

— Atunci trebuie să-l trimitem la școală, zise Regina. Avem câteva școli foarte bune în țara asta.

— Are câteva secrete extraordinare să vă spună, Magistrate! zise U.B.P.

— Aș fi încântată să le aud, zise Regina, dar nu în capod.

— Doriți să vă îmbrăcați, Doamnă? zise camerista.

— Ați servit micul dejun? întrebă Regina.

— O, putem? strigă Sofi. Vă rugăm! N-am mâncat nimic de ieri!

— Tocmai mă pregăteam să-l servesc pe al meu, zise Regina, dar Mary l-a scăpat pe jos.

Camerista înghiți în sec.

— Cred că mai este de mâncare în Palat, zise Regina,

adresându-se lui U.B.P. Poate că dumneavoastră și prietena dumneavoastră doriți să-mi țineți companie.

— O să avem cacaveți repulsatori, Magistrate? întrebă U.B.P.

— O să avem ce? se miră Regina.

— Cacaveți împucisăși, răspunse U.B.P.

— Despre ce vorbește? întrebă Regina. Îmi sună ca un cuvânt grosolan.

Se întoarse spre cameristă și îi spuse:

— Mary, spune-le să servească micul dejun pentru trei persoane, în... cred că cel mai bine ar fi în Sala de bal. Este cea mai înaltă.

Apoi se întoarse spre U.B.P.

— Mi-e teamă că trebuie să intrați în patru labe. Am să trimit pe cineva să vă arate drumul.

U.B.P. se întinse și-o ridică pe Sofi, trăgînd-o afară pe fereastră:

— O lasă pe Magistratea Voastră singură, să se îmbrace, zise U.B.P.

— Nu, las-o pe fetiță aici cu mine, zise Regina. Trebuie să găsim și pentru ea ceva de îmbrăcat. Nu poate să stea la masă în cămașă de noapte!

U.B.P. o puse din nou pe Sofi în dormitorul Reginei.

— Putem să avem cîrnăciori la micul dejun, Majestatea Voastră? Și șuncă cu ouă prăjite? întrebă Sofi.

— Cred că se poate, zise Regina zîmbind.

— Stai numai să guști! zise Sofi către U.B.P. S-a terminat cu cacaveții de acum înainte!

Micul dejun împărătesc

După ce fu primit de la Regină ordinul că într-o jumătate de oră trebuia să fie servit micul dejun în Sala de bal, pentru un uriaș de nouă metri, care va sta la masă cu Regina, o agitație frenetică se instală printre servitorii Palatului.

Valetul, domnul Tibbs, luă comanda tuturor servitorilor și făcu ce putu în jumătate de oră.

Nu poate ajunge nimeni să fie valetul Reginei, dacă nu este înzestrat cu o extraordinară ingeniozitate, adaptabilitate, dexteritate, viclenie, sofisticare, discreție și alte multe talente, pe care eu sau tu nu le avem.

Domnul Tibbs le avea pe toate. Se afla în camera lui, sorbind primul pahar de bere slabă în ziua aceea, când ordinul îi ajunse la ureche.

Într-o fracțiune de secundă, își făcu în minte următoarele calcule: un om de o înălțime obișnuită, în mare, doi metri, are nevoie de o masă de un metru înălțime; deci, un uriaș de nouă metri are nevoie de o masă de patru metri; și dacă un om de aproximativ doi metri are nevoie de un scaun de jumătate de metru, atunci un uriaș de nouă metri are nevoie de un scaun de doi metri înălțime.

«În ce privește mîncarea, își spuse domnul Tibbs, totul trebuie înmulțit cu patru. Două ouă la micul dejun, vor fi opt pentru uriaș. Patru felii de șuncă vor fi șaisprezece. Trei felii de pîine vor fi douăsprezece și așa mai departe.»

Toate calculele ajunseră la Monsieur Papillon, șeful bucătar al Reginei.

Domnul Tibbs se strecură în Sala de bal (valeții nu merg, ei se strecoară), urmat de întreaga armată de ușieri. Ușierii purtau jambiere pînă la genunchi și toți aveau mușchi și gambe splendide.

N-ai nici o șansă să devii ușier al Reginei, dacă nu ai gamba și mușchii gemeni bine formați. Este primul lucru care contează cînd te prezinți pentru angajare.

— Împingeți pianul în mijloc, șopti domnul Tibbs.

Valeții nu-și ridică niciodată vocea mai sus de șoaptă.

Ușierii mutară pianul.

— Acum aduceți servanta cea mare și așezați-o peste pian, șopti el.

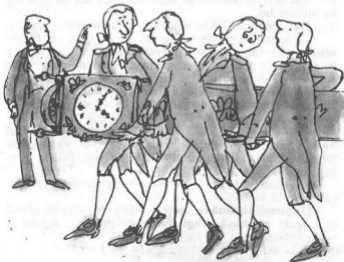
Ușierii aduseră minunata servantă de mahon Chipendale și o așază peste pian.

— Acesta va fi scaunul, șopti domnul Tibbs. Este exact la doi metri deasupra pămîntului. Acum vom face o masă pe care acest gentleman își va mîncea micul dejun în tot confortul. Aduceți-mi patru pendule. Sînt destule peste tot, în palat. Fiecare pendulă va avea patru metri.

Șase ușieri se răspîndiră prin palat să găsească pendulele. Erau greu de cărat. Era nevoie de patru oameni pentru fiecare.

— Așezați pendulele într-un dreptunghi de patru pe opt metri, de-alungul pianului, șopti domnul Tibbs.

Ușierii făcură întocmai.

— Acum aduceți-mi masa de ping-pong a micului prinț, șopti domnul Tibbs.

Masa de ping-pong fu adusă și ea.

— Deșurubați picioarele și puneți-le deoparte, șopti domnul Tibbs.

Se făcu și asta.

— Acum așezați masa de ping-pong peste pendule, șopti domnul Tibbs.

Ca să poată face asta, ușierii trebuiră să se urce pe cîte o scară.

Domnul Tibbs se trase înapoi, ca să examineze noua piesă de mobilă.

— Nu prea are stil, șopti el, dar n-avem ce face.

Dădu ordine să fie așternută o față de masă de damasc peste masa de ping-pong și, în sfîrșit, masa arăta destul de elegantă — după toate cele.

La această fază, domnul Tibbs ezită puțin. Ușierii se uitau la el agasați.

Valeții nu au voie să ezite, nici măcar atunci cînd sînt puși în fața celor mai imposibile probleme. Este meseria lor să fie gata să ia decizii oricînd.

— Cuțite, furculițe și lingurițele fu auzit bombănind.

Tacîmurile noastre ar arăta ca niște ace cu gămălie în mîinile lui.

Dar domnul Tibbs nu ezită pentru multă vreme:

— Spuneți-i grădinarului șef, șopti el, că am nevoie imediat de o furcă nou-nouță, neîntrebuințată, și o lopată. Și drept cuțit o să folosesc spada care atîrnă pe peretele camerei de dimineață. Dar curățați bine spada, înainte. Ultima dată a fost folosită la tăierea capului regelui Carol Întîiul și poate încă să mai fie stropi de sînge uscat pe lamă.

Cînd totul fu făcut, domnul Tibbs se așeză în centrul Sălii de bal, plimbîndu-și ochiul expert de valet peste tot. Uitase ceva? Bineînțeles! Ceașca de cafea pentru uriașul invitat.

— Aduceți-mi cea mai mare cană de apă din bucătărie!

O splendidă cană de porțelan, de patru litri, fu adusă și așezată pe masă, lîngă furca de grădină, lopată și sabia uriașă.

Asta pentru uriaș.

După aceea, domnul Tibbs ceru ușierilor să aducă o masă delicată și două scaune, pe care le așeză lângă masa cea mare. Asta, bineînțeles, pentru Regina și Sofi. Faptul că masa uriașului trona mult deasupra ceilalți, nu putea fi ameliorat.

Toate aceste aranjamente deabia fuseseră duse la bun sfârșit, când Regina, îmbrăcată în ținută de zi, intră în Sala de bal cu Sofi de mină. Sofi purta o frumoasă rochiță albastră, care cîndva aparținuse unei prințese și, ca să arate cât se putea de drăguță, Regina alesese o superbă broșă cu safire, dintre bijuteriile ei, și o prinsese în partea stîngă a pieptului lui Sofi.

Uriașul cel Bun și Prietenos le urma. Dar intrarea pe ușă fusese destul de jenantă: trebuise să se tîrască în patru labe, doi ușieri împingîndu-l de la spate și alți doi trîgîndu-l din față. Dar pînă la urmă reușise. Își dăduse jos pelerina, își pusese la o parte trompeta și acum se afla îmbrăcat în lucrurile lui obișnuite. Traversînd camera, trebui să se oprească de cîteva ori, ca să nu se lovească cu capul de tavan. Din cauza asta nu observă enormul candelabru de cristal. Ban! făcu capul lui, exact în candelabru, și un duș de cristale căzu deasupra lui.

— Bumciocane și trosclernne! strigă el. Ce-a fost asta?

— A fost Louis al XV-lea, zise Regina, cu puțin regret.

— Este prima dată cînd intră într-o casă, îl scuză Sofi.

Domnul Tibbs se încruntă și ceru unor ușieri să curețe cioburile, după care, cu o mișcare arogantă a mîinii, indică uriașului să se așeze pe bufetul pus deasupra pianului cel mare.

— Ce mai scaun confortos! strigă U.B.P. O să se simtă ca un hamac pe gîndac în copac, sus, acolo.

— Întotdeauna vorbește așa?

— Destul de des, spuse Sofi. Se încurcă în cuvinte.

U.B.P. se așeză pe bufetul așezat pe pian și privi cu uimire în jurul Marii săli de bal.

— Pe ochenele mele! strigă el. În ce rasplendita cameră sîntem! Este așa gigantoasă, că are nevoie de

biciolari și telescupe ca să vadă ce se întâmplă în celălalt capăt.

Ușierii veniră cu tăvi de argint cu ouă prăjite, șuncă și cartofi prăjiți.

În acest moment, domnul Tibbs își dădu seama că, pentru a-l servi pe uriaș la masa lui înaltă de patru metri, trebuia să se cațere pe o scară. În plus, trebuia să facă asta ținând în echilibru, pe palma unei mâini, o farfurie enormă și caldă și în cealaltă un ceainic de argint uriaș.

Un om obișnuit s-ar fi retras de la așa o treabă, dar un valet bun nu face niciodată așa ceva.

Începu să urce sus, mai sus, și mai sus, în timp ce Regina și Sofi îl urmăreau cu interes.

Este posibil ca amîndouă, în secret, să-și fi dorit să cadă de pe scară, cu farfurie, ceainic și tot, dar valeții adevărați nu cad niciodată.

În vîrfurile scării, domnul Tibbs, în echilibru, ca un acrobat, îi turna cafeaua lui U.B.P. și-i așeza farfuria în față. Pe farfurie erau opt ouă, doisprezece cîrnăci-ori, șaisprezece felii de șuncă și o grămadă de cartofi prăjiți.

— Ce este asta, Magistrata Voastră? întrebă U.B.P., uitîndu-se la Regina.

— N-a mîncat în viața lui decît cacaveți, explică Sofi. Au un gust revoltător.

— Nu prea l-au oprit din creștere, observă Regina.

U.B.P. luă lopata și adună dintr-o mișcare toate ouăle, cîrnații, șinca și cartofii și le aruncă în gura lui uriașă.

— Pe toate muștele! strigă el. Pe lîngă toate chestiile astea, cacaveții are gust de ciorcalop!

Regina se încruntă. Domnul Tibbs se uita în jos, la vîrfurile picioarelor, și buzele i se mișcau parcă într-o rugăciune mută.

— Asta a fost numai o îmbucățică, zise U.B.P. Mai are adunături din astea delunctoase în dulap, Magistrata?

— Tibbs, zise Regina, arătînd adevărata ospitalitate regală, adu-i domnului o altă duzină de cîrnați și alta de ouă!

Domnul Tibbs zbură afară, murmurînd cuvinte de neînțeles și ștergîndu-și fruntea cu o batistă albă.

U.B.P. ridică cana albă și luă o sorbitură.

— Au! strigă, scuipînd o gură plină de cafea prin cameră. Vă roagă, ce este zeamatura asta dezgustăcioasă, Magistrate?

— Este cafea, spune Regina. Proaspăt prăjită și rîșnită.

— E împucioasă! Unde este frobscotul?

— Ce? întrebă Regina.

— Frobscotul delucios și acibulat, răspuse U.B.P. Toată lumea trebuie să bea frobscot la micul dejun, ca să poată să fîșpîrțiască fericit împreună după-masă.

— Ce vrea să spună? întrebă Regina, încruntîndu-se la Sofi. Ce înseamnă fîșpîrție?

Sofi își păstră expresia de pe față neschimbată.

— U.B.P., se adresă ea Uriașului, nu există frobscot aici și fîșpîrțitul este strict interzis!

— Ce? strigă U.B.P. Fără frobscot? Fără fîșpîrțuri? Fără muzică veseloasă? Fără bum, bum, bum?!?

— Fără nimic din toate astea, îi răspuse Sofi cu fermitate.

— Dacă dorește să cînte, te rog, nu-l opri, zise Regina.

— Nu vrea să cînte, zise Sofi.

— A zis că vrea să facă muzică, continuă Regina.
Să trimit după o vioară?

— Nu, Maiestatea Voastră, glumește!

Un zîmbet viclean traversă fața lui U.B.P.

— Ascultă, zise el, uitîndu-se în jos, spre Sofi, dacă nu are frobscot aici, la Palat, eu tot poate să fîspîrție, dacă încearcă foarte tare.

— Nu! strigă Sofi. Nu, te rog, nu! Te implor!

— Muzica este foarte bună pentru digestie, zise Regina. În Scoția îmi cîntă mereu din cimpoaie în timp ce mîninc. Te rog, cîntă ceva!

— Are permisiunea Magistrății Sale! strigă U.B.P. și, dintr-odată, se ridică în aer, cu un fîspîrț care sună ca o bombă.

— Hopaaa! strigă U.B.P. E mai frumos ca cimpoacele, nu-i așa, Magistrate?

Reginei îi trebuiră cîteva secunde ca să treacă de șoc.

— Prefer cimpoaiele, zise ea.

Dar nu-și opri un zîmbet.

În următoarele douăzeci de minute, toată echipa de ușieri zbîrnii din Sala de bal în bucătărie și înapoi, aducînd porții peste porții de ouă prăjite, cîrnați și șuncă Uriașului, visător în delectarea lui.

După ce U.B.P. mîncă șaptezeci și două de ouă prăjite, domnul Tibbs se apropie de Regină, se aplecă la urechea ei și-i șopti:

— Șeful bucătar vă trimite scuzele, Maiestate, și spune că nu mai are ouă la bucătărie.

— Ce s-a întîmplat cu găinile? zise Regina.

— Găinile nu au nimic, Maiestate, șopti domnul Tibbs.

— Atunci spune-le să mai ouă, zise Regina.

Se uita în sus, la U.B.P.

— Serviți-vă cu piine prăjită și marmeladă, între timp, zise ea.

— Piinea prăjită s-a terminat, șopti domnul Tibbs. Și bucătarul șef spune că nu mai este piine.

— Spune-i să mai coacă, zise Regina.

Între timp, Sofi îi povestise Reginei totul; absolut totul, despre vizita ei în Țara Uriașilor. Regina asculta din ce în ce mai alarmată. Sofi termină de povestit. Regina își mută privirea în sus, la U.B.P., care mîncă o tavă întregă de chec, în momentul acela.

— Uriașule Bun și Prietenos, i se adresă ea, noaptea

trecută, brutele care mănincă oameni au fost în Anglia. Ți amintești unde au fost cu o noapte înainte?

U.B.P. puse un chec întreg în gură, pe care îl mestecă încet, în timp ce se gîdea la întrebarea pusă.

— Da, Magistrate, zise el, crede că își amintește unde s-a dus alaltăieri noapte. Alaltăieri noapte au tropăit în Suedia, pentru gust de susanedezi.

— Aduceți-mi telefonul! ordonă Regina.

Domnul Tibbs puse aparatul pe masă și Regina luă receptorul.

Faceți-mi legătura cu Regele Suediei, zise ea. Bună-dimineața! Este totul în regulă în Suedia?

— Nimic nu mai este în regulă! răspunse Regele Suediei. Este panică în Capitală! Acum două nopți, douăzeci și șase din supușii mei credincioși au dispărut fără urmă! Toată țara este în panică.

— Cei douăzeci și șase de supuși credincioși au fost mîncați de uriași, zise Regina. Se pare că au gust de susan.

— De ce să aibă gust de susan? întrebă Regele.

— Pentru că suedezii din Suedia au gust de susan. Așa spune U.B.P., zise Regina.

— Nu știu despre ce vorbiți, zise Regele Suediei, din ce în ce mai suspicios. Nu este de glumă dacă supușii credincioși ai cuiva sînt mîncați ca floricelele de porumb!

— Au fost mîncați și ai mei! zise Regina.

— De către cine, pentru numele lui Dumnezeu! întrebă Regele.

— De către uriași, răspunse Regina.

— Spuneți-mi, zise Regele, vă simțiți bine în dimineața asta?

— A fost o dimineață cam agitată, zise Regina. La început am avut un coșmar îngrozitor; pe urmă, camerista mi-a scăpat tava cu micul dejun și acum am un uriaș pe pian.

— Aveți nevoie de un doctor, cît se poate de repede, strigă Regele.

— O să-mi treacă, răspunse Regina. Trebuie să vă las acum. Vă mulțumesc pentru ajutor.

Puse receptorul la loc, în furcă.

— Prietenul tău are dreptate, îi spuse Regina lui

Sofi. Cei nouă uriași canibali au fost în Suedia.

— Este groaznic, zise Sofi. Vă rog, opriți-i, Maiestre!

— Vreau numai să mai fac o verificare, înainte să mobilizez trupele, zise Regina, și din nou își ridică privirea spre U.B.P. Acesta mînca acum gogoși, băgîndu-și în gură cite zece o dată, ca pe niște boabe de mazăre.

— Gîndește-te bine, U.B.P., zise ea. Unde au spus uriașii aceia oribili că se duc acum trei nopți?

U.B.P. se gîndi intens multă vreme.

— Ho-ho! strigă el. Da, își aduce aminte!

— Unde? întrebă Regina.

— Unul s-a dus la Bagtat, zise U.B.P. Cînd trecea prin dreptul peșterii mele, Mîncă-Carne flutura mîinile și striga la mine: «Eu se duce la Bagtat și o să-l bage în burtă pe tata, pe mama și pe cei zece pochilași.

Din nou Regina ridică receptorul:

— Dați-mi-l pe primarul orașului Bagdad, zise ea. Dacă n-au primar, dați-mi-l pe cel mai mare de acolo.

În cinci secunde, o voce se auzi pe linie:

— La telefon este Sultanul orașului Bagdad! zise vocea.

— Spuneți-mi, Sultane, s-a întîmplat ceva neplăcut acum trei nopți în orașul dumneavoastră?

— Tot felul de lucruri neplăcute se întîmplă în orașul meu, în fiecare noapte, zise Sultanul. Tăiem capete aici așa cum toci dumneata pătrunjelul.

— N-am tocat pătrunjel în viața mea, zise Regina. Aș vrea să știu dacă cineva a dispărut recent din Bagdad.

— Doar unchiul meu, califul Haroun al Rashid, zise Sultanul. A dispărut din pat acum trei nopți, împreună cu soția și cei zece copii.

— Poftim??? zise U.B.P., care, cu urechile lui nemaipomenite, auzise vocea Sultanului la telefon. Mîncă-Carne a făcut-o pe asta! S-a dus la Bagtat să-l îngușe pe tata, pe mama și pe cei zece copii.

Regina așează din nou receptorul în furcă.

— Asta verifică totul, zise ea și, uitîndu-se în sus spre U.B.P., adăugă: Povestea dumitale pare adevărată. Comandantul armatei și comandantul aviației la mine, imediat!

Planul

Comandantul armatei și Comandantul aviației stăteau în poziție de drepti lângă masa Reginei și așteptau cu atenția încordată.

Sofi se afla încă pe scaun și U.B.P. stătea încă cocoțat pe scaunul lui caraghios.

Reginei îi trebuiră numai cinci minute ca să explice situația celor doi militari.

— Știam că se întâmplă ceva de genul ăsta, Maiestate, zise Comandantul armatei. În ultimii zece ani am primit rapoarte din aproape toate țările de pe glob despre oameni care dispar misterios noaptea. Ieri am avut unul din Panama.

— Pentru gustul de pălării! zise U.B.P.

— Și unul din Wellington, în Noua Zeelandă, zise Comandantul armatei.

— Pentru gustul de generali! strigă U.B.P.

— Despre ce vorbește? întrebă Comandantul aviației.

— Fă singur legăturile, zise Regina. Cît este ceasul? Zece dimineața. În opt ore, toate cele nouă brute uriașe, însetate de sînge, vor galopa din nou să înghită alte cîteva duzini de nenorociți. Trebuie să acționați rapid.

— O să-i bombardăm pe mișei! strigă Comandantul aviației.

— O să-i secerăm la pămînt cu puștile! strigă Comandantul armatei.

— Nu sînt de acord cu crime, zise Regina.

— Dar ei înșiși sînt niște criminali! zise Comandantul armatei!

— Acesta nu este un motiv să le urmăm exemplul, răspunse Regina. Două strîmbe nu fac una dreaptă.

— Și două drepte, nu fac o stînga! strigă U.B.P.

— Atunci ce-i de făcut? întrebă cei doi militari

într-un glas. Sînt toți înalți de douăzeci de metri. Ne doboară ca pe niște ace cu gămălie!

— Așteptați! strigă U.B.P. Nu mai mînați așa! Țineți-vă fusta! Crede că are răspunsul la problemă!

— Lăsați-l să vorbească, zise Regina.

— În fiecare după-amiază, zise U.B.P., uriașii este toți în Țara lui Moșene.

— Nu înțeleg o iotă din ce spune tipul ăsta, o tăie Comandantul armatei. De ce nu vorbește clar?

— Vrea să spună Țara lui Moș Ene, zise Sofi. Este destul de clar.

— Ezanct! strigă U.B.P. În fiecare după-amiază, toți sforăie lungiți pe pămînt într-un somn adînc. Întotdeauna se oduhănește așa, înainte de o nouă porție de frunze umane.

— Continuă, ziseră ei. Și ce-i cu asta?

— Așa că tot ce voi soldații are de făcut, este să se strecoare tiltip cînd ei este încă în Țara lui Moșene și să le lege brațele și picioarele cu funie grasă și lanțuri goale.

— Scipitor! zise Regina.

— Pînă aici e foarte bine, zise Comandantul armatei. Dar cum aducem brutele pînă aici? Nu putem încărcă uriași de douăzeci de metri în camioane! Să-i împușcăm pe loc, asta e soluția mea!

U.B.P. se uită în jos de la înălțimea lui, de data asta adresîndu-se Comandantului aviației:

- Are halicurtere, nu?
- Vorbește urît! zise Comandantul armatei.
- Vrea să spună elicoptere, zise Sofi.
- Halicurtere partonuriase? întrebă U.B.P.
- Foarte mari, zise cu mîndrie Comandantul aviației. Dar nici un elicopter nu este destul de mare ca să încapă în el un uriaș de dimensiunile astea.
- Nu pune pe el înăuntru! zise U.B.P. Îl leagă sub burta halicurterului și-l cară ca pe o poptilă!
- Ca pe un ce? zise Comandantul aviației.
- Ca pe o torpilă, răspunse Sofi.
- Poți face asta, mareșale? întrebă Regina.
- Presupun că da, admise cu greutate Comandantul aviației.
- Deci ia măsurile necesare! zise Regina. Ai nevoie de nouă elicoptere, unul pentru fiecare uriaș.
- Unde este locul acesta? îl întrebă Comandantul

aviației pe U.B.P. Sper că poți să mi-l indici pe hartă.

— Indici? zise U.B.P. Hartă? N-a auzit niciodată așa cuvinte. Frunza asta de aviație se miștojoacă cu mine?

Fața mareșalului aviației căpătă culoarea unei prune coapte. Nu era obișnuit să i se vorbească așa. Regina, cu tactul ei admirabil și bunul-simț care o caracteriza, veni în ajutorul Uriașului:

— U.B.P., interveni ea, poți să ne spui, mai mult sau mai puțin, unde este Țara Uriașilor?

— Nu, Magistrate, zise U.B.P. Nici pe ocheanele mele!

— Atunci sîntem pierduți! strigă Comandantul armatei.

— Este ridicol! strigă Comandantul aviației.

— Nu trebuie să cedeze așa de ușor, zise cu calm U.B.P. Cel mai mic stopacol dacă-l întilnești, și și începe să strige că este pierdusolat.

Generalul armatei era la fel de obișnuit cu insultele, ca și mareșalul aviației. Fața începu să i se umfle de furie și obrazii i se rotunjiră pînă cînd arătară ca niște roșii coapte.

— Maiestate! strigă el, avem de-a face cu un lunatic! Nu mai vreau să am nimic de a face cu operațiunea asta ridicolă!

Regina, care era obișnuită cu nazurile oficialităților, nu-i dădu nici o atenție.

— U.B.P., zise ea, spune-le acestor caractere slabe *exact* ce au de făcut.

— Cu plăcere, Magistrate! zise U.B.P. Ascultați la mine cu atenție, voi, troncănitori de cizme!

Cei doi ofițeri fierbeau, dar rămaseră nemișcați.

— Nu are nici cea mai vană idee unde se află Țara Uriașilor pe lume, continuă el, dar poate să tropăiască acolo la orice oră. Tropăiește cu fața și cu spatele în fiecare noapte, ca să sufle vise în dormitoarele pochiiilor. Așa că știe drumul foarte bine. Voi nu are de făcut decît atît: puneți nouă halicurtere mari sus și ele mă urmărește pe mine cum tropăie.

— Cît va dura călătoria? întrebă Regina.

— Dacă pleacă acum, zise U.B.P., este acolo chiar cînd uriașii sforăiește de după-amiază.

— Splendid! zise Regina. Apoi, întorcîndu-se spre cei

doi militari, adăugă: Pregătiți-vă să plecați imediat!

Generalul armatei, care se simțea destul de agasat de toată povestea, zise:

— Totul este în ordine, Maiestate. Dar ce-o să facem cu brutele astea după ce o să le aducem aici?

— Nu vă faceți probleme cu asta, zise Regina. Vom fi pregătiți și-i primim. Gata acum! Grăbiți-vă la treabă!

— Dacă nu vă deranjează, Maiestate, zise Sofi, mi-ar place să-l însoțesc pe U.B.P., ca să-i țin companie.

— Unde o să stai? întrebă Regina.

— În urechea lui, zise Sofi. Arată-le, U.B.P.!

U.B.P. se sculă de pe scaun, se aplecă și o luă pe Sofi de jos, cu două degete. Își întoarce urechea pînă ajunse într-o poziție paralelă cu pămîntul și o puse pe Sofi înăuntru.

Comandantul armatei și Comandatul aviației se uitau pironiți locului. Regina zîmbi.

— Ești întradevăr un Uriaș minunat! zise ea.

— Magistrate, zise U.B.P. Dorește să ceară ceva foarte speciabil la Magistratea Voastră.

— Ce este? zise Regina.

— Poate, vă roagă, să aducă aici, în halicurtere, toată colecția mea de vise? A luat la mine ani și ani să le strîngă și n-ar vrea să le piardă.

— Da, bineînțeles! zise Regina. Vă doresc tuturor să vă întoarceți cu bine!

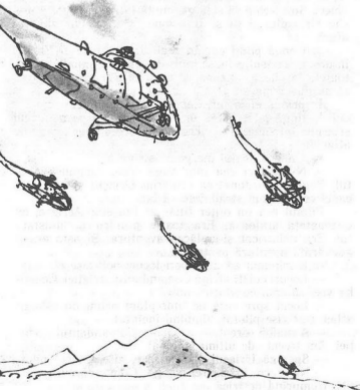
Capturarea

U.B.P. făcuse mii și mii de călătorii de-a lungul anilor în Țara Urișilor și înapoi, dar niciodată una ca asta, cu nouă elicoptere huruind deasupra capului. Și niciodată pînă atunci nu călătorise la lumina zilei. Nu îndrăzni-

se. Dar de data asta era altceva. Făcea asta pentru însăși
Maiestatea Sa, Regina Angliei, și nu-i era teamă de nimic.

Pe cînd galopa traversînd Insulele Britanice cu eli-
copterele huruind deasupra lui, oamenii se opreau și pri-
veau în sus, întrebîndu-se oare ce putea să se întîm-
ple. Nu văzuseră niciodată ceva asemănător. Și nu aveau
să mai vadă niciodată.

Din cînd în cînd, piloții elicopterelor prindeau imaginea unei fetițe cu ochelari, ghemuită în urechea uriașului, care le făcea cu mîna. Întotdeauna îi întorceau gestul, minunîndu-se necontenit de viteza cu care se deplasa Uriașul și felul în care sărea peste rîuri largi și clădiri mari.

Dar încă nu văzusera mare lucru.

— Fii atentă, să se țină bine! zise U.B.P. O să îți nească ca o floriceică de porumb!

U.B.P. schimbă viteza la maxim și, dintr-o dată, zvîcni înainte, de parcă ar fi avut arcuri la picioare și rachete la degete. Zbura în aer de abia atingînd pămîntul ici și colo, și niște ciudate sărituri ca de greiere. Ca de obicei, Sofi trebui să stea ghemuită într-o cavitate a urechii Uriașului și să se țină bine ca să nu fie zburată afară.

Cei nouă piloți curînd realizară că fuseseră lăsați în urmă. Uriașul o luase mult înainte. Își ambalară motoarele la viteza maximă, și chiar și așa le venea greu să se țină după el.

În primul elicopter, Comandantul armatei ocupa locul de lîngă pilot. Avea un atlas al lumii pe genunchi și se uita într-una, cînd mergeau. Întorcea năucit paginile atlasului.

— Unde dracului mergem? striga el.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse pilotul. Regina a ordonat să urmărim Uriașul și asta este exact ceea ce mă străduiesc să fac.

Pilotul era un ofițer tînăr al Forțelor Aeriene, cu o mustață stufoasă. Era foarte mîndru de mustața lui. Era neînfricat și-i plăcea aventura. Și asta era o adevărată aventură pentru el.

— E minunat să descoperi locuri noi! zise el.

— Locuri noi?!? strigă Comandantul aviației. Ce naiba vrei să spui cu «locuri noi»?

— Locul spre care ne îndreptăm acum nu este în atlas, nu? zise pilotul, zîmbind încîntat.

— A naibii dreptate ai! zise Comandantul aviației. Am trecut de ultima pagină!

— Sper că Uriașul știe ce face, zise tînărul pilot.

— Ne duce la pieire! strigă Comandantul aviației, tremurînd de frică.

În spate stătea Comandantul armatei, care era încă și mai speriat.

— Doar nu vorbești serios că am ieșit din atlas! strigă el, aplecându-se în față, să se uite.

— Ba asta este *exact* ceea ce spuneam! Uită-te și dumneata! Asta este ultima hartă din tot nenorocitul ăsta de atlas! Am ieșit din ea acum o oră!

Întoarse pagina. Ca în toate atlasele, erau două pagini albe la sfârșit.

— Așa că — urmă el, trebuie să ne aflăm ca pe aici, zise, punînd degetul pe una din foile albe de la spatele atlasului.

— Ce e aici? strigă Comandantul armatei!

Pilotul cel tânăr rînjea larg.

— De asta pun ei două pagini albe la sfârșitul atlasului.

selor, zise el. Sînt pentru țări încă nedescoperite. Trebuie să desenăm noi hărțile.

Comandantul aviației aruncă o privire în jos.

— Uitați-vă la deșertul ăsta uitat de Dumnezeu! strigă el: Toți copacii sînt morți și stîncile sînt albastre!

— Uriașul s-a oprit, zise tînărul pilot. Ne face semn să coborîm.

Piloții opriră pe rînd motoarele și elicopterele aterizară cu bine pe pămîntul galben și pustiu. Fiecare dădu drumul la o rampă dedesubtul lui. Nouă jeep-uri, unul din fiecare elicopter, fură conduse jos pe rampă. În fiecare se aflau cîte șase soldați și cantități imense de frînghie groasă, în colaci grei.

— Nu văd nici un uriaș, zise Comandantul armatei.

— Uriașii nu este la vedere, îi răspunse U.B.P. Dar dacă o să ducă halicurterele astea fleșplesnuitoare mai aproape, toți uriașii o să se trezească și, na-ți-o dreasă, că ți-am frînt-o!

— Și vrei să apropiem jeep-urile? zise Comandantul armatei.

— Da, răspunse U.B.P. Dar trebuie să se apropie în cea mai mare șușliniște. Fără huruit de motoare, fără gălăgie, fără lălăială și rîsglume.

U.B.P. cu Sofi în ureche înainta primul și jeep-urile îi urmau îndeaproape.

Deodată, un răpăit îngrozitor fu auzit de toată lumea. Comandantul armatei se făcu verde la față.

— Zgomot de arme! strigă el. Este undeva o bătălie în toi! Undeva înaintea noastră! Toată lumea înapoi! Ne retragem!

— Cacamaca! zise U.B.P. Zgomotele astea nu e de arme!

— Bineînțeles că este zgomot de arme! strigă Comandantul armatei. Sînt militar și recunosc zgomotul de arme! Întoarceți-vă înapoi!

— Este uriașii care horsforăie în somn! zise U.B.P. Și eu este uriaș și recunoaște zgomotul de horsforăială!

— Ești absolut *sigur*? întrebă militarul neliniștit.

— Absolut! răspunse U.B.P.

— Continuați acțiunea cu grijă! ordonă el.

Înaintară. Imaginea uriașilor apăru clar în fața lor.

Chiar de la distanță, imaginea lor îi făcu pe soldați să simtă bolovani în stomac. Dar cînd fură suficient de aproape să distingă figurile lor, soldații începură să transpire de frică.

Nouă brute înspăimîntătoare, oribile, jumătate dezbrăcate, de cite douăzeci de metri fiecare, stăteau lungite pe pămînt în cele mai grotești poziții de somn și zgomotul sforăiturilor lor se auzea întradevăr ca răpăitul de arme într-o bătălie.

U.B.P. ridică o mină în aer. Jeep-urile se opriră și soldații coborîră.

Ce se întîmplă dacă unul dintre ei se trezește? șopti Comandantul armatei, ai cărui genunchi se ciocneau unul de altul de frică.

— Dacă unul din ei se trezește, o să vă îngușe înainte să poată să spună pis, răspunse U.B.P. cu un rînjel larg. Eu este singurul care o să scape, pentru că uriașii

nu mănîncă uriași. Numai eu și Sofi o să scape, dacă așa ceva se întîmplă, pentru că eu o ascunde pe ea.

Comandantul armatei făcu cîțiva pași înapoi. La fel făcu și Comandantul aviației. Săriră iute în jeep-urile lor, gata să se retragă în cea mai mare viteză, la nevoie.

— Înainte, soldați! zise Comandantul armatei. Faceți-vă datoria cu cinste!

Soldații se strecurară înainte cu frînghii și lanțuri. Toți tremurau ca varga și nu îndrăzneau să scoată nici un cuvînt.

U.B.P. cu Sofi în palmă, stăteau deoparte și urmăreau operațiunea.

Ca să spunem adevărul, soldații se dovedeau destul de curajoși. Șase soldați instruiți lucrau eficient la fiecare uriaș în parte și în zece minute opt din cei nouă uriași fură legați ca puii de pus la cuptor și sforăiau liniștiți mai departe. Al nouălea, care se întîmplă să fie Mîncă-Carne, crea probleme soldaților fiindcă dormea cu brațul drept strîns sub corpul lui uriaș. Era imposibil să-i legi mîinile împreună fără să scoți brațul de sub el.

Cu mare grijă, cei șase soldați care lucrau la Mîncă-Carne începură să tragă de brațul uriaș, încercînd să-l elibereze.

Mîncă-Carne deschise ochii lui negri ca de porc.

— Care dintre voi, pacoste nenorocite, îmi sucește brațul? tună el. Este tu, netrebnic de Sufocă-Sugrumă?

Dintr-odată, văzu soldații. Într-o clipă se ridică în șezut. Văzu și alți soldați și, cu un răcnet îngrozitor, sări în picioare. Soldații, pietrificați de frică, înghețară undă se aflau. Nu aveau arme cu ei. Comandantul armatei întoarse jeep-urile, gata de plecare.

— Frunze umane! urlă Mîncă-Carne. Ce face voi, amețite de frunze umane, jumătate fierte, în țara noastră?

Cu o mișcare rapidă a mîinii, apucă un soldat și-l ridică în aer.

— Astăzi o să aibă gustare înainte de masă! strigă el, ținîndu-l pe bietul soldat care se zbătea din toate puterile la depărtarea brațului său întins și cutremurîndu-se de rîs.

Sofi, în picioare în palma lui U.B.P., privea scena cutremurată de oroare.

— Fă ceva! strigă ea. Repede, înainte să-l mănince!

— Pune frunza umană jos! strigă U.B.P.

Mîncă-Carne se întoarce și-l fixă cu privirea:

— Ce face tu aici, cu toți grohăiții ăștia de purice? tună el. Mă face foarte suspicios!

U.B.P.se repezi la Mîncă-Carne. Dar colosalul uriaș de douăzeci de metri înălțime îl răsturnă printr-o simplă mișcare a brațului liber. Sofi căzu și ea din palma uriașului, pe pămînt. Mîntea ei mergea într-una. «Trebuia să facă ceva! Trebuia! Trebuia!»

Își aminti de broșa cu safire, pe care Regina i-o prinsese de rochiță. O desfăcu repede.

— O să te îngușe încetișor! zise Mîncă-Carne soldatului din mînă. Pormă o să îngușe zece, douăzeci de alți chiștoci piperniciți de jos, de acolo! N-o să scape de mine, fîncă țopăie de cincizeci de ori mai repede ca voi.

Sofi înaintă pînă în spatele lui Mîncă-Carne. Ținea broșa între degete. Cînd ajunse exact lingă picioarele lui goale și păroase, înfipse acul de vreo zece centimetri lungime al broșei cît putu de tare, în gamba dreaptă

a uriașului. Acul se înfipse și rămase acolo. Uriașul dădu drumul unui țipăt de durere și sări în aer. Dădu drumul soldatului, ca să se apuce de gambă.

U.B.P., știind ce fricos era Mîncă-Carne, încercă să fructifice șansa.

— Pe tine te-a mușcat un șarpe! strigă el. L-a văzut cum te-a mușcat. Era o viesperă înspăimîntătoare! Foarte pericurbată și vaninoasă!

— Doamne ferește! tună Mîncă-Carne. Sunați din trompește! A fost mușcat de o viesperă otrăvitoare și veninătoare!

Se trînti la pămînt și rămase acolo, văicărindu-se cît îl ținea gura și ținîndu-se cu amîndouă mîinile de gambă. La un moment dat, simți broșa între degete.

— Dinții viesperei este încă în carnea mea! urlă el. Simte dinții rămași în gambă!

U.B.P. sesiză următoarea șansă:

— Trebuie să scoată dinții de viesperă imediat! strigă el. Altfel o să fie mai mort ca o supă de rață! Te ajută eu!

U.B.P. îngenunche lîngă Mîncă-Carne.

— Trebuie să strîngă gamba tare, cu amîndouă mîinile! comandă el. Ca să stopească otrava viesperei veninăsoase să meargă sus, prin picior, spre inimă!

Mîncă-Carne strînse gamba cu amîndouă mîinile.

— Acum închide ochii, strînge dinții, gîndește-te la Cer și spune rugăciunile în timp ce eu scoate dinții viesperei veninăsoase, zise U.B.P.

Îngrozitul Mîncă-Carne făcu întocmai ce i se spusese.

U.B.P. ceru prin semne frînghia și un soldat se grăbi să i-o înmîneze. Fu o treabă ușoară pentru U.B.P. să-i lege cu un nod mîinile amîndouă, ținute de Mîncă-Carne împreună pe gambă.

— Acuma trage afară dinții viesperei! zise U.B.P., pe cînd strîngea nodul cu putere.

— Repede! strigă Mîncă-Carne. Înainte să mă omoare otrava!

— E gata! zise U.B.P., ridicîndu-se în picioare. Poate să se uite acum.

Cînd Mîncă-Carne se văzu legat ca un curcan, dădu

drumul unui strigăt așa de puternic, de se cutremură cerul. Se rostogolea și se zbătea, se frământa și se smucea, se întindea și se zvîrcolea, dar nu putea să facă nimic altceva: era legat fedeleș.

— Bine lucrat! zise Sofi.

— Bine lucrat la tine! zise U.B.P. în jos, spre fetiță. Ne-a salvat viețile la toți.

— Vrei să-mi dai, te rog, broșa? Aparține Reginei.

U.B.P. trase afară broșa din gamba lui Mîncă-Carne. Acesta urla. U.B.P. șterse acul și înapoie broșa lui Sofi.

Ciudat, dar nici unul din ceilalți opt uriași, care sfărăiau, nu se treziseră în vacarmul făcut de Mîncă-Carne.

— Cînd doarme numai două ore pe zi, doarme mult mai extraadînc.

Comandantul armatei și Comandantul aviației se apropiară din nou de jeep-urile lor.

— Maiestatea Sa va fi mîndră de mine! zise Comandantul armatei. Probabil voi căpăta o medalie. Ce facem mai departe?

— Acum merge cu toții la mine în peșteră, să încarce

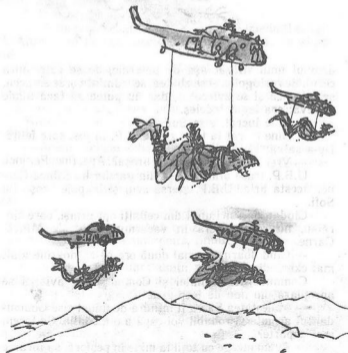
toate borcanele cu vise, zise U.B.P.

— Nu putem pierde vremea cu prostiile astea! zise generalul armatei.

— Este ordinul Reginei, zise Sofi, care se afla acum în palma lui U.B.P.

Toate cele nouă jeep-uri porniră spre peștera lui U.B.P. și operațiunea de încărcat vise începu. Erau cincizeci de mii de borcane de încărcat; mai mult de cinci mii în fiecare jeep. Le trebui mai mult de o oră ca să le încarce pe toate.

Pe cînd soldații erau ocupați să încarce visele, U.B.P. și Sofi dispărură peste munți, într-un ținut misterios. Cînd se întoarseră, U.B.P. avea atîrnat pe umăr

un sac de mărimea unei case mici.

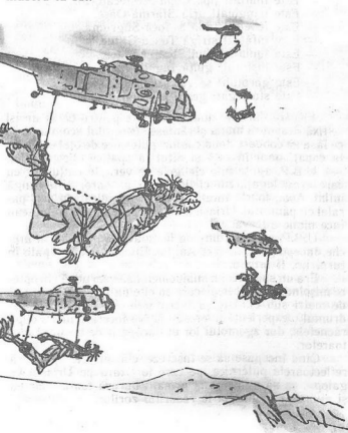
— Ce ai acolo? vru să știe comandantul armatei.

— Curiozitatea omoară șobolanul, zise U.B.P., și-i întoarse spatele.

Cînd se asigură că toate visele prețioase fură cu bine încărcate în jeep-uri, U.B.P. zise:

— Acuma merge înapoi la halicurtere, să ia uriașii înfricoșători.

Jeep-urile porniră spre elicoptere. Cele cincizeci de mii de vise fură cărate cu grijă, borcan cu borcan, în elicoptere; soldații se urcară și ei, dar U.B.P. și Sofi rămaseră la sol.

Se întoarseră cu toții la locul unde stăteau întinși cei nouă uriași.

Era o priveliște extraordinară să vezi cele nouă mașinării uriașe huruind în aer deasupra celor nouă uriași legați fedeleș! Era încă și mai extraordinar să vezi uriașii trezindu-se din somn la zgomotul motoarelor de deasupra capetelor lor. Dar cea mai extraordinară priveliște era a celor nouă brute, sucindu-se și răsucindu-se, ca o masă imensă de șerpi, încercînd să se elibereze de frînghii și lanțuri:

- Este innodat! mugi Mîncă-Carne.
- Este înălțat! țipă Copil-Mestecătorul.
- Este frînghiat! urlă Sfarmă-Oase.
- Este fedeleș! tună Sufocă-Sugrumă.
- Este înfășat! strigă Toacă-Carne.
- Este funiat! bubui Stoarce-Fete.
- Este însforat! guiță Înghite-Mațe.
- Este ghemuit! se văicări Suge-Sînge.
- Este sforlegat! gemu Măcelarul.

Fiecare din cele nouă elicoptere pentru cărat uriași se fixă deasupra unuia și rămase suspendat acolo în timp ce lăsa să coboare două cabluri puternice de oțel cu cîrlig la capăt, unul în față și altul la spatele elicopterului.

U.B.P. agăța iute cîrligele pe verigile lanțurilor cu care erau legați, un cîrlig lingă picioare, altul lingă mîini. Apoi, foarte încet, uriașii erau ridicați în aer, paralel cu pămîntul. Uriașii urlau și răcneau, dar nu puteau face nimic altceva.

U.B.P. cu Sofi, din nou instalată confortabil în ureche, începu galopul spre Anglia. Elicopterele, grupate în jurul lui, îl urmau.

Era un spectacol nemaipomenit să vezi nouă elicoptere mișcîndu-se pe cer, fiecare cu cîte un uriaș de douăzeci de metri sub el. Uriașii înșiși trebuie să li considerat drumul o experiență interesantă. Nu încetară nici o clipă răcnetele, dar zgomotul lor era acoperit de huruitul motoarelor.

Cînd începuse să se însereze, elicopterele aprinseră reflectoarele puternice, pe care le fixară pe Uriașul ce galopa, ca să nu-i piardă urma. Zburară toată noaptea și ajunseră în Anglia la răsăritul zorilor.

Vremea mesei

Pe cînd uriașii erau capturați, acasă, în Anglia, era o agitație teribilă.

Fiecare escavator și mașină mecanică din țară fuseseră mobilizate pentru săparea unei gropi colosale, în care uriașii urmau să fie închiși pentru totdeauna.

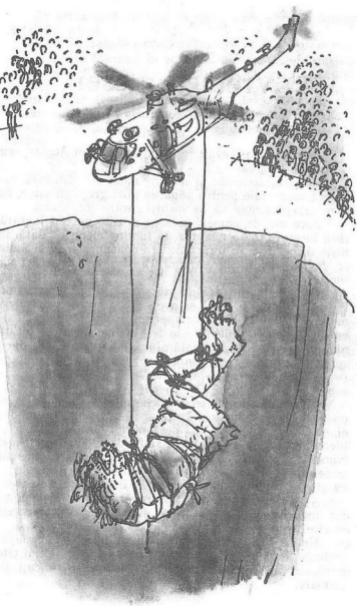
Zece mii de oameni și zece mii de mașini lucrară fără încetare toată noaptea, la lumina electrică dată de niște dispozitive în formă de arc deasupra locului unde se lucra, și dificila sarcină fu desăvîrșită exact la timp.

Groapa în sine era de mărimea a două terenuri de fotbal unul lîngă altul și avea șapte sute cincizeci de metri adîncime. Pereții erau perpendiculari. Inginerii calculaseră dimensiunile în așa fel, încît nu era posibil ca nici un uriaș să scape odată ajuns înăuntru. Chiar dacă cei nouă uriași ar fi stat unul pe umerii celuilalt, nu ajungeau decît la o sută optzeci de metri depărtare de suprafață.

Cele nouă elicoptere cu uriași se îndreptau spre groapa imensă. Uriașii fură lăsați, unul cîte unul, pe fundul ei, dar erau încă agățați de lanțuri. Următoarea problemă, destul de delicată, era să fie desfăcuți din cîrlige. Nimeni nu vroia să coboare să facă asta, pentru că imediat ce se simțea eliberat, uriașul ar fi putut să se rostogolească și să-l înghită. Ca de obicei, U.B.P. avu rezolvarea:

— A spus la voi mai devreme, zise el, că uriașii nu mănîncă uriași. Așa că eu se duce jos și-i desface cît ai zice teșpe!

Cu mii de spectatori în jurul lui uitîndu-se în groapă, inclusiv Regina, U.B.P. fu lăsat pe o frînghie. Unul cîte unul, uriașii fură eliberați din cîrlige și ridicați în picioare.

Întinzîndu-și mădularele amorțite, începură să sară în sus cu furie:

— De ce ne pune pe noi în groapa asta nenorocă?!? strigau ei la U.B.P.

— Pentru că îngușe frunze umane, zise U.B.P. V-a prevenit să nu mai faceți asta și voi nu ați ascultat nici cât roșu sub unghie.

— Atunci, urlă Mîncă-Carne, eu te îngușă pe tine în loc!

U.B.P. se apucă de frînghie și fu tras afară la momentul potrivit.

Sacul imens pe care-l adusese cu el din Țara Uriașilor atîrna deasupra gropii.

— Ce este înăuntru? întrebă Regina.

U.B.P. băgă o mîină în sac și scoase de acolo un obiect în dungi albe și negre, cam de mărimea unui om.

— Cacaveți! strigă el. Acesta este repungătorul cacavete, Magistrate, și asta o să le dea să mănînce de acum înainte la brutele astea degustative!

— Pot să gust și eu? întrebă Regina.

— Nu, Magistrate, nu! strigă U.B.P. Are gust de putgunoi și de porscofilceală.

Cu asta dădu drumul cacavetelui înăuntru în groapă.

— Asta este cina voastră! strigă el. Luați o mușcătură!

Pescui alți cacaveți din sac și îi aruncă în groapă. Uriașii de jos huiduiau și blestemau. U.B.P. rîdea.

— Așa și așa, și iar așa le trebuie! zise el.

— Și cu ce-i vom hrăni cînd se termină cacaveții? întrebă Regina.

— Nu se termină niciodată, Magistrate, răspuse U.B.P., zîbind. A adus în sac o legătură mare de plante de cacaveți, pe care le dă, cu peromisiunea Voastră, grădinarului împărațesc, să le pună în pămînt. Pe urmă o să aibă o sursă permanentă de hrană repungătoare pentru brutele astea însetate de sînge.

— Ce deștept este, zise Regina. Nu este prea educat, dar, îmi dau bine seama, nu este de rîsul nimănui!

Autorul

Fiecare țară din lume care fusese în trecut vizitată de uriași trimise telegrame de mulțumire și felicitări pentru U.B.P. și Sofi. Împărați și președinți, prim-miniștri și conducători de toate felurile îi coplesiră pe Uriaș și pe fetiță cu complimente și cadouri, mulțumiri și tot felul de medalii. Conducătorul Indiei îi trimise lui U.B.P. un elefant minunat; exact ce-și dorise toată viața. Împăratul țărilor arabe le trimise câte o cămilă la fiecare. Lama din Tibet le trimise fiecăruia câte o lamă. Din Panama primiseră pălării minunate. Jersey-ul trimisese pulovere.

Recunoștința lumii întregi era fără sfârșit.

Regina însăși ordonă să fie construită imediat, pen-

tru U.B.P., în Marele parc Windsor, o casă specială, cu plafoane extrem de înalte și uși imense, lângă castelul ei. Și o cabană drăgălașă lângă ea, pentru Sofi.

Casa lui U.B.P. urma să aibă o cameră de vis, cu sute de etajere, pe care să-și așeze visele lui dragi. Mai mult, i se dăduse și un titlu de noblețe: Suflătorul regal de vise. I se dăduse permisiunea să galopeze oriunde dorea în Anglia, în timpul nopții, să-și sufle splendidele lui fizvrăjite aurii, prin ferestrele copiilor adormiți.

Între timp, veneau turiști din toată lumea să se uite, minunându-se, la cei nouă uriași mîncători de oameni din groapă. Veneau mai ales la ora mesei, cînd cacaveții erau aruncați de sus, de către îngrijitor, și era o plăcere să asculți mugetele de scîrbă care veneau de jos cînd uriașii începeau să mestece cea mai dezgustătoare legumă de pe pămînt.

O singură catastrofă se petrecu la un moment dat: trei bărbați netoți, care băuseră prea multă bere la masa de prînz, s-au cățărat pe gardul înalt care înconjura groapa și au căzut înăuntru. Strigăte de plăcere se auziră dinăuntru, urmate de crănțănit de oase. Îngrijitorul principal dădu imediat comandă să se pună o notă pe gard: «ESTE INTERZIS A SE HRANI URIAȘII!», după care nu se mai întîmplă nici un accident.

U.B.P. își exprimă dorința să învețe să se exprime corect, și Sofi însăși, care-l iubea ca pe un tată adevărat, s-a oferit să-i dea lecții. Îl învătă chiar să scrie și el se dovedi a fi un elev foarte inteligent. În timpul liber citea. Citi toate romanele lui Charles Dickens (cărui nu-i mai spunea acum Dahl's Chikens), toate operele lui Shakespeare și mii de alte cărți. Începuse să scrie el însuși povești despre viața lui. Cînd Sofi citi cîteva dintre ele, îi spuse:

— Sînt foarte bune! Cred că ai putea deveni un scriitor adevărat.

— Mi-ar place asta! zise el. Crezi că intradevăr aș putea?

— Sînt sigură, zise Sofi. De ce nu începi prin a scrie o carte despre mine și despre tine?

— Foarte bine, răspunse U.B.P., o să încerc!

Și asta făcu: lucră din greu la ea și, în cele din

ESTE INTERZIS
A SE HRANI
URIAȘII

urmă, o termină. Timid, o arată Reginei și Regina o citește nepoților ei. După asta îi spuse:

— Cred că trebuie să tipărești cartea și s-o publici, ca toți copiii s-o poată citi.

Și asta și făcu, dar pentru că U.B.P. este un uriaș foarte modest, n-a vrut să-și pună propriul nume pe ea; folosi numele altuia în loc.

Dar unde este cartea asta scrisă de U.B.P., o să întrebați.

Asta este! Tocmai ați terminat-o de citit!

Cuprins

Lista personajelor	8
Ora vrăjitoarelor	9
Cine?	11
Răpirea	14
Peștera	17
U.B.P.	21
Uriașii	27
Încredibilele urechi	33
Cacaveți	41
Suge-Singe	47
Frobscot și fispirțuri	54
Călătorie în Țara viselor	59
Prinzind vise	68
Un trocoșat pentru Mincă-Carne	73
Vise	82
Marele plan	98
Amestecînd vise	106
Călătorie la Londra	113
Palatul	119
Regina	124
Micul dejun împărețesc	136
Planul	147
Capturarea!	154
Vremea mesei	167
Autorul	171

